

Bảo Bối Học Sinh Cao Trung Của Hắc Bang Lão Đại

Contents

Bảo Bối Học Sinh Cao Trung Của Hắc Bang Lão Đại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	9
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24	28
25. Chương 25	29
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	34
30. Chương 30	35
31. Chương 31	36
32. Chương 32	37
33. Chương 33	38
34. Chương 34	39
35. Chương 35	40
36. Chương 36	41
37. Chương 37	42
38. Chương 38	43
39. Chương 39	44
40. Chương 40	44

Bảo Bối Học Sinh Cao Trung Của Hắc Bang Lão Đại

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, hắc đạo, cường công x biệt nữ thụ, ảm áp, HEEdit: Hắc Mộc Nhĩ (aka Tiểu Mộc)BL là một gay bar.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-hoc-sinh-cao-trung-cua-hac-bang-lao-dai>

1. Chương 1

BL là một gay bar, nơi này có chi phí rất cao, nhưng tất cả những danh nhân thành đạt đều chọn đến quán bar này, kể cả hắn.

Hắn là một người nổi danh ở BL, hắn là nhân vật hắc bạch lưỡng đạo vô cùng hiển hách, không người nào dám đắc tội với hắn, rất nhiều người ghen tị vì có biết bao nhiêu nữ nhân si mê hắn, nhưng hắn lại là người đồng tính.

Hắn là khách quen quán bar này vì hắn chuyên môn chuẩn bị một vị trí riêng cho mình, không có ai dám giành vị trí của hắn, bởi vì kết cục cuối cùng của kẻ đó chỉ có thể là chết, nghe như vậy có chút quá phận, nhưng đó là sự thật, hắn sẽ không để cho người khác chiếm mất vị trí của mình, thậm chí là cha của hắn, mặc dù hắn chỉ mới 28 tuổi, nhưng lại khiến vô số người khiếp sợ.

Hắn cảm thấy rất phiền muộn, tại sao nơi này không có người nào mới, không có người nào tốt hơn một chút, tất cả người ở nơi này hắn đã đều chơi qua.

Hắn vẫy tay gọi quản lý của quán bar.

Vi Phong thật sự không biết làm thế nào, người này, anh đúng là không thể đắc tội được, anh cảm thấy khẩu vị của lão đại xã hội đen trước mắt này thật khó thỏa mãn. Hơn nữa hắn tương đối hung hãn, làm cho những bảo bối kia của hắn vừa sợ lại vừa thích, nhưng là vị lão đại này nhìn như thế nhưng thực chất là người có mới nới cũ, không phải một ngày đối một người thì là ba ngày đối một người, điều này làm cho anh thật sự không thể đáp ứng được nhu cầu của hắn.

Đối mặt với hắn, Vi Phong chỉ có thể thận trọng ở một bên hầu hạ, vừa vẫy tay gọi người phục vụ bên cạnh, bảo phục vụ nhanh đi tìm người nào tốt một chút hợp với khẩu vị của lão đại rồi đem vị lão đại này đuổi đi.

2. Chương 2

“Nơi này không còn người nào mới sao? Tại sao mỗi lần ta đến đây đều toàn là những người cũ?”

Du Tử Vân trêu chọc nam nhân trong lòng, lạnh lùng nói.

“Lão đại a, người nên biết mấy ngày nay, cảnh sát tuần tra rất nghiêm ngặt, còn có, rất nhiều khách không có tới a, với lại, nơi này là quán bar, nào có nhiều người đến đây làm a. Lão đại người trước hết nhịn một chút đi?” Vi Phong vội vàng tiếp lời hắn.

“Hảo ta đợi thêm mấy ngày, ta hi vọng đến lúc đó sẽ có thứ ta thích, nếu không...”

Du Tử Vân không nói gì, mà là đem điều thuốc trên tay, hung hăng đặt trên người thiếu niên đang ngồi trong lòng ngực của hắn, thiếu niên nhất thời bị đau một trận, gào rít sợ hãi.

Du Tử Vân đẩy thiếu niên trong lòng ngực ra. Đứng lên nhặt lại tây trang, hướng bên người Vi Phong đi tới, thuận tiện vỗ một cái lên vai Vi Phong

Đi ra cửa, không biết từ nơi nào xuất hiện thêm vài tên mặc tây trang màu đen, đeo kính đen, bước theo hắn lên xe.

“Thiên a, ta đi đâu tìm người cho hắn đây “

Vi Phong bắt đầu dĩ thử dài. Tiện tay hướng ghế salon vầy vầy, bảo thiếu niên rời đi. Chính mình đến ngồi trên ghế salông.

” Hảo, ngày mai gặp.” Dạ Trầm Nguyệt vầy tay cùng đồng học nói lời tạm biệt. Đã lớp 11, nhưng cậu lại có một khuôn mặt khiến các nữ sinh đều cảm thấy tự ti về chính mình.

Da dẻ trắng nõn, đôi môi khiêu gợi. Không chỉ có nữ sinh cắn lên môi cậu một cái, mà ngay cả nam sinh cũng đều muốn đi tới hôn một cái.

Cho nên dù chỉ mới học trung học, nhưng cậu lại được rất nhiều người theo đuổi, trong đó có cả nam và nữ. Khuôn mặt này cũng đem lại cho cậu rất nhiều phiền phức.

Không phải gặp mấy ông chú biến thái, thì là bị các bà bác si mê, có mấy lần suýt chút nữa bị bắt cóc, cũng may hảo ca ca của cậu là cảnh sát nên cậu mới được bảo vệ an toàn cho đến bây giờ.

Không nói quá, chính cậu cũng không nghĩ mình sẽ nhận được bức thư tình nào, nhưng trái lại là một xấp thư tình có cả nam và nữ gửi cho cậu.

3. Chương 3

Dạ Trầm Nguyệt bắt đầu dĩ đem thư tình trong tay ném xuống đất, đi qua chúng. Lên xe chuẩn bị về nhà.

“Mẹ ta đã trở về, tỷ tỷ như thế nào rồi.”

Dạ Trầm Nguyệt biết tỷ tỷ thất tình, mấy ngày nay tâm tình vẫn không được tốt, cho nên cậu muốn tìm biện pháp an ủi nàng nhưng tất cả biện pháp ấy đều vô dụng.

“Ồ —— tỷ tỷ người đang ở trong phòng đấy, người hảo hảo an ủi tỷ tỷ người một chút, vì một nam nhân mà đau khổ đến chết đi sống lại có hay không đáng giá a?”

“Để con đi xem nàng.” Dạ Trầm Nguyệt ném cặp sách xuống đất, đi về hướng phòng tỷ tỷ của cậu.

“Tỷ tỷ? ——” Dạ Trầm Nguyệt từ ngoài phòng nhìn vào, thấy tỷ tỷ đang ngồi trên giường, thấy nàng không để ý tới cậu nên trực tiếp đi vào ngồi vào bên cạnh nàng.

“Tỷ tỷ?”

Dạ Tâm vẫn không để ý tới Dạ Trầm Nguyệt, nàng ra ngồi đó ra sức khóc.

“Tỷ tỷ nếu hần không yêu người, người cần gì phải như vậy, vì cái người kia mà thành như vậy có đáng giá không? Người ở nơi này khóc, còn hần thì không biết đang vui chơi ở nơi nào, tỷ tỷ quên hần đi?” Dạ Trầm Nguyệt hảo tâm khuyên lớn hi vọng nàng có thể hiểu rõ, không phải khổ tâm vì tên kia.

“Người đừng nói, ta kì thực hiểu rõ nhưng là ta thật sự không quên được hần a, nghĩ lại cuộc sống trước kia ta căn bản là không thể quên được.” Dạ Tâm ủy khuất khóc nức lên, nàng đẩy Dạ Trầm Nguyệt ra, chạy ra ngoài.

“Tỷ tỷ người đi đâu vậy.” Từ dưới đất ngồi dậy, Dạ Trầm Nguyệt chạy theo nàng.

“Mẹ ta đi xem tỷ tỷ.” Nói rồi cậu chạy theo ra ngoài.

Lúc này đã hơn 9 giờ tối, Dạ Trầm Nguyệt chạy theo tỷ tỷ của cậu, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn

4. Chương 4

“Tỷ tỷ người đi đâu vậy.”

Dạ Trầm Nguyệt đuổi theo ở phía sau. Bây giờ đã là buổi tối, mặc dù có đèn đường, thế nhưng Dạ Trầm Nguyệt thật sự rất lo lắng, cậu sợ tỷ tỷ sẽ không chú ý mọi thứ xung quanh. Nên đành phải tăng nhanh bước chạy của mình. Dạ Tâm một đường khóc lóc hoàn toàn không có chú ý tới đến ánh mắt của người qua

đường. Cũng không biết chạy được bao lâu, nàng thấy phía trước có một quán bar lớn, Dạ Tâm hoàn toàn không nghĩ ngợi gì mà chạy vọt vào

“Tỷ tỷ” đuổi tới cửa quán bar đến, Dạ Trầm Nguyệt thấy bên cạnh mình có thật nhiều nam nhân, ánh mắt bọn họ đều đều đặt trên người của mình. Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể phát lạnh, cậu muốn quay đầu rời khỏi quán bar, nhưng vì lo cho tỷ tỷ, cậu đành phải giậm chân đi vào. Cậu không phát hiện nơi mình vừa bước vào chính là BL- một gay bar. Vừa vào quán bar, Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy một trận ngệt thở. Ở đây tất cả đều là nam nhân. Mà tỷ tỷ của cậu lại ngồi ở trên quầy bar một mình uống rượu. Tất cả ánh mắt trong quán bar đều chăm chú nhìn vào nữ nhân này, nhưng có một người là ngoại lệ, từ khi Dạ Trầm Nguyệt bước vào quán bar, người đó một khắc cũng không rời mắt khỏi cậu. Dạ Trầm Nguyệt hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt kia, hít sâu một hơi, đi về phía của tỷ tỷ cậu.

“Tỷ tỷ chúng ta về nhà đi.” Dạ Trầm Nguyệt đi tới trước mặt tỷ tỷ, nhất thời có một trận xì xào, Dạ Trầm Nguyệt ở trong lòng không khỏi rung mình một cái, liều mạng đè xuống nỗi kích động muốn rời khỏi đây, nhẹ nhàng đến nâng tỷ tỷ đã uống say khướt dậy, chậm rãi rời đi.

“Thật là một cậu bé xinh đẹp a, Bảo Hựu, người đi hộ tống bọn họ ra ngoài, sẵn tiện điều tra một chút về họ.”

“Vâng” ở đại sảnh, trên một góc ghế salông, một người 27, 28 tuổi đang dặn dò một nam nhân ở đối diện. Nam nhân nhận được mệnh lệnh liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Đã lâu không có nếm qua mùi vị mới.”

“Đại ca có muốn hay không chúng ta....” Quản lí quán bar hướng người nọ đi tới.

“Không cần ta có thể tự mình xử lý.” Người đó nhìn về phía cửa cười một cách đầy gian xảo.

5. Chương 5

Du Tử Vân khẽ cười, đứng dậy đi ra ngoài. Phải chăng kiếp này đã quyết định cậu là thuộc về hắn? đây là lần đầu tiên có người làm hắn cảm thấy yêu thích như thế, hắn có thể bỏ ra nhiều thời gian để tìm hiểu cậu vì hắn muốn cậu chỉ có thể là của hắn.

Rời khỏi quán bar Du Tử Vân nhìn thấy cậu đang đỡ nữ nhân kia lên xe, hắn có nỗi xúc động muốn xông lên đẩy cậu ra, thế nhưng hắn vẫn là đi mấy bước rồi ngừng lại. Trước tiên, hắn sẽ bảo vệ an toàn cho cậu, rồi nhân cơ hội khiến cậu thuộc về hắn

“A Phong phái người bảo vệ an toàn của cậu bé lúc này, nếu cậu ta xảy ra chuyện gì bất trắc thì người cũng không cần trở về nữa.” Du Tử Vân sắc mặt không thay đổi gì bước lên xe.

“Vâng” A Phong cung kính trả lời, anh biết người trước mắt này, một khi đã giao mệnh lệnh, nếu anh không hoàn thành chắc chắn sẽ bị hắn xử lý.

Năm chiếc xe ô tô cao cấp hướng về phía đường đường cái nhanh chóng biến mất như một cơn gió.

“Tỷ tỷ, người thật là nặng.” Dạ Trầm Nguyệt gian nan đỡ Dạ Tâm xuống xe.

“Các người đi đâu mà bây giờ mới về?.”

Dạ Trầm Nguyệt ngẩng đầu nhìn ca ca đang đứng ở trước cửa nhà.

“Ca ca người trước tiên đừng hỏi, ta đang mệt chết đây, mau đến giúp đỡ ta a.”

Dạ Hạo bắt đầu đi lấy chìa khóa, đến đỡ Dạ Tâm, công nàng về phòng, dìu nàng lên giường ngủ. Sau đó đi tới phòng khách, ngồi trước mặt Dạ Trầm Nguyệt

“Nói đi, các người đi đâu?.”

“Đi tới một quán rượu, mẹ nó ở trong đó toàn là nam nhân, thật là khủng khiếp.”

Nghĩ lại vừa nãy, những nam nhân kia dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, Dạ Trầm Nguyệt liền cảm thấy khó chịu.

“Đều là nam nhân?.” Dạ Hạo cảm thấy ngạc nhiên, rồi đột nhiên nhảy lên.

“A?” Dạ Trầm Nguyệt có chút không hiểu nhìn ca ca của mình

“Sau này không nên đến nơi đó, có biết không? Nơi này không thích hợp với người.” Tĩnh táo lại, Dạ Hạo một lần nữa ngồi xuống.

“Tại sao a?” Dạ Trầm Nguyệt tò mò sang ngồi bên người Dạ Hạo

“Không tại sao cả, tốt nhất là không nên đến đó.” Dạ Hạo không muốn cùng Dạ Trầm Nguyệt nói rõ. Anh đứng dậy liếc mắt nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

“Được rồi, bây giờ người đi ngủ đi? Ngày mai còn phải đi học sớm.” vừa nói vừa vuốt tóc Dạ Trầm Nguyệt, rồi đi về phòng của mình.

“Àn, đã biết.” Dạ Trầm Nguyệt nhỏ giọng đáp ứng, hẳn vốn không nghĩ sẽ lại đi nơi đó.

6. Chương 6

“Dạ Trầm Nguyệt? Tên rất hay.”

Đêm khuya bên trong tổng bộ của Huyết Minh (cái này hình như tên bang xã hội đen của Vân ca:)). Bên trong căn phòng xa hoa, lão đại của Huyết Minh – Du Tử Vân đang xem văn kiện trong tay, tuy khuôn mặt của hắn không đổi sắc nhưng lại có một tia ý cười khó phát hiện được.

“Lão đại, người thật sự muốn cậu ta à, ca ca của cậu ta là cảnh sát đó.” Đứng ở phía đối diện, Lý Ý có chút do dự.

“Lý Ý, người theo ta đã bao lâu?.” Du Tử Vân đem văn kiện ném lên bàn đến trước mặt Lý Ý.

Lý Ý hơi sững sờ “Bảy năm”

“Bảy năm, chúng ta từ một cái tiểu bang phái vô danh, bây giờ phát triển lên đến vị trí này. người nói xem còn có cái gì mà chúng ta không làm được?” “Lão đại người là muốn?” Lý Ý đưa tay đưa tay lên cổ nhìn Du Tử Vân

.”Không, hiện tại ta không thể làm như vậy. Ta hiện tại không hiểu rõ cảm giác của chính mình, chỉ sợ sẽ làm ra chuyện khiến ta hối hận.” Du Tử Vân lập tức bác bỏ ý nghĩ của Lý Ý, từ trên ghế đứng lên.

“Lý Ý, trong chuyện này, sử dụng biện pháp của người để đối phó Dạ Hạo.”

Hắn lấy nước cho mình và Lý Ý. Lý Ý vội vàng tiếp nhận.”Người ngồi đi, hiện tại đem chuyện này để qua một bên. Chúng ta bây giờ nói về chuyện buôn ma túy ở nước ngoài.”

“Vâng” Lý Ý đáp lời, ngồi vào trên ghế sa lon bên cạnh hắn.”Thái Lan gần đây cảnh sát tra rất nghiêm. Nhiều lần giao dịch đều bị phát hiện, hơn nữa còn có một ít anh em bị bắt lại. Còn có một vài mối thẳng thắn đã chặt đứt giao dịch.”

“Là thế sao” Du Tử Vân nhẹ giọng tự nói. Sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn Lý Ý:” Không biết người sử dụng biện pháp gì, hãy mau chóng giải quyết việc này, được rồi đi xuống đi.”

“Vâng” Lý Ý đứng dậy hướng Du Tử Vân cung kính nói một tiếng, rồi quay người rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ còn lại Du Tử Vân một mình trong phòng. Làm bạn, làm cộng tác với nhau cũng được 7 năm, Lý Ý làm sao không hiểu Du Tử Vân. Hắn không thích nữ nhân, nhất là những thiên kim tiểu thư, ngay cả một cái liếc mắt hắn cũng chẳng thèm. Nhưng nếu là nam nhân thì hắn nhất định sẽ bảo vệ tuyệt đối an toàn cho họ. Nhiều năm qua, hắn dẫn theo không ít nam sủng trở về. Nhưng là cho tới nay, không lần nào nhìn hắn mang nữ nhân về. 28 tuổi, hắn có được sự nghiệp thành công nhưng bên cạnh hắn lại không có người bạn đời nào. Là nam hay là nữ thì mọi người trong bang cũng không phản đối, chỉ cần là người lão đại chọn thì bọn họ nhất định sẽ yêu mến người đó. Nhưng e là, cho đến bây giờ chưa ai có thể bên cạnh hắn được quá 3 tháng. Lý Ý hi vọng lần này có thể để cho Du Tử Vân tìm thấy tình yêu chân chính. Cho nên anh nhất định phải lấy hết tất cả sức lực bảo vệ cậu bé kia.

Đối với Du Tử Vân mà nói, hấn quả thật thích nam nhân, đối với nữ nhân, hấn thực sự không có tí gì gọi là hứng thú. So với cơ thể của nữ nhân thì hấn yêu thích cơ thể của nam nhân hơn, hấn thích nghe nam nhân nằm dưới thân thể hấn mà rên rỉ. Hấn cũng nghĩ tới việc tìm một người bạn đời cho mình. Nhưng điều này quả thực khó, bởi vì chỉ được 3 tháng, thì hấn lại cảm thấy chán ghét những nam sủng kia. Sau đó bọn họ rời đi, điều này dường như trở thành định lý của hấn vậy. Lần này cậu bé kia chỉ là trong lúc vô tình, cậu quả thật làm cho hấn ngạc nhiên, cậu bé mặc bộ đồng phục học sinh, mang trên mình vẻ thuần khiết. Giống như là một đoá bách hợp trưởng thành, không mang bất kỳ sự ô nhiễm nào, khi tra được tư liệu thì hấn chắn chắn rằng cậu chính là một đoá bách hợp trắng xinh đẹp nhất.

Cho nên hấn muốn cậu, thế nhưng hấn không nghĩ sẽ phá hoại gia đình của cậu. Đây là lần đầu tiên, hấn cảm thấy sợ sệt khi phá hoại gia đình của người khác. Hấn luôn có một loại cảm giác, chỉ cần thật sự làm như vậy thì mình nhất định sẽ phải hối hận. Cho nên hấn mới quyết định dùng phương pháp khác. Đây là lần thứ nhất hấn vì người khác suy nghĩ. Nhưng hấn sợ rằng, cậu cũng chỉ sẽ ở bên cạnh hấn được 3 tháng như những người trước kia, nhưng hấn vẫn muốn cậu. Ít nhất, hấn muốn thử một lần nắm giữ cậu

Lại một ngày nữa bắt đầu, Dạ Trầm Nguyệt ra khỏi nhà đi về phía trường học. Cậu có chút oán giận, mẹ mình như thế nào trẻ như vậy mới gọi mình dậy chứ. Hiện tại đã 7 giờ, chỉ còn sớm hơn giờ lên lớp có mười mấy phút. Vốn là cậu muốn nhờ ca ca đưa mình đi, nhưng lại không nghĩ tới ca ca lại bảo muốn tới cục cảnh sát. Tại sao trước đây không thấy anh ta tích cực như vậy a! Vừa nhỏ giọng nguyên rủa, vừa nhanh chóng chạy đến trường.

Phía sau Dạ Trầm Nguyệt là một chiếc xe cao cấp đang hướng về cậu mà lao tới, nghe được thanh âm Dạ Trầm Nguyệt nghi ngờ dừng bước xoay người lại, nhìn thấy chiếc xe lao nhanh về phía mình, cậu hoảng sợ nhắm chặt hai mắt lại.

Cậu nghĩ mình sẽ bị chiếc xe đụng trúng. Thế nhưng Dạ Trầm Nguyệt không có cảm giác đau đớn mà thân thể lại đột nhiên nhẹ đi, vai cậu bị một cổ lực đạo mạnh mẽ kéo sang một bên. Dạ Trầm Nguyệt, hơi mở một con mắt, chiếc xe ban nãy đã không thấy bóng dáng.

“Ồ... Xe cái đâu rồi.” Mở hai mắt ra nhìn, suýt chút nữa là bị chiếc xe kia tông phải.

7. Chương 7

“Người có sao không, bị dọa sợ sao?”

“A...” Đột nhiên nghe được âm thanh sau lưng, Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc a một tiếng vội vàng quay người lại.

“Người... Người là?” Dạ Trầm Nguyệt có chút bối rối nhìn nam nhân trước mắt. Khuôn mặt anh tuấn của người này cùng khuôn mặt của mình quả thực khác biệt rất lớn. Vóc người cao to, rõ ràng cậu cao tới 1m78 nhưng là tại sao khi đứng cùng người này lại thấp hơn rất nhiều a. Còn có...

“Này, nhìn ta đẹp trai lắm sao, đến nổi nước miếng của người chảy ròng ròng rồi kia?” Du Tử Vân buồn cười nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, Du Tử Vân có cảm giác sẽ có điều gì xấu sẽ xảy ra, thật khó khăn hấn mới có thể ngủ được. Vậy mà lúc đang ngủ, hấn lại mơ thấy Dạ Trầm Nguyệt bị xe đụng, cả người đầy máu, dọa hấn giật mình tỉnh dậy. Nhưng Du Tử Vân làm sao cũng không ngờ được, giấc mơ tối hôm qua lại biến thành sự thật a. Chẳng qua là hấn cũng chỉ định chơi đùa với cậu thôi, nên hấn ép mình không để ý đến cậu. Thế nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút lo sợ. Hấn không biết phải làm sao, đành từ sáng sớm phải lái xe đi tìm Dạ Trầm Nguyệt. Không nghĩ tới hấn thật sự thấy được cảnh mà mình đã thấy trong mơ. Một khắc kia, trái tim của hấn như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tại thời điểm xe sắp sửa va vào cậu, hấn liền đem hấn cậu kéo ra.

“Àn, thật xin lỗi a.” Dạ Trầm Nguyệt bỏ đi suy nghĩ trong đầu, phục hồi lại *** thần, cậu đỏ cả mặt xin lỗi.

“Không sao, ta chỉ là đang nói đùa, lần sau cẩn thận một chút, không phải người còn đến trường hay sao? Người chạy bộ đến trường như vậy thì sẽ muộn mất, để ta đưa người đi.”

“A đã gần tám giờ, cái này... cảm ơn người.” Không chờ Du Tử Vân kịp phản ứng, Dạ Trầm Nguyệt liền leo lên chiếc xe màu đen đậu ngay bên cạnh Du Tử Vân. Nhìn cậu như vậy, mắt Du Tử Vân có chút trợn trắng kích động, bất đắc dĩ lắc đầu leo lên xe.

“Oa, xe của người so với xe cảnh sát của ca ca ta thoải mái hơn nhiều.” Ngồi ở trong xe, Dạ Trầm Nguyệt đưa tay sờ tới sờ lui. Từ trong gương, nhìn Dạ Trầm Nguyệt ở phía sau không chịu ngồi yên, Du Tử Vân đột nhiên có cảm giác vô cùng ấm áp. Hẳn hi vọng ở với cậu lâu hơn một chút. Nhưng mà thời gian thật sự rất ngắn, mới đây đã đến trường học của Dạ Trầm Nguyệt.

“Thật sự cảm ơn người. Có thể nói cho ta biết người tên gì được không?” Xuống xe, Dạ Trầm Nguyệt nằm nhoài lên cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn Du Tử Vân.

“Ha ha, rồi người sẽ biết.” Du Tử Vân cười cười lái xe rời, để lại một mình Dạ Trầm Nguyệt đứng ngốc giữa sân trường.

Người không thể trốn thoát khỏi ta, cho dù có đi tới địa ngục đi nữa, ta cũng sẽ đem người về. Đời này người nhất định chỉ thuộc về ta. Du Tử Vân lấy điện thoại di động ra.

“Này A Phong, ta kêu người đi bảo vệ cậu ta, rốt cuộc người bảo vệ như thế nào vậy hả. Cho người vài tiếng để tìm cho ra tên tài xế lái chiếc xe đó.” Không cho đối phương có cơ hội nói chuyện liền cúp điện thoại. Dạ Trầm Nguyệt hiện giờ ta còn chưa chán ghét người, mau mau tiếp thu sự bảo vệ của ta, nhanh chóng thuộc về ta đi a. Du Tử Vân khẽ cười, tự nói.

“Trầm Nguyệt cho ta mượn bài tập của người.” Trong phòng học, Duẫn Quý chạy thật nhanh đến chỗ Dạ Trầm Nguyệt đang ngồi.

“Của người.” Dạ Trầm Nguyệt từ trong cặp lấy ra sách bài tập ném tới. May là cậu đến lớp sớm hơn được một phút mới không bị trách phạt.

“Ôi chào, Trầm Nguyệt. Cuối cùng ca ca người chịu đưa người đến trường rồi sao?!”

“Ca ca ta?” Dạ Trầm Nguyệt nghi hoặc nhìn Duẫn Quý.

“Không phải sao? Vậy người ban nãy là ai a?” Duẫn Quý ngạc nhiên suy nghĩ. “Humm, vậy đó là ai nhỉ?”

Vừa nãy lại đi lang thang trong sân trường thấy Dạ Trầm Nguyệt từ trên một chiếc xe bước xuống. Duẫn Quý còn tưởng đó là ca ca của cậu.

“Người ban nãy ta thực không quen biết, chỉ là gặp hắn trên đường rồi nhớ hắn đưa ta đến đây a.”

“Ồ, ra là thế.” Duẫn Quý hiểu rõ gật đầu. Cười cười vỗ vai Dạ Trầm Nguyệt. “Ca ca của người đối với tất cả mọi người đều xem họ là người dưng, ai cũng không ngoại lệ...”

“Này...” Dạ Trầm Nguyệt đang đọc sách liền ngẩng đầu lên nhìn Duẫn Quý.

8. Chương 8

“Ha ha, ta chỉ đùa thôi mà.” Duẫn Quý cười cười chạy đi

.”Ca ca chết tiệt, ca ca thôi.” Dạ Trầm Nguyệt thấp giọng mắng. Tại một khác Dạ Hạo đang làm việc thì ách xì mấy cái. Đồng nghiệp bên cạnh anh quan tâm hỏi anh có phải bị cảm hay không. Mà Dạ Hạo vẫn là nghĩ không ra, bản thân mình trước giờ rất khỏe, sao có thể bị cảm a.

“Vân ca, Thẩm gia tiểu thư ở dưới lầu đòi chết đòi sống muốn lên đây gặp ngài.” Lý Ý đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Du Tử Vân đang vui đùa vài xấp tài liệu. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt từ bên trong văn kiện nhìn Lý Ý, không nói lời nào.

Lý Ý liền vội vàng lắc đầu “Ta căn bản đuổi nàng ta cũng không đi, nàng ta bảo, nàng là đại tiểu thư Thẩm gia, đắc tội nàng sẽ không có kết quả, đúng là một nữ nhân phiền phức.” Theo dặn dò của lão đại, lý ý chỉ cảm thấy phiền khi ngày nào cũng phải chặn những nữ nhân như vậy.

“Để cho nàng ta vào đi.” Du Tử Vân đặt bút trong tay xuống, dựa vào ghế salông, xoa xoa trán, đúng là nữ nhân chết tiệt.

“Vâng” Lý Ý đáp một tiếng quay người đi ra, chưa kịp mở cửa thì đã nghe một âm thanh chua chát.”Vân ca ca,những người kia thật đáng chết không cho ta vào gặp người.” Trầm Khiết sinh khí xem không thèm liếc Lý Ý một cái, liền tiến vào văn phòng.

“Khoan đã, Thắm tiểu thư...” Lý Ý thân thủ muốn ngăn cản Trầm Khiết, thì thấy Du Tử Vân nhìn mình lắc đầu, liền đi ra khỏi văn phòng

.”Có chuyện gì?” Du Tử Vân mặt không thay đổi nhìn nữ nhân trước mặt. Nữ nhân này xác thực rất đẹp,thế nhưng là không tạo nên bất kỳ hứng thú nào cho Du Tử Vân

.”Vân ca ca tối hôm nay có tiệc, người đi cùng ta chứ?” Trầm Khiết đi tới bên người Du Tử Vân lôi kéo vai của hắn.

“Người tìm người khác đi ta còn có việc.” Đem bàn tay đặt trên vai mình kéo ra, Du Tử Vân hơi cau mày. Nữ nhân này trên người có mùi hương hương làm cho người khác cảm thấy khó chịu.

“Vân ca ca người hãy đi cùng ta đi, chỉ một lúc thôi.” Trầm Khiết vẫn không thôi dây dưa, lôi kéo hắn.

“Thắm tiểu thư ta nghĩ có mấy lời ta chưa nói rõ rang, ta nghĩ người hiểu lầm. Người hẳn phải biết là ta thích là nam nhân đi.” Không thèm liếc mắt đến nữ nhân đang giạt mình kia hắn tiếp tục cúi đầu nhìn văn kiện.

“Người đây là ý gì, lẽ nào ta còn không sánh được những nam nhân kia sao?” Du Tử Vân yêu thích nam nhân cho tới nay ai ai cũng biết nhưng là Trầm Khiết còn chưa muốn từ bỏ nam nhân vừa suất lại vừa nhiều tiền này. Cho nên cho dù là hắn yêu thích nam nhân nhưng Trầm Khiết cũng tin tưởng bằng mị lực của mình, nàng nhất định có thể đem nam nhân này bắt tù binh. Thế nhưng không nghĩ tới nam nhân trước mắt này không thèm nhìn mình một cái. Còn ở trước mặt mình nói những lời như vậy.

“Thắm tiểu thư người còn có chuyện gì sao?” lời nói của Du Tử Vân rõ ràng có chút thiếu kiên nhẫn làm cho Trầm Khiết càng là tức giận.

“Được rồi ta đi trước, thế nhưng ta sẽ không buông tha cho người.” Du Tử Vân đã nói thẳng trước mặt nàng vậy mà nàng ta vẫn chưa phải hết hy vọng.

“Kia, Thắm tiểu thư không còn chuyện gì nữa, vậy thì ta không tiễn. A Ý tiễn khách.” Không để lại cho Trầm Khiết chút mặt mũi, Du Tử Vân trực gọi Lý Ý tiễn khách..

“Người...” Trầm Khiết tức giận, hậm hực giậm chân hất đầu rời đi.

“Thật sự là một nữ nhân không có đầu óc.” Nghe được tiếng đóng cửa nặng nề, Du Tử Vân từ bên trong xấp văn kiện ngẩng đầu lên. Nhìn Lý Ý từ bên ngoài đi vào để tiễn khách.”Đại ca, nàng ta?” Lý Ý tiếp điện thoại của Du Tử Vân, anh mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, liền nhìn thấy Trầm Khiết giận dỗi dỗi từ bên trong đi ra. Chính mình vừa định gọi nàng lại, không nghĩ tới nàng không thèm để ý tới anh, Lý Ý bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân như vậy thực sự là không thể nói lý lẽ a.

” Chuyện bên kia thế nào rồi. Gọi bọn họ nhanh chóng làm tốt. Có một chút chuyện mà bây giờ vẫn chưa làm xong, A Phong vẫn chưa điều tra ra sao? Bộ không muốn ăn cơm nữa hay sao?” Không biết hỏa khí của Du Tử Vân từ đâu tới, đem xấp văn kiện trong tay ném ra ngoài. Dựa vào trên ghế salông ấn ấn cái trán.

“Vâng ta hiện tại đi hối thúc bọn họ.” Lý Ý đầy đầu hắc tuyến rời đi. Chỉ để lại Du Tử Vân một người đầy hỏa khí. “Ai ai ai... Tại sao người khác lại hạnh phúc như vậy mà tathì lại cô đơn như vậy chứ.”

Đứng dưới tấm bảng quảng cáo, Dạ Trầm Nguyệt nóng nực lấy tay quạt quạt, dưới chân cậu là một đồng túi lớn túi nhỏ.

“Thật là, nói cái gì muốn làm lại từ đầu, cái gì nhất định phải đi tìmkiếm hạnh phúc của mình, mẹ nó, tìm kiếm hạnh phúc mắc mớ gì mua đồng hồ này, đã vậy còn bắt mình đi mua nữa chứ.”

Vốn là cuối tuần Dạ Trầm Nguyệt muốn ở nhà ngủ nhiều một chút, nhưng mà sang sớm hôm nay, cậu bị chính người tỷ tỷ bị thất tình của mình, đem cậu từ trong chăn kéo dậy, nhét cho cậu một băng danh sách và cùng một đồng tiền mặt bắt cậu đi mua đồ cho nàng, mua thì mua, nhưng có vài thứ ‘đặc biệt’ của nữ nhân mà cũng bắt cậu mua, làm hại cậu đứng trước cửa hàng này lâu như vậy mà không dám vào. Người trong cửa hàng và người đi đường, đặc biệt là những nữ nhân từ trong cửa hàng đi ra dung ánh mắt kì quái nhìn mình. Cũng may cuối cùng, nhân viên trong cửa hàng không nhận được, ra ngoài hỏi cậu cần gì, lúc này cậu mới nói cho nhân viên kia nghe, nhân viên đó giúp cậu chuẩn bị mọi thứ cậu cần. Dạ Trầm Nguyệt lớn đến rất đẹp, có điều, một nam nhân đứng trước cửa hàng bán đồ dùng dành cho nữ vẫn làm cho người ta có chút cảm giác không thoải mái. (khà khà ngày hôm nay ở bên ngoài nhìn thấy một anh chàng rất đẹp trai tuần tú đứng ở cửa hàng đồ dùng dành cho nữ, giúp người trong nhà mua đồ, ha ha liền đem nó viết đến trong sách... Thu gom phiếu a ta muốn §) thực sự là tức chết ta rồi Dạ Trầm Nguyệt ngẩng đầu hít một hơi nhìn trời, hiện tại gần trưa mặt nắng rất gắt, cậu bắt đắ dĩ một lần nữa phải cầm lấy những kia túi đồ đi trở về nhà a

”Là người sao, người làm gì ở đây a.” Vừa mới họp xong Du Tử Vân chuẩn bị về nhà, lại không nghĩ rằng trên đường nhìn thấy Dạ Trầm Nguyệt, một mình đứng ở dưới biển quảng cáo. Hôm nay cậu mặc một áo sơ mi màu trắng ngắn tay. Quần bò màu xám tro, mồ hôi chảy trên dài từ trên trán xuống nhìn rất là mê người. Du Tử Vân đột nhiên có nỗi xúc động muốn giết người, cậu là người mù à, không nhìn thấy nhiều người đang nhìn mình sao? Thật sự là tiểu ngu ngốc, nhìn cậu cầm lấy mấy túi đồ chuẩn bị rời đi, hấn lập tức bảo tài xế lái xe lái đi. Dừng lại trước mặt Dạ Trầm Nguyệt. Dạ Trầm Nguyệt ngơ ngác nhìn chiếc xe ô tô dừng lại trước mặt. Cửa sổ của xe mở ra, cậu thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Là người?”

“Sao người ở chỗ này? Có muốn hay không để ta đưa người về nhà.” Du Tử Vân nhìn Dạ Trầm Nguyệt hai tay cầm mấy cái túi lớn nhỏ, buồn cười nhắc nhở.

“Vậy thì cảm ơn người.” Có xe tiện nghi không ngồi đó là đũa ngọc, lại không cần tốn tiền a. Nói xong cậu kéo mở cửa xe ngồi vào trong.

“Thực sự là cảm ơn người.” Đem những túi đồ thả ở bên cạnh, lấy tay lau mồ hôi trên trán. Du Tử Vân ngửi được mùi mồ hôi trên người Dạ Trầm Nguyệt, đột nhiên Du Tử Vân cảm thấy được là một đây sự hưởng thụ.

“Người tại sao lại ở chỗ này.” Du Tử Vân nhìn những túi đồ ở dưới chân cậu.

“Còn không phải tại tỷ tỷ ta, mới sáng sớm bắt ta mua đồ này nọ cho nàng, làm ta thật mắc cỡ a, thật là, nfang chỉ biết bắt nạt ta, ta thật đáng thương mà.” Trong lời nói của Dạ Trầm Nguyệt có mang theo chút lăm lăm

.”Người ăn cơm chưa?” Đột nhiên nghĩ đến bây giờ đã là buổi trưa, nhìn đồng túi đồ dưới chân đó Du Tử Vân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Ừm... Ta ăn rồi a... Ừc ừc” Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên đỏ cả mặt. Chết tiệt, đây lúc nào mà lại kêu lớn như thế a.

Nhìn Dạ Trầm Nguyệt đỏ mặt, Du Tử Vân đột nhiên vô cùng hưng phấn.”Nhìn bộ dạng này của người chắc là chưa ăn đi. Đi, ta dẫn người đi ăn.” Nói xong, không chờ Dạ Trầm Nguyệt đồng ý liền bảo tài xế tìm một quán ăn gia đình.

“Cái này, không cần đâu ta có thể trở về nhà ăn.” Phí lời, đi nhờ xe của người ta hai lần, bây giờ còn được người ta mời đi ăn, trên thế giới làm có người nào tốt như vậy a.

“Yên tâm đi, ta chỉ là dẫn người đi ăn cơm thôi mà.” Nhìn thấu được lo lắng của Dạ Trầm Nguyệt, Du Tử Vân lên tiếng an ủi.

9. Chương 9

“Ha ha,ta không phải là có ý gì, ừm, vậy cũng tốt, cảm ơn người.” Dạ Trầm Nguyệt lúng túng giải thích.

“Vân tổng đã đến.” Xe dừng lại tại một nhà hàng nổi tiếng, hai người xuống xe, đi vào bên trong.

“Hoan nghênh Vân tổng, bàn ăn đã được chuẩn bị xong, xin mời đi theo ta...” Mới vừa đi vào nhà hàng, giám đốc của nhà hàng liền dẫn hai người đi đến căn phòng đã được chuẩn bị riêng cho hai người.

“Hai vị mời ngồi, muốn dùng cái gì cứ việc gọi.” Giám đốc nhà hàng hướng phục vụ bên cạnh mình chớp mắt vài cái, nhân viên phục vụ lập tức đem thực đơn đưa đến trước mặt Du Tử Vân.

“Được rồi, các người đi ra ngoài trước đi, đem lên các món ngon nhất trong nhà hàng các người.” Nói xong, phát tay làm cho bọn họ rời đi. Giám đốc nhà hàng liền gật đầu cúi người rời đi, vội vàng đóng cửa lại.

“Làm sao vậy, người phát ngôn cái gì a.” Du Tử Vân buồn cười nhìn Dạ Trầm Nguyệt ngẩn người, hần cười nhẹ nhàng vỗ đầu Dạ Trầm Nguyệt.

“Người đến cùng là có thân phận gì a, kiêu căng đến như vậy, còn được nhiều người tôn kính như vậy” Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn mọi thứ đang diễn ra.

“Ha ha...” Du Tử Vân thấy buồn cười bất đắc dĩ lắc đầu, đồ ăn được bưng tới, để lên bàn.”Ăn đi, để bụng đói sẽ bị đau bao tử đó.”

“Ăn, biết rồi.” Dạ Trầm Nguyệt gật đầu cầm lấy đũa bắt đầu ăn.”Thật sự là một đứa trẻ a.” Du Tử Vân lắc đầu, cũng may là Dạ Trầm Nguyệt không phát hiện được cái về thân phận của hần. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt yên lặng cúi đầu ăn thức ăn. Nhìn từ góc của hần, cậu thực sự rất đẹp giống như một tiểu thiên sứ vậy, Du Tử Vân đột nhiên cảm giác vô cùng hạnh phúc và ấm áp. Không biết sao hạ thân Du Tử Vân lại đột nhiên nổi lên phản ứng. Du Tử Vân vội vã rót cho một ly rượu uống, lại không nghĩ rằng Dạ Trầm Nguyệt ngẩng đầu lên cười với hần.

“Khụ khụ...” Rượu mới vừa uống vào trong miệng lập tức bị đều phun ra ngoài. “Này người làm sao vậy.” Dạ Trầm Nguyệt liền vội vàng đứng lên, cầm khăn giấy đưa cho Du Tử Vân.”Cảm ơn.” Du Tử Vân tiếp nhận khăn giấy, lại không nghĩ rằng sẽ đụng phải Dạ Trầm Nguyệt, ngọn lửa trên người Du Tử Vân không những không giảm mà còn tăng lên. Hần ném giấy khăn xuống đất.

“Này... A.” Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy một trận chóng mặt, bình tĩnh lại thì cũng đã ngã vào lòng Du Tử Vân. “

Này... Người người cái làm gì a. Buông ta ra.” Cậu ở trong lòng Du Tử Vân đỏ mặt giấy dứa. Tim đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp. Nhìn thiếu niên đang giấy dứa trong ***g ngực mình, Du Tử Vân mặc kệ cậu có muốn hay không dùng một tay nắm lấy hai tay đang giấy dứa của cậu. Một tay giữ đầu cậu lại.

“Người làm gì... A a.” Dạ Trầm Nguyệt hoảng sợ muốn giấy dứa nhưng miệng lại bị chặn. Hơn nữa, nam nhân trước mắt này đột nhiên nhào tới hôn cậu, làm của cậu ngẩn người, đầu óc trở nên trống rỗng. Du Tử Vân cảm thấy rất thoải mái, liền đem đầu lưỡi mở đôi môi đang khép chặt của cậu tiến vào khuấy động bên trong, Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy khó thở.

“Ngu ngốc, dùng mũi để thở.” Nhìn bộ dạng ngốc lảng của Dạ Trầm Nguyệt, Du Tử Vân cười cười rời đi có, có chuyết quyến luyến đôi môi của cậu. Thế nhưng lại không tiếp tục hôn môi cậu.

“Người...” Lấy lại hô hấp như bình thường, Dạ Trầm Nguyệt bừng tỉnh, lấy tay che miệng mình đi

.”Người không sao chứ... Ba!” Âm thanh trong nháy mắt làm mọi vật xung quanh như đình chỉ. Du Tử Vân sững sờ nhìn Dạ Trầm Nguyệt đứng lên, lúc này Dạ Trầm Nguyệt thật có chút muốn khóc. Nước mắt tích tụ xung quanh hốc mắt, vành mắt cậu đỏ lên

“Người...Người...Ta còn tưởng người là người tốt thì ra chính là một tên biến thái. Hồn damn.” Nói Dạ Trầm Nguyệt lau miệng chạy ra ngoài.

“Trầm Nguyệt” Dạ Trầm Nguyệt chạy đi, hần nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cậu, đột nhiên hần cảm thấy hoảng hốt cùng đau lòng. Hần cũng không có đuổi theo. Chỉ là nhìn đã bóng lưng cậu đã biến mất.

“Tên hồn damn chết tiệt, tên hồn damn thôi...” Đã chạy ra ngoài đường lớn nhưng Dạ Trầm Nguyệt không ngừng nguyên rủa. Đi thêm vài bước cậu đột nhiên ngừng lại.

“Không được, mấy túi đồ còn ở trên xe của hần. Làm sao bây giờ, phải trở lại đó lấy sao? Quên đi, còn có cái tên biến thái chết tiệt kia, ai, bây mà về nhà thì bị mắng, ai,...” Dạ Trầm Nguyệt vẻ mặt đau khổ đi về nhà.

“Trở về!” hần từ trong nhà hàng đi ra, lên xe thì nhìn thấy trong xe gì đó liền xuống xe.

“Dem những túi đồ này đưa đến nhà cậu ta đi.” Tài xế liền vẫy tay gọi một chiếc xe khác, đem mấy túi đồ đưa về nhà cậu. Trong quán bar, Du Tử Vân tận lực uống rượu, đối với những người đến bên cạnh hần mời rượu, hần cũng không thèm để ý.

“Làm sao vậy, khách nhân của chúng ta tại sao hôm nay chỉ lo là vui đầu uống rượu a.” Phía sau một nam tử dị thường tuần mỹ, đi đến ngồi xuống bên cạnh hần. “Có phải là có chuyện gì hay không? Hay là nơi này không có thứ người muốn, nói với ta, ta sẽ tìm giúp người.”

“Không cần, không phải những chuyện này, à đúng rồi người trở về lúc nào.” Du Tử Vân để ly rượu xuống, quay đầu lại nhìn nam nhân bên cạnh.

“Ai đừng nói nữa tức chết ta rồi.” Nam tử lấy bình rượu từ chỗ Du Tử Vân rót rượu cho hần cùng mình.

10. Chương 10

“Không biết tại sao đối với cậu ấy, ta không hy vọng cậu ấy bị thương tổn thế nhưng là...”

“Ha ha lão đại của chúng ta biết yêu rồi.” Nam nhân cười to vỗ vai Du Tử Vân.

“Yêu...”

“Ầm...” Tiếng súng đột nhiên vang lên, quán bar đang yên tĩnh trở nên náo loạn. Đang uống rượu, Du Tử Vân vừa nghe đến tiếng súng vang lên liền thuận tay từ bên người kéo một người không quen biết về phía sau chắn viên đạn cho hần, mà người kia cũng chính là người chết thay. Du Tử Vân và nam tử liếc mắt nhìn nhau gật đầu, đứng dậy phản công nhau từ hai bên rồi đi, không thèm liếc mắt đến người đã chịu đạn giùm hần. Trốn ở trong đám người, sát thủ bắn xong phát súng đầu tiên, thấy nhiệm vụ thất bại, nhân vật chính chưa chết. Liền nhanh chóng rời đi. Trong giới sát thủ, quy tắc là bắn phát súng đầu tiên mà mục tiêu còn chưa chết, nhất định phải lập tức rời đi, nhanh chóng rút đi khỏi quán bar. Đối với Du Tử Vân – một nam nhân hung, ác tàn nhẫn, thủ pháp mà hần xử lý người đã dắc tội với mình làm người khác rét run.

Cũng chính bởi vì như vậy các bậc bang phái ở trên sẽ không động thủ. Cũng chính là sự tàn nhẫn trong các thủ pháp của hần đã khiến hần trở thành tử thần trong truyền thuyết. Sát thủ rút khỏi quán bar, trực tiếp leo lên một chiếc xe ô tô màu đen. Lau mồ hôi trên trán, sát thủ tựa hồ còn không nghĩ tới chính mình cư nhiên còn có thể sống sót đi ra. Xe chạy như bay thật nhanh trên đường. Chạy được một quãng thời gian sát thủ đột nhiên cảm thấy không đúng. Đúng là không ổn! Thật sự là quá yên tĩnh. Ban này lúc đi đến đây, trên đường còn rất náo nhiệt. Nhưng bây giờ cơ hồ là không nhìn thấy một bóng người hay một chiếc xe nào hết. Mặc dù cảm thấy không ổn nhưng sát thủ vẫn không có dừng xe. Mà là đạp ga tăng nhanh tốc độ.

“Người ban này thật sự không tệ. Dám khiêu chiến quyền uy của người. Vừa này đi nhìn tài liệu của tên đó, xem ra y cũng không tệ!”

“Tên đó đúng là một nhân tài thế nhưng ta nhất định phải biết là người nào chỉ điểm nếu như tên đó không nói, như vậy ta phế bỏ y cũng không có quan hệ. Thời điểm đó người cũng đừng có trách ta.”

“Mịa nó, bị bắt trong tay người hần còn có mệnh sống sao, người là tên biến thái, hình phạt nào của người cũng không ai có thể chịu đựng được được.”

“Làm sao, người yêu thích y?” Du Tử Vân nhìn nam nhân trước mắt.

“Phải.” Mặc dù mình đã có người mình thích, nhưng mà để cứu hài tử đáng thương kia cũng chỉ có nói như vậy

“Hảo ta đáp ứng người.” Du Tử Vân mặt không thay đổi sắc nói, làm nam tử một trận hưng phấn. “Thế nhưng chuyện đó phải để ta tra hỏi y xong.”

“A...?” Nam tử trong nháy mắt ngậy người.”A Ý hành động.” Tại nam tử còn đang ngẩn người, thì bên này Du Tử Vân đã ra lệnh. “Vâng.” Đầu bên kia điện thoại Lý Ý cung kính trả lời.

“Người sẽ không giết chết hẳn đi?” Nam tử xác thực rất lo lắng.

“Xem là vậy đi, nếu như hẳn biết điều.”

Con đường trở nên yên tĩnh sở dĩ là vì mười mấy chiếc xe màu đen cao cấp xếp hàng ngang ngăn cản trên con đường lớn, lúc này, các chiếc xe này rời đi, con đường bắt đầu náo nhiệt trở lại.

“Trầm Nguyệt đi ăn cơm thôi.” Tiếng chuông giờ trưa vang lên Duẫn Quý đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt.

“Được rồi đi thôi.” Dem sách cất gọn gàng Dạ Trầm Nguyệt đứng dậy theo Duẫn Quý rời đi.

“Đúng rồi người người thích đã trở lại.”

“Thật sự.” Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên dừng lại.

“Àn. Mới trở về ngày hôm nay.”

“Ta đi tìm nàng.” Dạ Trầm Nguyệt hưng phấn hoàn toàn không để ý sự ngăn cản của Duẫn Quý, đi qua Duẫn Ý, hướng bên ngoài phòng học chạy đi.

“Này, người biết nàng ở nơi nào sao?” Nhìn Dạ Trầm Nguyệt rời đi Duẫn Quý bắt đầu dĩ hồ.

“Đương nhiên, ta biết nàng nhất định ở sau núi chờ ta.” Dạ Trầm Nguyệt không có dừng lại mà là tăng nhanh bước chân.

“Có sắc quên bạn.” Duẫn Quý Lắc đầu đành phải một mình rời đi

11. Chương 11

Trong bóng tối, y cảm giác được cơn đau thấu xương, cơn đau từ ngón tay y truyền đến. Y muốn động đậy ngón tay nhưng đổi lấy là những cơn đau dữ dội. Y cố gắng làm cho mình từ trong cơn mê tỉnh lại. Điều y thấy đầu tiên chính là xung quanh đều là màu đen. Y thử nhúc nhích người. Một cơn đau nhức từ hai tay hẳn truyền xuống. Y vô ý thức khẽ kêu một tiếng mờ mờ lạnh trong nháy mắt từ trên trán chảy ra.

“Chuyện gì thế này. Ta không phải đi giết Du Tử Vân sao? Không có bắn trúng sau đó không phải đã ly khai rồi sao... Chẳng lẽ là... A!” Y đột nhiên nhảy lên, chỉ đổi lấy một cơn đau thống khổ.

“Người rốt cục tỉnh rồi. Sát thủ Huyết Quân tôn kính của ta.” Trong bóng tối một giọng nói lạnh như băng truyền ra.

“Người là ai? Không cần phải giả ma giả quỷ.” Tuy nói như vậy nhưng kỳ thực y thật sự có chút sợ hãi.”Như người mong muốn, Huyết Quân.” Âm thanh trầm xuống, xung quanh một mảnh đen bấy giờ bị ánh sáng chiếu vào.. Huyết Quân lập tức thích ứng nhưng vẫn đem đôi mắt đóng lại.

“Nói đi?” Huyết Quân một lần nữa mở mắt thì nhìn thấy ngồi ở đối diện chính là Du Tử Vân, một khác kia Huyết Quân chỉ cảm thấy máu đang nào, thần kinh trở nên căng thẳng.

“Kỳ thực... Ta.” Huyết Quân muốn che giấu nhưng nhìn đến biểu tình của Du Tử Vân, liền biết nếu ở trước mặt hẳn che giấu chẳng khác nào là chính mình tự hại mình.

“Nói đi, là ai phái người tới giết ta.” Đã rất lâu không đụng phải chuyện như thế. Cho nên hẳn quyết định tự mình đến điều tra, điều này cũng có nghĩa là đem hình phạt của Du Tử Vân áp dụng lên người Huyết Quân. Kỳ thực lúc Huyết Quân nghe được câu này y rất muốn nói ra, thế nhưng quy tắc trong giới sát thủ là phải im lặng. Du Tử Vân chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười. Đứng dậy đi tới Huyết trước mặt Quân tay trái từ từ duỗi ra.

“Tại sao không nhìn thử nơi này của người? Chúng ta là đang nói chuyện nhé!”

“Người...” Huyết Quân nhìn theo hướng tay của Du Tử Vân, nhìn xuống bàn tay phải của mình. Cổ tay bị xích sắt xích lại, mỗi đầu ngón tay đều bị một cây đinh dài xuyên vào. Mà móng tay cũng đã bị nhổ.

“Thật sự có điểm bội phục người, đau như vậy mà người lại còn có thể ngủ ngon đến như vậy.” Du Tử Văn không lộ vẻ gì, nặng nề lại đem ngân châm đẩy sâu thêm một chút.

“...” Huyết Quân cắn chặt răng mới không có kêu lên.”Người hẳn phải biết đây mới là bắt đầu, nếu như người không nói....., nhưng người cũng nên nhớ cơ hội ta dành cho người chỉ có một. Còn có...” Du Tử Văn đưa ánh mắt nhìn mặt của Huyết Quân.

“Người hẳn phải biết ta là gay, tuy rằng người không phải kiểu mà ta yêu thích,thế nhưng...” Nhìn mặt đang Huyết Quân co giật.”Ta nghĩ nhóm anh em của ta sẽ thích người.”

“Người...” Huyết Quân chỉ cảm vài cơn ớn lạnh.

“Đại ca.” Du Tử Văn quay đầu nhìn ra cửa. Lý Ý đang đứng tại cửa.”tự người suy nghĩ đi.” Du Tử Văn tới chỗ Lý Ý.

“Làm cho hẳn thưởng thức một chút đông cung sống đi, người hẳn phải biết làm gì rồi chứ.”

“Vâng.” Tên bảo tiêu kia nhìn Huyết Quân một chút khom người đáp. Du Tử Văn gật đầu, liếc mắt nhìn Huyết Quân nhếch miệng cười quay người rời đi.

“Các người muốn làm gì?” Huyết Quân có chút kinh khủng nhìn ba người đang đi về phía mình.

“Khà khà cho người xem miễn phí một hồi đông cung sống a.” Trong đó một nam tử nói, bắt đầu cởi y phục của mình, hơn nữa hai tên nam nhân đi theo cũng bắt đầu cởi đồ

“Này các người đây là ——?”

Hoàn toàn không để ý tới Huyết Quân kêu to, ba nam nhân ôm nhau cùng hôn môi dùng đầu lưỡi lẫn nhau.

” Xảy ra chuyện gì?” Du Tử Văn đi ra hình thất hỏi Lý Ý,

“Vâng có một chuyện...” Lý Ý đi tới bên người Du Tử Văn nhỏ giọng nói bên tai hắn. Sau khi nghe xong Du Tử Văn vẫn không có phản ứng bất kỳ gì chỉ là tay phải nắm thật chặt.

“Chuyện này người đi làm, không cần chờ, điều tra cô ta, còn nếu có thể thì làm cho cô gái kia biến mất.”

“Vâng.”

Lý Ý lên tiếng, nhìn Du Tử Văn rời đi, Lý Ý bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Cậu bé à, người lần này thật sự chọc giận hắn, tự lo lấy đi.”

12. Chương 12

Gần nửa đêm, Dạ Trầm Nguyệt cùng một cô gái nắm tay nhau rời khỏi trường học.

“Tối hôm nay đến nhà ta ăn cơm đi, ca ca và tỷ tỷ ta nhìn thấy người nhất định sẽ rất cao hứng”.

“Không được bây giờ trong nhà chỉ có một mình mẹ của ta, ta thực sự không yên lòng. Hay là để lần sau đi.” Nàng có chút băn khoăn nói. Dạ Trầm Nguyệt cười lắc đầu.

” Nhưng chỉ mấy ngày nữa thôi, chỉ sợ tới lúc đó, người sẽ không chịu đi với ta a.” Nàng cười gật đầu.

Hai người đi ra đến đường lớn rồi tách ra. Thế nhưng Dạ Trầm Nguyệt lại vô cùng háo hức. Từ nhỏ bọn họ cùng nhau lớn lên, cậu có tình cảm với nàng cũng, nhưng đến khi nàng rời đi thì mới phát hiện.

“Mẹ ta đã về, ơ, ca ca tại sao người lại ở nhà a.” Dạ Trầm Nguyệt mới vừa vào trong nhà, liền nhìn thấy Dạ Hạo ngồi ở trong phòng khách.

“làm sao? Bộ ta không thể ở nhà sao?” Dạ Hạo nhìn Dạ Trầm Nguyệt đang đứng ở cửa.

“Không phải a ca ca, bình thường vào giờ này người đang tăng ca mà.” Đem cặp ném tới trên ghế salông, rót cho mình một ly nước, cậu ngồi xuống, đối diện với Dạ Hạo.

“Ở cục cảnh sát đang điều tra một vụ án ở G tỉnh, nên mấy ngày này ta không có ở nhà. Chỉ còn một mình người là nam nhân duy nhất trong nhà, phải chăm sóc mọi người thật tốt có biết không?” Dạ Trầm Nguyệt không lên tiếng gật đầu, ta biết ca ca.

“Hạo đồ đặc đã chuẩn bị xong rồi, người ăn cơm xong đã, rồi hãy đi.” Mẹ của bọn họ từ trong phòng ngủ của Dạ Hạo đi ra.

“Không được, ta phải đi kịp chuyến bay.” Dạ Hạo đứng dậy cầm lấy hành lí. Hướng mẹ và Dạ Trầm Nguyệt gật đầu đi ra ngoài.

“Ai... bây giờ mới được yên tĩnh.” Dạ Trầm Nguyệt chậm rãi xoay người. Nằm xuống ở trên ghế sa lon đột nhiên nhớ ra cái gì đó đứng dậy.

“Mẹ, tỷ tỷ sao rồi.”

“Nàng đi gặp bạn trai mới rồi, đúng là một đứa trẻ không biết chăm sóc chính mình, thôi chúng ta ăn cơm trước.” Dạ Trầm Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cần lần này tỷ tỷ không tự nhốt mình trong phòng là được rồi.

“Như thế nào, thoải mái sao?” bên trong mật thất, Huyết Quân cắn răng chịu đựng sự nhục nhã từ hai nam nhân. Hai tên nam nhân ở trên người y sờ tới sờ lui. Thậm chí có lúc còn chạm qua ‘đệ đệ’ của y. Vốn lúc trước nghĩ bọn họ chỉ biểu diễn cho mình xem thôi. Nhưng y lại không nghĩ tới bọn họ còn đối với mình làm ra chuyện này. Y không phản đối đồng tính luyến ái, thế nhưng y không thể tiếp thu chuyện cùng đồng tính luyến ái làm những chuyện đó, nhưng y lại càng không nghĩ tới việc hôm nay mình sẽ bị như thế này. Hơn nữa còn bị tới hai nam nhân thượng.”....” Đột nhiên phía sau một truyền đến một trận đau nhói. Huyết Quân hoảng sợ nhìn lại, thì thấy có một tên nam nhân đã đưa một ngón tay vào bên trong của y.

“Không, mau đi ra... Ân...” Huyết Quân không để ý đến đau đớn mà giãy dụa.

“Hảo chặt a.” Nam nhân thấp giọng thở hổn hển.

“Không, gọi lão đại của các người tới, ta sẽ khai.” Thời điểm hắn nhìn thấy tính khí vừa thô vừa to của tên nam nhân đó. Y cũng không quản nhiều, như vậy cao giọng hô. Mấy tên nam nhân liếc mắt nhìn nhau gật đầu.

“Mẹ nó, bây giờ ta muốn khai, tên hỗn đản đó đang làm cái gì a?.” Y chỉ mong tên nam nhân trên người mình rời đi.

Nam nhân đứng dậy, đem quần của mình mặc vào. sau đó quay đầu nhìn về một tên khác gật đầu, sau đó rời khỏi mật thất.

“Cô gái kia tên là Lâm Đình Kỳ, cùng Dạ Trầm Nguyệt chơi chung từ nhỏ đến lớn. Năm nay 17 tuổi, cha mẹ đều làm việc tại tập đoàn Vân Tước. Hai bên gia đình cũng mong muốn bọn họ đến với nhau. Mà bọn họ cũng có chút tình cảm với nhau.” Lý Ý khép tài liệu trong tay lại để lên bàn. Nhìn khuôn mặt không thay đổi Du Tử Vân.

“Nếu như bọn họ muốn cùng nhau... Nằm mơ đi.” Du Tử Vân cười lạnh. Hắn làm sao có khả năng đồ của mình đưa cho người khác. Điều đó tất nhiên không thể, nếu đã như vậy thì hắn sẽ đem con mồi của mình nhốt vào ***g nuôi sớm một chút.

“Lý Ý chuẩn bị xe, ta sẽ tự mình dẫn cậu ta về.”

“Vâng” Lý Ý hiểu ý gật đầu quay người rời đi.

“Đại ca...” Lý Ý vừa mới vừa đi khỏi. Một tên đàn em gõ cửa tiến vào.

“Y thế nào rồi.”

“Đại ca, y muốn nói.”

“Vậy sao?” Du Tử Vân lạnh lùng nở nụ cười, trước tiên đem hắn nhốt vào trong mật thất đi, còn bây giờ không phải là khoảng thời gian để ý đến y, bắt quá cho y ăn ngon.

“Vâng.” Nam tử khom người lui ra.

“Bảo bối chúng ta lại gặp mặt.” Du Tử Vân cười đứng dậy, hẳn rất chờ mong lần gặp mặt này.

13. Chương 13

Nếu như tình yêu chỉ là một cơn gió, thì như vậy chẳng phải tình yêu quá mức ngắn ngủi sao? Vậy thì cái gì mới là tình yêu?. Hẳn đến giờ vẫn chưa hiểu được. Tình yêu của hẳn đều là do hẳn dùng thủ đoạn để có được. Vì vậy tình yêu như thế chẳng thể nào dài lâu được. Xét cho cùng thì hẳn là người đã bỏ rơi người khác. Nhưng có một điều có thể khẳng định rằng, những người kia chắc chắn đã yêu hẳn.

Và đến tận bây giờ hẳn vẫn không biết yêu là như thế nào.

Một chiếc xe Lincoln màu đen cao cấp đang chạy băng băng trên đường cao tốc. Theo sau là ba chiếc xe ô tô cùng loại, làm cho xe cộ trên đường khiếp sợ tự động tách ra nhường đường. Làm cho những tên cảnh sát giao thông tưởng đó là Lãnh đạo quốc gia cấp cao, nên chỉ dám đứng nghiêm túc ở đó không dám làm gì. Vốn là ngày hôm qua hẳn dự định sẽ đem Dạ Trầm Nguyệt về bên cạnh mình, thế nhưng bên trong bang xảy ra một ít chuyện, cho nên sáng sớm hôm nay mới đi được, hẳn đi đến trường học của Dạ Trầm Nguyệt, dừng xe ở nơi có ít người qua lại. Nói thật, lần này gặp mặt hẳn thật sự có chút mong đợi. Tuy rằng khả năng cậu hận hẳn rất cao. Thế nhưng đây chính là cách hành xử của hẳn, hẳn chưa bao giờ để ý người khác nhìn gì về mình. Sử dụng quyền lực của mình, hẳn trở thành người độc tài, bá đạo, vô tình.

Thế mà dưới tay của hẳn lại có vô số anh em tình nguyện đi theo hẳn. Nhưng còn có một điều khiến tất cả mọi người không thể nào tưởng tượng nổi, ngay cả cảnh sát cũng không thể làm gì. Đó là những người bị hẳn bắt lại không có một người nào chỉ tội mà là gánh tội thay hẳn.

Dạ Trầm Nguyệt ngày hôm qua ngủ không ngon giấc, luôn cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra, thế nhưng lại không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Sáng sớm cậu đành phải đem đôi mắt gấu trúc đến trường học. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt uể oải không có *** thần, từ xa đang tiến lại. Điều này làm cho Du Tử Vân có chút không cao hứng. Dẫn dõ những người khác không nên lộn xộn, sau đó hẳn xuống xe. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt đi tiến lại gần. Vốn định lên tiếng chào hỏi, lại không nghĩ tới Dạ Trầm Nguyệt hoàn toàn không để ý tới hẳn, lướt qua hẳn đi vào trường.

Điều này làm cho hẳn thật sự rất tức giận. Hẳn nhanh chóng kéo Dạ Trầm Nguyệt lại. Còn Dạ Trầm Nguyệt thì hoảng hốt, cậu đang đi thì nhìn một cái bóng chắn ở trước mặt mình, chỉ là theo bản năng tránh ra. Nhưng là vẫn chưa đi được vài bước, cậu đột nhiên kéo lại, phản xạ có điều kiện làm cậu nhào vào vòng tay ấm áp kia.

“Người chán ghét ta như vậy sao. Không thèm liếc mắt nhìn ta một cái?” Du Tử Vân sinh khí, muốn cậu phải nhìn hẳn.

“Hả?” Dạ Trầm Nguyệt ngơ ngác nhìn hẳn.

“A, tại sao là người?” Dạ Trầm Nguyệt phục hồi lại *** thần, hoảng sợ lui ra khỏi cái ôm của Du Tử Vân lấy tay che miệng mình lại. Nhìn động tác của Dạ Trầm Nguyệt, Du Tử Vân đột nhiên kích động muốn cười, thế nhưng nghĩ đến bên cạnh còn có đàn em của mình, nên chỉ có thể nhịn.

“Làm sao? Người không muốn gặp lại ta?” Đem Dạ Trầm Nguyệt còn đang cảnh giác nhìn mình, kéo vào trong ngực. Không để ý Dạ Trầm Nguyệt giãy dụa. Nâng cằm cậu lên. Buộc cậu nhìn hẳn. Hẳn từ từ cúi đầu, chỉ một tắc nửa môi của hẳn sẽ chạm môi cậu. Điều này làm cho Dạ Trầm Nguyệt đỏ mặt. Liền Hơi thở có chút gấp.

“Người cũng chỉ hi vọng, chỉ một mình nữ nhân kia mới có thể thấy được bộ dạng này của người?”

“Con mẹ nó, người nói cái gì? Cút ngay cho ta.” Nghe Du Tử Vân nói, Dạ Trầm Nguyệt tức giận mắng, không để ý tới cậu, Du Tử Vân tóm chặt hai tay giãy giụa.

“Ha ha xem ra là ta nói đúng. Ta cho người biết, người và nàng ta đừng nghĩ rằng sẽ đến được với nhau.” Dạ Trầm Nguyệt vì một cô gái liền tức giận với mình, không thể nghi ngờ, cậu thực sự chọc giận Du Tử Vân. Nắm thật chặt hai tay của cậu, hẳn cười gằn, có chút tức giận nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

Cúi đầu đến bên tai Dạ Trầm Nguyệt. “Người chỉ có thể là của ta, có biết không?” giọng của hắn mang theo khẩu khí không cho phép người khác từ chối. Thừa dịp Dạ Trầm Nguyệt không để ý, một cây châm thật nhỏ được giấu trong tay của hắn, đâm vào vai của Dạ Trầm Nguyệt.

“Người...” Chỉ cảm giác được một cơn đau nhói, tiếp đến Dạ Trầm Nguyệt bắt đầu choáng váng. Còn chưa kịp nói hết câu thì đã ngã vào trong ***g ngực Du Tử Vân.

“Nhớ kỹ người chỉ là của ta.” Nhìn Dạ Trầm Nguyệt ngã vào trong ***g ngực của mình, Du Tử Vân nhẹ nhàng nói. Hắn ôm lấy Dạ Trầm Nguyệt leo lên xe.

14. Chương 14

“Đại ca...?” Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lý Ý có chút lo lắng nhìn Du Tử Vân ôm Dạ Trầm Nguyệt ngồi vào trong xe.

“Không có gì, lái xe đi.” Du Tử Vân không có ngần đầu chỉ là lẳng lặng nhìn người trong ngực. Hắn khó hiểu không biết tại sao từ lúc Trầm Nguyệt từ bên người hắn lướt qua làm hắn rất tức giận, nhưng thời điểm cậu ngã vào trong ngực, mặc dù biết thuốc này không có tác dụng phụ, nhưng hắn không hiểu sao mình lại có chút hoảng sợ.

Đây là lần đầu tiên Du Tử Vân cảm thấy sợ. Điều này làm cho hắn có chút khủng bố. Một khi có nhược điểm, đó là cái làm hắn có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Hắn không thể để cho cậu thành nhược điểm của mình được. Cho nên hắn sẽ không để cho cậu rời khỏi hắn. Thậm chí là có thể phá hủy cậu.

Xe của hắn nhanh chóng chạy ra đường cái. Nhưng mà e rằng, nhược điểm đã hình thành thì cho dù mình có phát hiện ra thì cũng đã chậm. Muốn tự tay hủy diệt nhược điểm đó vẫn là không hạ thủ được. Dù sao thì nó cũng đã trở thành chuyện cả đời.

Dạ Trầm Nguyệt một ngày không đến trường học, cũng không có thông báo cho đồng học hay lão sư biết. Mà là đã đến nửa đêm, mẹ của Trầm Nguyệt mới phát hiện bé ngoan bảo bối của nàng lần đầu tiên về trễ, hơn nữa còn tắt điện thoại, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút không đúng, gọi điện thoại cho lão sư trong trường học. Lão sư nói cậu không có đi lên lớp. Gọi điện thoại cho đồng học của cậu, ai cũng nói không nhìn thấy, điều này làm cho mẹ của Dạ Trầm Nguyệt bắt đầu bắt đầu sợ hãi.

Nàng hoảng sợ gọi điện thoại cho Dạ Tâm và Dạ Hạo, Dạ Tâm nghe xong nói sẽ lập tức trở về, mà Dạ Hạo tuy rằng đi công tác những cũng rồi, dù sao cũng là cảnh sát, vẫn là tỉnh táo lại nói nàng trước tiên gọi về nhà các đồng học xem cậu có ở đó hay không. Nếu như vẫn không có, Dạ Hạo dặn nàng phải báo cảnh sát, anh cũng sẽ mau chóng chạy về.

Bóng tối vô tận —— Dạ Trầm Nguyệt mờ mịt đứng ở nơi tràn ngập một màu đen, cố gắng tìm lối thoát nhưng vẫn không thấy, cậu có chút lo lắng cùng sợ hãi.

“Cậu ấy tại sao còn chưa tỉnh?” Du Tử Vân nhìn Dạ Trầm Nguyệt ngủ say ở trên giường, khuôn mặt vốn không chút biểu tình nay lại hiện lên vẻ lo lắng.

“Có thể là do phần thuốc bị dư lại trong cơ thể nên sức đề kháng bị giảm xuống – hoặc là cơ thể cậu ta không thích hợp để dùng với loại thuốc này.” Bác sĩ có chút kinh ngạc nhìn Du Tử Vân, tưởng mình bị hoa mắt nhưng nhìn lại thì thấy Du Tử Vân đứng dậy, ngồi bên cạnh cậu bé kia, cúi người xuống bên tai Dạ Trầm Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Nếu người không tỉnh lại, ta sẽ ăn người, ăn sạch sành sanh.” Du Tử Vân một lần một lại lần nói bên tai Dạ Trầm Nguyệt.

Trong bóng tối, Dạ Trầm Nguyệt thấy có một cái xác chết khô đang tiến lại gần cậu, miệng còn lẩm bẩm.”Ta muốn ăn người —— ta muốn ăn người.”

Dạ Trầm Nguyệt sợ đến xoay người bỏ chạy. Cũng không thèm nhìn xung quanh, chỉ hoảng sợ hô.”Ta không muốn bị ăn, ——Ta không muốn bị ăn.”

Ngồi cạnh bên người Dạ Trầm Nguyệt. Du Tử Vân nhìn Dạ Trầm Nguyệt đang hôn mê thì thấy tay phải của cậu đột nhiên nhúc nhích một chút.

“Bác sĩ mau nhìn, cậu ấy có phản ứng.” Du Tử Vân vui mừng, hắn cũng không biết rằng bản thân hắn đã có chút thay đổi.

Mệt mỏi quá a ——!

15. Chương 15

“Lão đại, cậu ấy tỉnh rồi.” Lần đầu thấy lão đại của mình lo lắng như vậy, bác sĩ có chút khinh ngạc.

Nghe được bác sĩ nói như vậy, Du Tử Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người đi gọi nhà bếp làm cháo mang lên đây.”

“Vâng” bác sĩ gật đầu rời đi. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt từ từ tỉnh lại, Du Tử Vân nụ cười nhạt nhòa. Lúc Dạ Trầm Nguyệt mở mắt. Ý cười của Du Tử Vân trong nháy mắt biến mất. Dạ Trầm Nguyệt mê man nhìn xung quanh. Ngay khi cậu đưa mắt nhìn thấy Du Tử Vân thì giật mình trợn to mắt. Từ trên giường ngồi dậy

“Người...”

“Làm sao, không nhận ra ta?.” Du Tử Vân cười nhắc tay muốn sờ đầu Dạ Trầm Nguyệt. Lại bị cậu né tránh.

“Người đem ta mang tới đây làm gì? ta phải về nhà.” Dạ Trầm Nguyệt nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Du Tử Vân cũng không ngăn cản chỉ là mỉm cười nhìn Dạ Trầm Nguyệt đi ra cửa.

“Cánh cửa này phải mở bằng vân tay cho nên... Người không đi ra ngoài được.” Mới vừa mới vừa đi tới cạnh cửa, đưa tay lên. Nghe được Du Tử Vân nói như vậy. Dạ Trầm Nguyệt có chút không tin, thử đưa tay đẩy cửa. Quả nhiên giống như Du Tử Vân nói, làm thế nào cũng không mở ra được.

“Người cuối cùng là muốn thế nào?” Dạ Trầm Nguyệt sinh khí hướng Du Tử Vân quát.

“Ta không muốn thế nào cả, chỉ là muốn người ở lại đây.” Du Tử Vân đứng dậy đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt, hắn cao 1m85 đứng cùng Dạ Trầm Nguyệt cao 1m70, quả thật không phải chỉ cao hơn một chút. Du Tử Vân cúi người nhìn mặt Dạ Trầm Nguyệt đỏ lên vì sinh khí. Từ từ đem mặt của mình tới gần. Dạ Trầm Nguyệt ngây ngốc nhìn khuôn mặt đang đến gần mình. Dạ Trầm Nguyệt liền quay đầu né tránh.

“Bảo bối người thật đáng yêu.” Du Tử Vân bị Dạ Trầm Nguyệt tránh né có chút khó chịu nhưng là lại bị bộ dáng của Dạ Trầm Nguyệt làm cho hắn chỉ biết cười khổ. Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, khuôn mặt đang tươi cười của hắn bỗng dưng biến thành không có cảm xúc. Dạ Trầm Nguyệt thấy vậy liền kinh ngạc nhìn hắn. Cửa bị mở ra, một phụ nữ trung niên mặc bộ đồ màu trắng bước vào.

“Thiếu gia, thức ăn mà ngài muốn. Còn có Lý Ý ở phía dưới chờ ngài.”

“Đã biết, người nói với hắn ta sẽ xuống ngay.” Du Tử Vân tiếp nhận mâm thức ăn trong tay nữ nhân.

“Vâng.” Nữ nhân quay người rời đi.

“Bảo bối đói bụng không, lại đây ăn một chút đi.” Du Tử Vân đem mâm thức ăn tới trên bàn bên cạnh giường.

“Thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.” Tuy rằng âm thanh Dạ Trầm Nguyệt rất nhỏ nhưng Du Tử Vân nghe thấy. Hắn chỉ cảm thấy trên đầu có thêm vài đường hắc tuyến.

Nhìn Dạ Trầm Nguyệt không định đi tới. Du Tử Vân bắt đầu đi lắc đầu. Đứng dậy, đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt, không để ý Dạ Trầm Nguyệt đang tránh né, kéo tay cậu đi tới bàn ăn. Đem Dạ Trầm Nguyệt ấn xuống ghế.

“Người từ từ ăn, không đủ thì nhấn cái chuông ở đầu giường, đến lúc đó sẽ có người tới, biết không? Ta còn có chuyện phải đi ra ngoài một chút. Người hảo hảo ở lại biết chưa.” Nói xong, Du Tử Vân cầm lấy một cái áo vest màu đen trên kệ mặc vào.

” Tự coi chính mình là xã hội đen, còn bày đặt mặc tây trang đen.” Mới vừa đi tới cạnh cửa, Du Tử Vân trong nháy mắt ngậy người.

“Không lẽ chỉ có xã hội đen mới có thể mặc âu phục hay sao?” Du Tử Vân tự nói, mở cửa rời đi.

“Không ăn, tuyệt đối không ăn.” Đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng Dạ Trầm Nguyệt vẫn là phải ăn.

“Là ai?.” Du Tử Vân mặt không thay đổi ngồi.

“Là Thẩm gia. Ta đoán có thể là Thẩm tiểu thư.”

“Thẩm gia sao? Hừ đem sự tôn trọng của ta biến thành như vậy, thực là không tồi a! Nếu như vậy Lý Ý ta muốn Thẩm gia ba ngày sau liền biến mất khỏi thế giới này. Còn cái kia, về phần sát thủ Huyết Quân, không phải tên kia rất yêu thích sao, đem y cho hắn đi.”

“Vâng. Ta lập tức đi chuẩn bị.” Du Tử Vân là một người vô tình cho dù là những người đã cùng hắn phát triển sự nghiệp nhưng nếu như phản bội hắn, hắn sẽ cho bọn họ đối mặt với sự trả thù tàn bạo nhất. Lần này Trầm gia chỉ có kết cục là chết.

16. Chương 16

Dạ Trầm Nguyệt cầm gối ném vào cánh cửa, ngoài cửa vẫn không có bất kỳ phản ứng gì. Điều này làm cho Dạ Trầm Nguyệt thực sự rất buồn bực, đành uể oải nằm trên giường chờ hắn về.

“Mẹ nó, cái tên đại biến thái, đi chết đi. Chắc bây giờ mẹ chắc đang lo lắng muốn chết rồi.”

“Rắc rắc...” Cửa bị mở ra. Du Tử Vân nhìn bàn ghế, cốc uống trà, gối nằm bừa bộn trên sàn nhà sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Trầm Nguyệt đang tức giận trừng mình. Vẫn là có chút tức giận, nhưng không hiểu sao bây giờ nhìn thấy cậu, tức giận của hắn biến mất không thấy tăm hơi. Đóng cửa lại đi tới bên giường ngồi xuống bên cạnh Dạ Trầm Nguyệt, kéo cậu vào trong ngực. Dem cầm Dạ Trầm Nguyệt nâng lên để ánh mắt Dạ Trầm Nguyệt nhìn vào mình.

“Con mẹ nó, tên hỗn đản này, buông ta ra.” Hoàn toàn không để ý tới Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa Du Tử Vân dùng miệng trực tiếp chặn lại những câu nói bất mãn của cậu. Dạ Trầm Nguyệt mở to hai mắt nhìn hắn đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng của mình. Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy hít thở không được. Trong nháy mắt khuôn mặt hồng phấn của cậu bị nghẹt thở đến đỏ bừng.

“Ngu ngốc dùng mũi để thở.” Nhìn Dạ Trầm Nguyệt đã không thể thở nổi Du Tử Vân buồn cười ly khai môi của cậu.

“Nói đi, ngươi đang làm gì thế này?”

“Hỗn đản, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn về nhà.” Dạ Trầm Nguyệt đỏ mặt tránh ra khỏi ôm ấp của Du Tử Vân.

“Muốn đi ra ngoài sao, có thể.” Du Tử Vân trầm tư một chút nói.

“Thật sự?” Dạ Trầm Nguyệt hưng phấn nhìn Du Tử Vân.

“Thế nhưng chỉ có ở trong phạm vi ngôi nhà này. Còn về nhà, cái này thì không được.”

“Ngươi...” Dạ Trầm Nguyệt nguyên bản đang hưng phấn nhưng trong nháy mắt khuôn mặt đen kịt lại.”Ha ha ngươi phải biết đây là ta đã nhượng bộ ngươi rất nhiều, ngươi không nên khiêu chiến sự nhẫn nại của ta”

“Đi, ta dẫn ngươi đi nhìn một căn phòng khác, sẵn tiện đổi phòng cho ngươi.” Du Tử Vân đứng dậy kéo tay Dạ Trầm Nguyệt mở cửa đi ra phía ngoài.

“Ngươi xem nơi này như thế nào.” Đứng ở trên hành lang lầu hai Du Tử Vân hỏi, còn Dạ Trầm Nguyệt thì một trận kinh ngạc.

“Chẳng ra sao cả.” Nói thật Dạ Trầm Nguyệt thật sự bị một màn trước mắt dọa sợ rồi, căn phòng sang trọng như vậy cậu đây là lần đầu tiên thấy được. Nhưng mà muốn rời khỏi cái tên nam nhân đáng ghét này nên Dạ Trầm Nguyệt đành nói lung tung.

“Ồ? Vậy người nói xem, nơi nào không tốt.” Du Tử Vân buồn cười hỏi, đây chính là căn phòng độc nhất vô nhị ở thành phố này.

“Sàn nhà quá mềm. Cửa sổ quá nhỏ. Tường quá trắng. Đèn quá nhỏ, quá bình thường. Ghế sofa quá cứng không thoải mái. TV quá nhỏ. Còn có...” Du Tử Vân mặt đen lại nhìn Dạ Trầm Nguyệt vẫn đang nói mãi không ngừng. Sàn nhà quá mềm? Bạch ngọc thạch mà còn mềm? Cửa sổ quá nhỏ? Cái nào cũng là cửa sổ sát đất mà còn nhỏ? Đèn quá nhỏ, quá bình thường? Đèn treo cực đại như vậy mà còn nhỏ? Ghế sofa quá cứng? Nếu ghế sofa này mà còn cứng thì hẳn có thể khẳng định thế giới này không còn cái ghế sofa mềm mại nào cả. TV quá nhỏ? Đây chính là TV lớn nhất trên thị trường hiện nay. Hẳn nghi ngờ có phải hay không mắt cậu có vấn đề.

“Người nói đi, nơi này thì có gì tốt đẹp.” Dạ Trầm Nguyệt nói, chạy đến trên ghế salông ngồi xuống còn ở trên ghế sofa lon nhún mấy cái. Du Tử Vân bất đắc dĩ lắc đầu cũng đến bên ghế salon bên cạnh ngồi xuống. Hẳn không khỏi có cảm giác khó chịu. Bộ rất cứng sao?

“Quản gia lát nữa sẽ đem ghế sofa đổi lại.” Mặc dù hẳn biết ghế sofa không có vấn đề, nhưng Dạ Trầm Nguyệt vừa nói như thế, không có vấn đề cũng trở thành có vấn đề.

“Này người đến cùng muốn thế nào? Ta phải về nhà, ta còn muốn đi học. Hơn nữa người nhà ta sẽ rất lo lắng.”

“Cái này người không cần lo lắng, về phần người nhà người, người cũng không cần bận tâm.” Du Tử Vân uống ly cà phê người hầu mới mang lại, vừa mở ti vi.

“Người... Oa là ca ca, người nhấn lùi về đi.” Vốn là muốn cùng Du Tử Vân lý luận, trong lúc vô tình nhìn vào TV lập tức đem điều khiển trong tay Du Tử Vân đoạt lấy, nhấn về kênh tin tức ban này.

“... Hiện nay lực lượng cảnh sát còn đang điều tra, thế nhưng có tin đồn rằng Thẩm gia đắc tội với bang phái xã hội đen nào đó nên đã bị giết để diệt khẩu.” Trong ti vi cảnh sát đang làm việc trong hiện trường, những thi thể bên trong được mang ra ngoài. Mà ca ca của Dạ Trầm Nguyệt thì đang đứng ghi chép.

“Xã hội đen kia rất yêu thích giết người sao? Lẽ nào thịt người ăn ngon như vậy?” Ăn thịt người? Du Tử Vân thật muốn đem người trước mắt này mở đầu cậu ra xem bên trong có chứa cái gì a.

“Được rồi, người liền ở đây chơi đi. Ta còn có một số việc ở trong thư phòng. Đúng rồi, người có nhìn thấy ra ngoài, nhưng người không nên nghĩ trốn khỏi đây.” Du Tử Vân đứng dậy đi lên lầu.

“Có tiền là hay lắm sao! Người không muốn ta đi ra ngoài ta lại càng muốn ra ngoài, tên biến thái chết bầm.” Dạ Trầm Nguyệt nhỏ giọng mắng. Hoàn toàn không nhìn thấy Du Tử Vân đứng trên lầu khoe môi hơi nhếch lên.

17. Chương 17

Kỳ thực rất nhiều chuyện bản thân không thể khống chế được, tất cả chỉ tại ông trời bất công. Tình yêu có thể chỉ trong vòng một khắc. Thế nhưng cũng có thể là cả đời. Tình yêu vốn là thứ không thể lí giải được. Cho nên một khi đã yêu thì chính là yêu trọn đời.

“Hỗn đản, hỗn đản chết tiệt.” Dạ Trầm Nguyệt tức giận ném điện thoại trong tay xuống. Còn tưởng rằng điện thoại có thể gọi đi nơi khác được, thế nhưng không nghĩ tới, điện thoại nơi này cứ nhiên cũng chỉ có thể gọi được gọi cho hẳn. Vốn định gọi điện thoại về nhà thế nhưng... Dạ Trầm Nguyệt đem điện thoại ném đi, đi tới phòng khách ngồi xuống ghế salông.

“Này người mau kêu tên khốn kia nhanh trở về cho ta.” Dạ Trầm Nguyệt ngồi trên ghế salông hướng người hầu gầm rú. Lúc này, đứng đằng sau Dạ Trầm Nguyệt là một người nam nhân trung niên mặc tây trang màu đen. Hướng về Dạ Trầm Nguyệt đi tới.

“Thiếu gia đến công ty, đến tối mới có thể trở về.”

“Cái rắm a, người mau một chút gọi hắn trở về, ta còn muốn về nhà.” Dạ Trầm Nguyệt nhíu mày nói, không để ý chút nào đến người bên cạnh.

“Cái này... để ta gọi điện thoại cho thiếu gia hỏi một chút.” Nam nhân có chút kích động muốn đánh người. Nhưng là vẫn nhịn xuống. Quay người lấy điện thoại di động ra.

Du Tử Vân đem văn kiện đưa đến trước mặt thư ký. Từ trên ghế sa lông đứng lên.

“Y đã được đem đến đó chưa?” Du Tử Vân mặt không thay đổi hỏi Lý Ý đang đứng một bên ghế sa lon.

“Vâng, tên đó đã gọi điện xác nhận.” Lý Ý rót một ly nước đặt ở trước mặt Du Tử Vân.

“Tên đó muốn y thì cứ tặng y cho hắn, dù sao hắn cũng chỉ lưu y lại, chắc cũng không dùng tới.”

“Đúng rồi vừa nãy trong nhà gọi điện thoại tới, nói cậu nhóc kia muốn gặp người.” Lý Ý đột nhiên nhớ tới.

“Ha ha nhóc con này.” Du Tử Vân có chút bất đắc dĩ cười. Nhớ tới cậu nhóc kia có cái năng lực quậy phá làm cho hắn trải qua bao nhiêu năm cũng phải cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng mà bất quá lại làm cho hắn không có cảm giác như đang sống trong khách sạn như trước thay vào đó là một cảm giác gia đình thực sự

“Được rồi, hội nghị hôm nay hủy bỏ, chuẩn bị xe cho ta.”

“Vâng.” Lý Ý hiểu ý gật đầu. Quay người rời đi.

“Nếu bây giờ hắn không chịu về ta sẽ đập nát cái phòng bếp này.”

“...” Du Tử Vân thật sự không biết nói gì. Vừa xuống xe vẫn chưa có vào trong nhà liền nghe thấy âm thanh uy hiếp của cậu. Cười cười đẩy cánh cửa đi vào.

“Làm sao vậy bảo bối, nhớ ta sao, có phải là một ngày không gặp như cách ba năm?” Dem trên áo khoác cởi ra ném tới người hầu đứng bên cạnh. Đi tới ngồi xuống cạnh Dạ Trầm Nguyệt, đem Dạ Trầm Nguyệt đang nổi giận dùng dùng ôm vào trong ngực mình.

“Buông ta ra, biến thái.” Dạ Trầm Nguyệt giẫy giụa muốn rời khỏi ôm ấp của người này.

“Biến thái chỗ nào a, chỉ là các người cổ hủ quá thôi. Nếu như vào mấy ngàn năm trước, hai nam nhân ở cùng nhau. Vậy bây giờ cho người cùng nữ nhân ở chung với nhau, không lẽ người sẽ tự cho mình là biến thái sao?” Du Tử Vân cười đem Dạ Trầm Nguyệt nhẹ nhàng nâng cầm Dạ Trầm Nguyệt, để cậu nhìn hắn.

“Ta không muốn làm tổn thương người, ta nghĩ ta rất cần người nên ta không làm gì người, bằng không người đã bị ta ăn sạch. Còn có ta có thể nói cho người biết, ta chính là loại xã hội đen mà người hay nói tới. Không nên đem đồng tính luyến ái xem thành bệnh mà kì thị. Chỉ là chúng ta yêu nhau, yêu một người cùng giới tính mà thôi. Đây không phải là lỗi của chúng ta.”

“Cái gì chúng ta, chỉ có mình người mà thôi. Đừng có đem ta kéo vào, buông ta ra, ta phải về nhà.” Dạ Trầm Nguyệt không thèm lắng nghe Du Tử Vân, vẫn cứ giẫy giụa.

“Không nên chọc ta sinh khí. Bảo bối, sự nhẫn nại của ta có hạn. Người có cảm thấy được hay không.” Du Tử Vân kéo tay phải của Dạ Trầm Nguyệt đặt lên hạ thể của mình.

“Biến thái buông ta ra.” Dạ Trầm Nguyệt đỏ cả mặt giẫy giụa, lấy tay của mình ra. Hắn cười buông tay Dạ Trầm Nguyệt ra, thế nhưng hắn vẫn ôm cậu.

” Nếu người muốn học như vậy, ta sẽ mời lão sư, mỗi ngày buổi tối, lão sư sẽ đến đây dạy cho người.”

“Ta mới không cần, ta phải về nhà, phải về nhà a.” Dạ Trầm Nguyệt đánh vào ***g ngực Du Tử Vân. Du Tử Vân khuôn mặt nguyên bản đang mỉm cười nhất thời lạnh xuống.

“Bảo bối ta nghĩ ta đã nói qua, người không nên ép ta, bọn ta là băng đảng hắc đạo không có gì là không làm được.” Dạ Trầm Nguyệt đang giẫy giụa thì ngừng lại, nhìn Du Tử Vân.

“Không tin? Người có biết tại sao đột nhiên anh của người đi công tác hay không. Nếu như ta muốn thì có vô số biện pháp khiến cả nhà người rời đi nơi khác thậm chí là rời khỏi thế giới này. Cho nên ta hi vọng, người có thể lý trí nói ra một câu nói.Ai, Đừng khóc bảo bối! Chỉ cần người không rời khỏi ta, ta là có thể bảo đảm người nhà của người không phải chịu bất kỳ thương tổn nào.” Lau nước mắt nơi khóe mắt Dạ Trầm Nguyệt, Du Tử Vân nhỏ giọng nói ở bên tai cậu.

“Ta hận người, chán ghét người.” Dạ Trầm Nguyệt nhìn Du Tử Vân, gần từng chữ từng câu.

18. Chương 18

Du Tử Vân lập tức sững sốt. Nhưng là lại rất thích thú mà khôi phục như cũ. Cúi đầu nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

“Chán ghét cũng tốt, yêu thích cũng được, chỉ cần người có thể ở lại. Được rồi, người trở về phòng nghỉ ngơi đi” Du Tử Vân thả Dạ Trầm Nguyệt ra. Dạ Trầm Nguyệt tức giận nhìn Du Tử Vân, cậu đứng dậy lên lầu. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt biến mất ở trong hành lang. Du Tử Vân lấy điện thoại di động nhấn một dãy số.

“Lý Ý người hãy nghe cho kỹ! Ta muốn gia đình ba ngày sau Dạ Trầm Nguyệt rời khỏi Trung Quốc. Kể cả tên cảnh sát kia.” Tắt điện thoại di động, Du Tử Vân lần thứ hai đem ánh mắt nhìn về phía trên lầu.

“Dạ Trầm Nguyệt người nhất định chỉ có thể thuộc về ta, ngay cả người nhà người cũng không thể xen vào.” Nhưng hắn không biết ở trên lầu một Dạ Trầm Nguyệt đứng phía sau cửa phòng, mặt đầy nước mắt trượt theo cánh cửa ngồi xổm xuống. Khi Du Tử Vân xuất hiện ở phòng cũng là lúc mà Dạ Trầm Nguyệt đã ngủ say, trên mặt còn đọng nước mắt. Đứng ở đầu giường Du Tử Vân cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi Dạ Trầm Nguyệt. Trong lúc ngủ, Dạ Trầm nguyệt ngủ rất không an ổn, lúc Du Tử Vân mới vừa hôn cậu, Dạ Trầm Nguyệt hơi nhúc nhích một chút. Thế nhưng vẫn không tỉnh lại nữa. Điều này làm cho Du Tử Vân có chút vui mừng.

“Lão đại, bộ họ ba giờ đêm nay sẽ lên máy bay.” Lý Ý đứng trước bàn làm việc nói.

“Đã biết, chuẩn bị xe đi.” Du Tử Vân tắt xì gà, đứng dậy đi khỏi thư phòng. Hướng phòng của Dạ Trầm Nguyệt đi đến.

“Bảo bối dậy đi, ta mang người đi một nơi.” Thấy Dạ Trầm Nguyệt còn ngủ ở trên giường. Mỉm cười đi tới bên cạnh nhẹ giọng kêu. Trong giấc mộng Dạ Trầm Nguyệt mê man mở mắt ra nhìn Du Tử Vân ở gần trong gang tấc, Dạ Trầm Nguyệt không biểu cảm từ trên giường ngồi dậy. Du Tử Vân cũng không để ý đến phản ứng của Dạ Trầm Nguyệt, cười đứng dậy đi tới trước tủ quần áo mở ra.

“Mấy ngày trước ta đã cho người đặt mấy bộ quần áo, ngày hôm nay người mặc bộ màu trắng này đi.” Du Tử Vân từ trên kệ đem quần áo lấy đưa tới bên người Dạ Trầm Nguyệt.

“Phải nhanh lên một chút a! Người đã ngủ rất lâu rồi, bảo bối ta ở dưới lầu chờ người.” Du Tử Vân nói, cúi đầu ở trên môi Dạ Trầm Nguyệt hôn một cái. Dạ Trầm Nguyệt tránh không kịp một trận buồn bực. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt buồn bực, Du Tử Vân mỉm cười quay người rời đi. Dạ Trầm Nguyệt sinh khí cầm lấy gối ném tới cánh cửa vừa đóng lại. Quay đầu lại nhìn quần áo đặt tại trên giường. Trầm tư một chút, cậu mới miễn cưỡng đứng dậy cầm quần áo lên, đi vào phòng tắm thay.

Đêm đó Trầm Nguyệt mặc quần áo tử tế sạch sẽ lúc xuống lầu, Du Tử Vân đã ngồi chờ ở trong phòng khách cùng với mười mấy người mặc đồ đen mặt không biểu cảm. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt xuống lầu Du Tử Vân đứng dậy đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt, ôm eo cậu cúi đầu cười ở bên tai Dạ Trầm Nguyệt nói nhỏ.

“Bảo bối bộ quần áo này thật sự rất thích hợp với người, rất xinh đẹp!”

“Ta là nam nhân, làm ơn đừng dùng từ xinh đẹp có được hay không, đó là dành cho nữ nhân.” Dạ Trầm Nguyệt sinh khí tránh khỏi ôm ấp của Du Tử Vân lại không nghĩ tới hắn cứ nhiên ôm càng chặt hơn.

“Đi thôi thời gian sắp đến rồi.” Nói không để ý Dạ Trầm Nguyệt phản đối Du Tử Vân liền kéo cậu đi ra phía ngoài.

“Đi.” Nói với mấy người mặc đồ đen ở phía sau rồi quay đầu đi. Ba chiếc xe Lincoln tạo thành một đoàn lao ra đường cái. Trên đường xe bình thường đều tự động tránh ra. Những chiếc xe Mercedes-Benz cũng đều tự động tránh sang một bên, có thể tưởng tượng như đoàn xe của lãnh đạo nhà nước.

“Tại sao, chúng ta không làm bằng hữu bình thường được sao?” Vẫn luôn trầm mặc Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên nói, làm cho Du Tử Vân bên cạnh sững sờ sau đó rất nhanh phục hồi lại *** thần.

“Đó là không có khả năng, lần thứ nhất ta nhìn thấy người liền quyết định người là của ta, vậy tại sao người không thử tiếp nhận ta. Được rồi, đừng nói nữa đến rồi.” Du Tử Vân không tiếp tục nói chuyện về đề tài của Dạ Trầm Nguyệt. Xe chạy thật nhanh trên đường. Đến phi trường thì dừng lại.

19. Chương 19

“Xuống xe đi” Đi phía sau Dạ Trầm Nguyệt cùng Du Tử Vân có rất nhiều vệ sĩ, vô số người đi đường kinh ngạc nhìn, vây quanh hai người. Không để ý chung quanh đang bàn tán. Du tử Vân mang Dạ Trầm Nguyệt đi vào phòng chờ máy bay.

“Mẹ, ca ca, tỷ tỷ.” Vừa vào phòng chờ liền nhìn thấy người nhà mình đang ngồi ở hàng ghế thứ ba. Du Tử Vân cũng không có ngăn cản Dạ Trầm Nguyệt gặp người nhà của mình. Chỉ là khi nhìn thấy bọn họ đem Dạ Trầm Nguyệt ôm vào trong ngực, liền cảm thấy sinh khí. Ngăn lại bảo tiêu định bước đến. Tiến lên đem Dạ Trầm Nguyệt đang ở trong lòng người nhà cậu kéo ra.

“Du Tử Vân người đừng có quá đáng.” Nhìn mình đệ đệ thống khổ khóc thầm, Dạ Hạo sinh khí đi tới trước mặt Du Tử Vân.”Phải không? Cảnh sát Dạ Hạo, ta nghĩ Du Tử Vân ta đây vẫn chưa đến lượt người giáo huấn đâu. Hiện tại người giám sát của Trầm Nguyệt là ta không phải là các người, ta để cho các người gặp mặt đã là rất nhân nghĩa rồi. Nếu như người không muốn cùng đệ đệ người gặp mặt ta lập tức mang cậu ấy rời khỏi đây.” Dạ Hạo muốn tiến lên đánh hấn nhưng lại bị mẹ cùng muội muội kéo lại.

“Du tiên sinh ta hi vọng người chăm sóc tốt cho Trầm Nguyệt.” Từ Ngọc đi tới trước mặt Du Tử Vân sắc nói.

“Bác gái, người yên tâm.” Du Tử Vân hướng Từ Ngọc gật đầu, đem Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa trong lòng, đưa đến trước mặt Từ Ngọc.

“Bảo bối, các người trước tiên nói chuyện với nhau đi. Cảnh sát Dạ Hạo. Ta nhớ người còn có chuyện muốn nói với ta đi? Chúng ta sang chỗ khác nói.”

“Đại ca?” Nghe được Du Tử Vân nói câu nói này, Dạ Trầm Nguyệt có chút lo lắng nhìn Dạ Hạo.

“Ta đã đáp ứng sẽ không thương tổn người nhà của người. Đương nhiên cũng bao gồm cả người này.” Du Tử Vân đưa ánh mắt chuyển hướng Dạ Hạo.

“Yên tâm đi! Ta không sao.” Dạ Hạo an ủi người nhà. Nói xong, theo Du Tử Vân đi ra ngoài. Sau khi Dạ Hạo cùng Du Tử Vân nói xong liền trở về phòng chờ. Du Tử Vân đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt “Bảo bối đã đến giờ rồi chúng ta nên đi thôi.” Không để ý tới Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa, đem Dạ Trầm Nguyệt kéo lên xe, gọi bảo tiêu rời đi.

“Cám ơn người.” Dạ Trầm Nguyệt nghĩ rằng Du Tử Vân sẽ không mang mình đi gặp người nhà. Nhưng cậu lại không nghĩ tới hấn lại mang cậu đi gặp họ. Tuy rằng thời gian rất ngắn thế nhưng đủ làm cho cậu cảm kích. Nghe Dạ Trầm Nguyệt nói cảm ơn, Du Tử Vân hơi sững sờ. Sau đó cười cười sờ sờ đầu Dạ Trầm Nguyệt.

“Không cần cảm ơn! Vốn là mấy ngày trước định cho gia sư đến dạy người, nhưng nhìn *** thần của người không tốt lắm cho nên liền bảo gia sư trở về, từ hôm nay trở đi người có thể học vào bữa tối, “

“Ta đã biết ” Dạ Trầm Nguyệt nhẹ giọng gật đầu.

“Bảo bối ngoan.” Du Tử Vân đem Dạ Trầm Nguyệt ôm vào trong ngực. Bang của Du Tử Vân cơ hồ chiếm hết cả sườn núi, biệt thự màu trắng, từ chân núi là có thể nhìn thấy được kiến trúc của nó. Nó được nối từ nhà riêng của hấn cho đến bang. Đây là tượng trưng cho thân phận của Du Tử Vân. Công nghệ phòng chống cao, bảo vệ bằng tia hồng ngoại. Vệ sĩ thì có mấy trăm người có thể nói kẻ nào muốn chết thì mới dám bén mảng đến đây.

Xe không trở ngại lái sâu vào bên trong sườn núi, lái xe vào trong sân của biệt thự. Liền có mấy bảo tiêu đi đến mở cửa. Du Tử Vân ôm lấy Dạ Trầm Nguyệt ra khỏi xe trực tiếp vào nhà.

“Bảo bối, người trước trên lầu nghỉ ngơi một chút đi. Ta gọi người chuẩn bị chút thức ăn, một lát sẽ mang lên cho người.”

“Àn.” Dạ Trầm Nguyệt nhẹ giọng gật đầu, bước lên lầu. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt lên lầu. Du Tử Vân quay đầu nhìn quần gia đứng ở phía sau.

“Gọi điện thoại cho Lý Ý, gọi hẩn trong vòng nửa giờ sau xuất hiện ở thư phòng.” Sau đó không chờ quản gia nói gì liền đi lên thư phòng.

“Tại sao không nói cho ta. Ta lúc nào cho người một mình quyết định hả?” Du Tử Vân lạnh lùng nhìn Lý Ý cúi đầu đứng ở phía đối diện.

“Sao hả, không muốn nói?”

“Thuộc hạ không dám.” Lý Ý đầu đầy mồ hôi nói.

“Người có lúc nào mà không dám, người không được sự đồng ý của ta, tự ý đem mấy triệu hàng hóa bán cho người khác, tự ý thay đổi quyết định của ta? Ai cho người cái quyền đó?” Nói xong lời cuối cùng Du Tử Vân đem văn kiện trong tay trực tiếp ném tới trên người Lý Ý.

“Lý Ý sai, xin chủ nhân trừng phạt.” Cho tới nay Lý Ý đều gọi Du Tử Vân là đại ca, không nghĩ tới lần này cư nhiên gọi chủ nhân.

“Được, người trở về địa doanh đi, nơi này không cần người, thuận tiện gọi Hạ Quang cùng Lưu Ảnh ở lại đây, người trở về địa doanh, ta cho phép người sử dụng tất cả người bên trong tìm ra cho được người động tay động chân nếu như không tìm được, người chỉ có thể ở trong địa doanh vĩnh viễn.” Lý Ý toàn thân run lên một cái, sau đó lập tức khôi phục như cũ.

“Vâng.”

“Được, người có thể đi xuống.” Du Tử Vân mặt không thay đổi nói.

“Vâng.” Lý Ý khom người quay ra ngoài rồi đi.

“Nếu như không thành công, chớ có trách ta.” Nhìn cửa phòng đóng lại Du Tử Vân nhẹ giọng nói. Sau đó đứng dậy đi tới trước cửa sổ.

20. Chương 20

“Du Tử Vân người có biết đàn em của người làm chuyện gì sau lưng người không?”

Dạ Hạo giễu cợt nhìn Du Tử Vân.

“Hình như đây không phải là chuyện người nên quan tâm phải không cảnh sát Dạ Hạo.”

“Đúng vậy. Đối với người thì mấy triệu có đáng là gì đâu, ai thật là...” Dạ Hạo giả vờ vuốt cái trán.

“Nếu như không có Trần Nguyệt, ta bảo đảm người sẽ là con mồi của ta.”

“Người tốt nhất là không được làm tổn thương đệ đệ của ta.”

.... Dem xì gà tắt Du Tử Vân trở lại ngồi trên ghế salông.

“Thùng thùng....” Âm thanh mở cửa nhẹ nhàng vang lên.”Tiến vào.” Du Tử Vân ngẩng đầu nhìn người hầu đang đi tới.

“Có việc?”

“Thiếu gia, cậu bé kia cả người đều nóng rần.” Người hầu có chút lo lắng nói.

“Phát sốt?” Liếc nhìn người hầu một cái. Du Tử Vân đột nhiên đứng dậy.

“Gọi điện thoại cho bác sĩ, gọi hẩn lập tức tới ngay.” Nói rồi bước nhanh đi ra ngoài.

“Trần Nguyệt?” Du Tử Vân nhìn Dạ Trần Nguyệt đang mơ hồ. Dạ Trần Nguyệt cảm thấy cả người nóng như bị hỏa thiêu, làm cho cậu cảm thấy khó chịu. Lúc Du Tử Vân ôm cậu vào trong ngực, Dạ Trần Nguyệt chỉ cảm thấy trên người thật mát mẻ. Vô ý thức nắm thật chặt quần áo Du Tử Vân kéo mình tới gần vào trong ***g ngực hẩn.

“Đây là lần đầu tiên người chủ động chui vào lòng ta a.” Du Tử Vân bất đắc dĩ lắc đầu. Từ người tiếp nhận khăn lông ướt từ người hầu nhẹ nhàng đặt ở trên trán Dạ Trầm Nguyệt.

“Vừa nãy bác sĩ đến xem qua, đã tiêm một mũi chắc sẽ bớt sốt nhanh thôi” Du Tử Vân nhẹ giọng nói. Cúi đầu nhìn Dạ Trầm Nguyệt cả mặt đều đỏ lên, hôn mê Dạ Trầm Nguyệt nương Du Tử Vân đột nhiên mong bất ngờ nổi lên khuôn mặt Dạ Trầm Nguyệt trong lúc hôn mê lại làm hấn neri lên phản ứng

“ Chết tiệt.” Du Tử Vân thấp giọng chửi bới. Từ từ thả Dạ Trầm Nguyệt xuống giường. Đứng dậy đi tới phòng tắm xối nước lạnh.

“Không cần đi, không cần đi.” Du Tử Vân mới vừa đi tới cửa phòng tắm. Liền nghe thấy giọng nói yếu ớt của Dạ Trầm Nguyệt.

“Người thật đúng là yêu *** a.” Du Tử Vân bất đắc dĩ đành phải khắc chế mong muốn làm Dạ Trầm Nguyệt. Đi tới, cúi người đặt lên môi cậu một nụ hôn. Sau đó đứng dậy, nhìn di động đang reo trên bàn.

“Này?”

“Bộ không biết số của ta hay sao mà không bắt máy.”

“Có chuyện gì? Nếu như không có chuyện gì ta treo.” Nhíu mày, Du Tử Vân chuẩn bị cúp điện thoại di động.

“Có việc.” Đầu bên kia vừa nghe hấn muốn treo liền nói.

“Nói.”

“Là như vậy, còn nhớ tên sát thủ kia không? Lai lịch của hấn rất không đơn giản.”

“Có đúng không?” Đối với một tên sát thủ trình độ phổ thông kia hấn vốn chẳng thèm để ý. “Bây giờ y đã là người của người. Tự người xử lí đi.”

“Này đừng gác máy, ta thực sự không có cách nào hết a.”

“Được, có thời gian ta sẽ giúp người.” Nói xong không để ý đầu dây bên kia liền cúp điện thoại.

“Người đã tỉnh, có chút hạ sốt.” Du Tử Vân nói lấy khăn trên trán Dạ Trầm Nguyệt xuống. Liền quay người cầm điện thoại lấy đầu giường.

“Quần gia gọi người làm cháo mang lên đây.”

“Nếu như ta là con gái ta nhất định sẽ yêu người.” Dạ Trầm Nguyệt nhìn Du Tử Vân ôn nhu vì cậu làm cậu động lòng. Nhưng lúc Du Tử Vân cúp điện thoại quay người nhìn mình, thời điểm đó cậu không hiểu sao lại có chút kinh ngạc

“Có nơi nào không thoải mái không?” Du Tử Vân nhìn Dạ Trầm Nguyệt không nói lời nào, có chút lo lắng hỏi.

“Ta không sao, người còn có việc thì đi đi.”

“Vậy cũng tốt, người nghỉ ngơi, rồi ăn một chút đi. Còn lên lớp hay là chờ người khỏe rồi mới tính tiếp” Dạ Trầm Nguyệt gật đầu, Du Tử Vân giúp Dạ Trầm Nguyệt đắp kín mền. Ở trên trán Dạ Trầm Nguyệt hôn một cái rồi mới đứng dậy đi ra ngoài. Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

21. Chương 21

Cả thành phố này ai cũng biết đây là gay bar. Lúc này trong quán bar cũng không náo nhiệt như mọi ngày. Dưới ánh đèn mờ nhạt, có hai nam nhân đang ngồi ở quầy rượu.

“Ta thật không nghĩ tới cha của y là kẻ buôn bán vũ khí. Suýt nữa hại chết ta.” Nam nhân mặt râu rỉ nói.

“Hừm, tên sát thủ đó là con của hấn ta?”

“Phải, mới ra đời a, nghe con mới sinh không sợ cộp mà, thật không nghĩ tới y sẽ nhận nhiệm vụ giết người.”

“Không biết tự lượng sức mình. Bây giờ ngươi định làm gì.” Du Tử Vân hừ lạnh, không để ý chút nào hỏi hần.

“Không biết a, cho nên ta mới gọi ngươi đến đây cứu ta.” Nam nhân bắt đắ dĩ uống rượu.

“Một là giết hần, hai là đưa hần đi.”

“Tiêu Á sao ngươi lại tới đây?” Nam nhân kinh ngạc nhìn vào người trước mắt. Thiếu niên trực tiếp từ bên người Du Tử Vân đi qua đứng ở trước mặt nam nhân “Ta yêu ngươi, ngươi lại muốn vứt bỏ ta? Ta sẽ nói với ba ba ta, ngươi tốt nhất là không nên vứt bỏ ta. Ta yêu ngươi.” (thì ra bạn sát thủ Huyết Quân tên thật là Tiêu Á:)))

” Ngươi ngươi, tại sao lại....” Nam nhân khiếp sợ, không để ý đến rượu bị đổ trên quần áo, đứng dậy nhìn thiếu niên.

“Ta nói ta yêu ngươi.” Thiếu niên không chút do dự nói, sau đó lại vọt vào trong ngực nam nhân đang đứng ngốc ở đó. Nhón chân lên hôn môi nam nhân.

“Ngươi....” Nam nhân vội vàng đẩy thiếu niên trong ngực ra. Lau ngực nước trên môi.

“Con mẹ nó, ngươi điên rồi. Ta đã nói rồi, ta có người mình thích.”

“Vậy thì ta sẽ giết hần.” Tiêu Á nắm chặt nắm đấm không chút do dự nói.

“Ngươi dám, có giỏi thì ngươi thử xem.” Nam nhân tức giận đi tới trước mặt Tiêu Á nắm lấy cổ áo y.

“Tại sao ta lại không dám, ta không phải gay, ta cũng không kì thị. Đây là lần đầu tiên ta có cảm giác yêu một ai đó. Ta yêu ngươi. Bất kể như thế nào ngươi cũng chỉ có thể là của ta.” Du Tử Vân ngồi bên cạnh này giờ không nói gì, nghe được câu nói cổ chấp này của thiếu niên hần liền ngẩng đầu lên nhìn y.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể không? Một tên sát thủ mới ra đời mà muốn giết ta.”

“Nếu như ta không thể, còn có cha của ta, bọn họ chắc chắn có thể.”

“Ngươi, đúng là không thể nói lí lẽ với ngươi.” Nam nhân thật sự bị Tiêu Á chọc tức.

“Được, ta đi, thế nhưng ta sẽ không bỏ qua.” Thiếu niên nói không hề luyến tiếc quay người rời đi.

“Nếu như biết có ngày hôm nay, ta chắc chắn sẽ không đem y từ chỗ của ngươi về.” Nam nhân rầu rĩ ngồi xuống, nghiêm túc cầm ly rượu uống vào.

“Y là người rất thực tế.” Du Tử Vân nhớ tới cái vị kia trong nhà mình, bắt đắ dĩ lắc đầu.

“Đừng nói chuyện của ta nữa, à mà, nghe nói ngươi đã đem cậu nhóc kia bắt lại rồi? Có ném qua chưa hả.” Nam nhân đột nhiên nhớ tới cậu bé đáng yêu bị Du Tử Vân bắt trong tay. Du Tử Vân thở dài, bắt đắ dĩ lắc đầu.

“Cái gì chưa ném qua, không phải chứ?.” Nam nhân kinh ngạc suýt chút nữa phun hết rượu ra ngoài.

“Sao ngươi không tiếp đề cậu ta xuống.”

“Không biết tại sao, nhưng là ta không muốn là tổn thương cậu ấy.” Du Tử Vân rót cho mình một ly rượu.

“Tử Vân, cuối cùng ngươi cũng tìm được tình yêu của mình, ngươi nhất định phải trân trọng, không được tổn thương cậu ta. Ta biết ngươi không muốn có nhược điểm để người khác uy hiếp. Thế nhưng ngươi đã lựa chọn tình yêu, thì ngươi phải đối mặt với nhược điểm của mình. Hãy bảo vệ cậu bé ấy.” Nam nhân nhìn Du Tử Vân nghiêm túc nói.

“Thế nhưng ta không dám chắc ta thực sự yêu cậu ấy.” Du Tử Vân muốn phản bác.

“Vẫn là không chắc chắn a.” Nam nhân có thâm ý khác cười. Du Tử Vân không để ý sự cười nhạo nam nhân. Cúi đầu uống rượu. Hần biết câu nói không thể lừa được người khác hướng chỉ là tự lừa mình. Mấy ngày nay, sự thay đổi của hần ngay cả người hầu cũng nhìn ra được. Trước đây hần về nhà chỉ để ngủ, xem như là khách sạn vậy, mà bây giờ ngoại trừ công việc hần đều ở nhà. Tuy rằng cậu đối với hần lạnh nhạt.

Nhưng hẳn cho rằng đây chính là một sự hưởng thụ. Dựa vào cửa sổ của xe Du Tử Vân nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi của hắn cùng vị bằng hữu kia.

“Tình yêu quả thật làm cho con người của người thay đổi a. Người cho cậu ta tự do, chính là tăng thêm sự tin tưởng vào trong tình yêu của mình.”

“Cho cậu ấy tự do? Để cậu ấy rời đi? Không thể được.” Du Tử Vân nhẹ nhàng tự nói.

“Thiếu gia.” Du Tử Vân không nhìn đến quán gia bên cạnh. Bước nhanh lên lầu. Hắn lo lắng cho bệnh của Dạ Trầm Nguyệt. Đẩy cửa phòng ra, đi tới bên giường cúi người đưa tay đặt ở trên trán Dạ Trầm Nguyệt. Thấy cậu đã hạ sốt mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt ngủ say, Du Tử Vân nhìn cậu suy nghĩ rất nhiều. Trong mơ, Dạ Trầm Nguyệt cảm giác được hình như có người đang nhìn mình. Cố gắng mở mắt ra thì nhìn thấy Du Tử Vân, không biết vì sao điều này lại làm cho cậu cảm thấy an tâm.

“Người tỉnh rồi, có muốn ăn hay không, ta gọi người chuẩn bị thức ăn cho người?”

“Àn.” Dạ Trầm Nguyệt gật đầu đáp ứng. Nhìn Du Tử Vân gọi điện thoại.

“Ta thật sự đáng để người yêu sao? Tại sao người lại không thích nữ nhân?” Dạ Trầm Nguyệt hỏi. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt tò mò, Du Tử Vân mỉm cười vuốt tóc Dạ Trầm Nguyệt.

“Bởi vì chỉ có nam nhân mới cho ta hi vọng, nhìn nữ nhân ta chỉ cảm thấy buồn nôn. Ta hiện tại chỉ yêu một người, cậu ta là một đứa ngốc, cái gì cũng không biết.” Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn Du Tử Vân.

22. Chương 22

“Người hãy thử chấp nhận ta xem có được hay không?” Du Tử Vân nhìn Dạ Trầm Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Àn, ta sẽ thử.” Dạ Trầm Nguyệt ngẩng đầu hắn, cậu không muốn vĩnh viễn bị giam trong ngôi biệt thự này nên đành thử chấp nhận hắn, biết đâu sẽ hợp nhau thì sao.

“Cám ơn người.” Du Tử Vân hôn nhẹ lên trán Dạ Trầm Nguyệt.

“Đến, ta uy người ăn.” Hắn tiếp nhận thức ăn từ trong tay người hầu.

“Con mẹ nó, người đùa giỡn ta. Ngay cả đồ của lão tử mà người cũng dám lừa gạt.” Đêm khuya ở vùng ngoại thành, trên con đường vắng vẻ, có mấy người bị rất nhiều tên mặc y phục đen bao vây xung quanh.

“Lý Ý, người là có ý gì, hàng kia là do người bán cho ta, hiện tại người nổi điên cái gì a.” Một nam nhân mặc tây trang màu trắng khắp người đều bị thương tức giận nhìn Lý Ý.

“Hừ phải, chính là ta bán cho người, nhưng người nghĩ xem mình đã làm cái gì với số hàng đó.vì vậy, người không thể tiếp tục sống. Giết.” Lý Ý mặt không đổi sắc nói. Trong nháy mắt, những tên mặc đồ đen chia súng vào nam nhân mặc tây trang trắng. Vùng ngoại ô yên tĩnh bỗng ầm ầm vang lên rất nhiều tiếng súng.

“Khốn nạn.” Lý Ý đi bên cạnh thi thể của nam nhân đá một cái.

“Đem tên này băm thành từng mảnh cho chó ăn.” Lý Ý ở trên người nam nhân đạp lên mấy cái, sau đó giẫm lên đi ra ngoài.

“Giữ lại đầu.” Nói xong lại rời đi.

“Việc đó làm xong chưa?” Trong thư phòng, Du Tử Vân nhìn Lý Ý hỏi.

“Đã hoàn thành.” Lý Ý cúi đầu nói.

“Rất tốt, người đã hoàn thành, không cần đến địa doanh nữa, lần sau không được tái phạm.”

“Vâng.” Lý Ý lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn biết là Du Tử Vân lần này là cho hắn cơ hội để sống. Lý Ý biết, nếu như mình tái phạm lần thứ hai chắc chắn sẽ bị hắn giết chết.

“Được rồi, đi xuống đi, nhớ kỹ lần sau không được tái phạm. Bằng không người không cần sống tiếp nữa.”

“Vâng.” Lý Ý hoài chuẩn bị lui ra.

“À, người đi tìm một trường học tốt nhất trong giới thượng lưu cho ta, Trần Nguyệt đã trễ rất nhiều bài rồi a.”

“Vâng.” Lý Ý mới gật đầu rời đi.

“Bảo bối người đang xem gì vậy hử?” Từ trong thư phòng đi ra, Du Tử Vân nhìn thấy Dạ Trần Nguyệt ngồi ở phòn khách xem ti vi. Hắn cười cười đi tới bên cạnh Dạ Trần Nguyệt, cúi người hôn cậu một cái. Dạ Trần Nguyệt hừ một cái, nằm ở trong lòng hắn giãy dụa một chút. Sau đó cũng không rãnh rồi mà vùng vẫy tiếp.

“Nói cho người biết một tin tốt.” Du Tử Vân lấy lại điều khiển trong tay Dạ Trần Nguyệt, tắt TV. Sau đó ném điều khiển qua một bên. Dem khuôn mặt Dạ Trần Nguyệt quay về phía mình.

“Cho người biết tin tốt, ta đã cho người đi tìm trường học cho người, sắp xếp xong người sẽ được đi học lại a. Có thích không?”

“Ta có thể đi học lại sao?” Biết mình có thể rời khỏi biệt thự này, Dạ Trần Nguyệt hưng phấn nhìn Du Tử Vân.

“Àn, nhưng mà ta muốn người mang theo vài vệ sĩ, để bảo vệ an toàn cho người.” Mặc dù biết đây là có ý giám sát, nhưng cứ nghĩ tới sẽ không phải ở trong ngôi nhà này buồn chán cả ngày, cậu cũng đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Nhìn Du Tử Vân, Dạ Trần Nguyệt đột nhiên có chút do dự. Sau đó hôn thật nhanh lên trán Du Tử Vân một cái, đỏ mặt chạy lên lầu. Để lại một mình Du Tử Vân còn đang sững sốt. Dạ Trần Nguyệt đã biến mất trên hành lang. Du Tử Vân vẫn còn ngây ngốc ở đó. Một lát sau mới phục hồi lại *** thân, đưa tay sờ sờ trên trán.

“Mẹ nó, cứ như vậy mà chạy đi?” Hắn nhìn xung quanh không còn một ai.

“Mặc kệ là xuất phát từ lí do gì, nụ hôn này của người ta chấp nhận a. Bảo bối” Du Tử Vân đột nhiên cảm thấy hưng phấn khó tả. Bất đắc dĩ lắc đầu, đè nén lại tâm tình vui sướng, Du Tử Vân đứng dậy đi lên lầu.

23. Chương 23

Dạ Trần Nguyệt quay đầu lại biệt thự của Du Tử Vân bỗng có cảm giác nhẹ nhõm. Mặc dù, mỗi ngày đều phải trở lại đây. Thế nhưng chỉ cần rời khỏi đây một thời gian ngắn thôi, cậu cũng đã cảm thấy rất tốt rồi. Cậu không hiểu tại sao Du Tử Vân lại thích cậu.

Dáng vẻ của cậu sao? Ai, cậu thờ dài, dáng vẻ này đã mang lại cho cậu không ít phiền phức. Nhưng trên thế giới này đâu có ai tốt với cậu như hắn, cậu thực sự không hiểu. Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ làm cho cậu càng mê man.

“Tiểu thiếu gia, thiếu gia phân phó chúng ta 24h sẽ ở những nơi người không thấy âm thầm bảo vệ người.”

“Đã biết.” Dạ Trần Nguyệt gật đầu. Cậu biết Du Tử Vân không thể cho cậu sự tự do tuyệt đối. Cũng sẽ không để cậu vượt qua quá giới hạn của hắn. Trước cổng trường dành cho giới thượng lưu, xe ô tô xếp hàng hàng lớp lớp, đi đâu cũng nhìn thấy mấy chiếc xe ô tô cao cấp. Dạ Trần Nguyệt cũng không muốn đến nơi này học, nơi này toàn những công tử, thiếu gia tiểu thư nhà giàu. Thế nhưng trường này do hắn sắp xếp cho cậu, cho nên cậu không thể không nghe theo Du Tử Vân.

“Tiểu thiếu gia mấy chuyện đó người đừng để ý, bởi vì đã có thiếu gia thay người xử lí.” Quản gia tựa hồ nhìn thấu tâm sự trong lòng Dạ Trần Nguyệt liền nói. Du Tử Vân đã ra lệnh, chỉ cần không có người thương tổn Dạ Trần Nguyệt thì những vệ sĩ này cũng không cần xuất hiện. Điều này làm cho Dạ Trần Nguyệt vô cùng cảm kích Du Tử Vân.

“Dạ đồng học đã đến phòng học của người.” Vì sợ Dạ Trần Nguyệt học chung với những kẻ có tiền sẽ không quen. Cho nên hắn dặn dò quản gia xếp cho Dạ Trần Nguyệt học ở lớp phổ thông. Lớp phổ thông đa số đều là những gia đình bình thường không có gia thế. Thế nhưng thi vào trường này bằng chính thực lực của họ.

“Vốn là trường học không đồng ý cho Dạ Trầm Nguyệt vào lớp phổ thông. Mà là bởi vì cậu có quan hệ với Du Tử Vân cộng thêm Dạ Trầm Nguyệt tham gia thi xếp lớp. Thành tích cũng không tệ lắm, cho nên nhà trường mới đồng ý cho Dạ Trầm Nguyệt vào lớp phổ thông học. Ngay bữa đầu vào học, lúc Trầm Nguyệt đứng trên bục giảng, mấy học sinh bên dưới bị dáng vẻ của Dạ Trầm Nguyệt hấp dẫn nhưng cũng là chỉ nhìn một cái.

Sau đó tiếp tục cúi đầu xem sách giáo khoa. Điều này làm cho Dạ Trầm Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dưới chỉ dẫn của lão sư, cậu đi tới chỗ ngồi của mình. Tuy rằng lớp phổ thông học sinh đối với vẻ ngoài Dạ Trầm Nguyệt không có phản ứng gì, nhưng những lớp khác thì không như vậy. Nghỉ giữa giờ, mấy lớp 11 khác tập trung bên ngoài lớp phổ thông đứng xem đồng học xinh đẹp vừa mới chuyển đến. Bất kể là nam sinh hay là nữ sinh.

Nhưng vẫn là có chút thất vọng vốn là những công tử kia vừa nghe có đồng học xinh đẹp chuyển đến làm cho tất cả nữ sinh đều chạy đến nhìn, họ vốn cũng muốn đến xem, thế nhưng họ lại không nghĩ đồng học này lại là nam, bọn họ thật sự là tức đến muốn thổ huyết..

Những nữ sinh kia hướng đồng học sinh đẹp nháy mắt phóng điện đủ kiểu, nếu như nhà trường không có quy định thì bọn họ cũng không muốn trở về phòng học. Nhìn những tiểu thư kia đứng nháo lên nháo xuống. Dạ Trầm Nguyệt chỉ có thể lắc đầu.

“Này! Người cũng thật lợi hại nha, đem lòng của những tiểu thư kia lấy mất.” Bên cạnh một cái nam sinh đụng Dạ Trầm Nguyệt một cái, nhẹ nhàng nói. Dạ Trầm Nguyệt nghe chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Nam sinh này cùng cậu nói thêm một vài câu, hai người liền thành bằng hữu.

Du Tử Vân mặt không thay đổi ngồi ở trong phòng làm việc. Nói thật, hắn thật sự rất tức giận, tại sao Dạ Trầm Nguyệt có thể thoải mái nói chuyện với bằng hữu mới vừa quen, hơn nữa vẻ mặt thập phần vui vẻ, nhưng tại sao khi thấy hắn cậu lại mang vẻ mặt u oán kia chứ. Hắn nghĩ tới việc bắt Dạ Trầm Nguyệt thôi học. Nhưng vừa nhớ tới nụ cười của cậu khi nghe mình sắp được đi học làm cho hắn không thể ép cậu được. Cho nên hắn vẫn là nhịn xuống. Hắn không bắt Dạ Trầm Nguyệt phải bỏ học, thế nhưng nhãn nại của hắn có hạn, nếu như Dạ Trầm Nguyệt thật sự vượt qua quá giới hạn, hắn nhất định sẽ đem nhốt Dạ Trầm Nguyệt bên cạnh hắn

24. Chương 24

Du Tử Vân chưa từng nghĩ tới yêu một người lại khó như vậy, khiến cho một người yêu mình còn khó khăn hơn.

Vị trí của hắn khiến cho ai ai cũng phải ngược nhìn. Một câu nói của hắn có thể làm cho người khác biến mất khỏi thế giới này. Thế nhưng Dạ Trầm Nguyệt bao nhiêu lần làm cho hắn nổi lên phản ứng, hắn cũng chỉ có thể khác chế bản thân. hi vọng sẽ có một ngày Dạ Trầm Nguyệt muốn hắn.

Vì Dạ Trầm Nguyệt, Du Tử Vân đem người nhà của cậu đưa ra nước ngoài. Vốn hắn nghĩ sẽ làm cho học biến mất trên thế giới này, thế nhưng hắn không muốn nhìn thấy Dạ Trầm Nguyệt khóc đến thương tâm. Hắn đành từ bỏ suy nghĩ này. Hắn không hiểu tại sao Dạ Trầm Nguyệt không thể chấp nhận hắn, yêu hắn. Nếu như Dạ Trầm Nguyệt là nhược điểm của hắn, hắn không biết cậu thực sự có phải là nhược điểm của hắn hay không, nếu như phải, Du Tử Vân nghĩ hắn sẽ làm cho cái nhược điểm này ‘biến mất’.

Hiện tại hắn chỉ muốn hưởng thụ tình yêu. Du Tử Vân đem một ngày làm việc kết thúc thật sớm. Sau đó ngồi xe về nhà.

Hắn mới ở trên internet tra được cái gì nên vừa về nhà đã đi vào bếp. Đối với hắn làm cơm không khó, mà bởi vì hắn là chủ nhân, hắn vừa mới vào bếp dọa người hầu sợ hết hồn. Nhìn thấy Du Tử Vân từng người từng người sợ đến nổi suýt chút nữa là quỳ lạy hắn luôn a. Du Tử Vân chỉ là phát tay ra lệnh.

“Các người giúp ta tìm cà chua, ớt xanh, thịt thứ gì mang đến đây, còn ngăn người làm gì, ngày hôm nay không cần các người làm việc.” Du Tử Vân không có một tia uy nghiêm như ngày xưa, không thêm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, từ lấy tạp dề mặc lên người. Bắt đầu rửa cà chua.

“Còn có một giờ nữa thôi, phải nhanh lên.” Du Tử Vân tự nói, song đó động tác lại nhanh hơn. Những người hầu đứng đằng kia thấy cảnh này nhất thời phản ứng không kịp.

“Các người đứng góc chỗ này làm gì, ra ngoài hết cho ta.” Du Tử Vân bị mấy người hầu trong bếp đứng nhìn có chút không tự nhiên, để đồ ăn xuống đem người hầu đẩy đi ra ngoài. Người hầu bị Du Tử Vân đẩy ra ngoài, sau đó liền nhìn thấy quản gia mặt mày u ám đang nhìn bọn họ. Những người hầu này lại lần nữa bị dọa, thấy quản gia từng bước từng bước hướng bên này đi tới.”Quản gia đại nhân, ngài đứng hiểu lầm, là chủ nhân đẩy bọn ta ra đây a.” Nhìn thấy sắp bị quản gia mắng, một trong số mấy người hầu vội lên tiếng.

“Các người đi xuống đi.” Quản gia hướng nhà bếp nhìn nhìn, sau đó phất tay làm cho bọn họ rời đi.

“Chủ nhân chỉ cần người cảm thấy hạnh phúc là được rồi, mặc kệ hần là nam nhân hay là nữ nhân chỉ cần người yêu, chúng ta sẽ liều mạng bảo vệ.” Quản gia không tiếng động rời đi. Thuận tiện phất tay bảo mấy người hầu trong đại sảnh lui xuống. Du Tử Vân nhìn thức ăn được bày trên bàn, hần vừa gọi người đem bàn dài đổi thành bàn tròn nhỏ, chỉ có hai người bọn họ cùng ăn một bàn. Rốt cục đứng một giờ sau Du Tử Vân đã chuẩn bị xong thức ăn. Du Tử Vân lấy điện thoại di động ra xem thời gian. Dạ Trầm Nguyệt cũng đang trên đường trở về.

Du Tử Vân chưa từng cảm thấy hồi hộp như vậy. Hần mong Dạ Trầm Nguyệt về sớm một chút. Rốt cục bên ngoài đã có âm thanh của xe ô tô. Du Tử Vân đứng ở đại sảnh chờ Dạ Trầm Nguyệt vào nhà. Dạ Trầm Nguyệt hôm nay được đi học nên tâm trạng của cậu vô cùng vui vẻ, vô cùng hưng phấn. Tuy rằng không phải trường học cũ của cậu, nhưng cậu cũng cảm thấy mãn nguyện rồi. Dạ Trầm Nguyệt cao hứng bước vào đại sảnh thì nhìn thấy Du Tử Vân đứng ở đại sảnh nhìn mình.

Dạ Trầm Nguyệt lập tức sững sốt. Nụ cười trên mặt cũng lập tức biến mất không còn tăm hơi.

“Đi học có mệt hay không, đến đây, ta đã cố ý tự mình chuẩn bị cơm cho người” Du Tử Vân giả vờ không nhìn thấy sắc mặt Dạ Trầm Nguyệt thay đổi, cầm lấy cặp sách của cậu. Đem Dạ Trầm Nguyệt kéo đến bàn ăn, ấn cậu xuống ghế. Sau đó hần ngồi xuống bên cạnh cậu.

25. Chương 25

“Những món ăn này là người làm?” Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn bàn cơm trước mặt. Thực sự không nghĩ tới nhân vật như hần cũng có thể làm ra những món ăn như vậy.

“Làm sao vậy? Người không tin là ta làm a?” Du Tử Vân cười gắp rau bỏ vào trong chén của Dạ Trầm Nguyệt.

“Ồ! Không phải” Dạ Trầm Nguyệt vội vàng hoàn hồn. Cúi đầu ăn đồ ăn trong chén.

“Ngày hôm nay ở trường như thế, có vui không?” Sự yên tĩnh trên bàn cơm làm cho Du Tử Vân đặc biệt khó chịu, không tự chủ tìm đề tài để nói. Dạ Trầm Nguyệt hơi sững sờ. Liền trả lời.

“Rất tốt, cảm ơn người quan tâm.” Du Tử Vân gặt đầu mới đột nhiên phát hiện ra hai người không có chuyện gì để nói. Du Tử Vân có chút tức giận. Tại sao Dạ Trầm Nguyệt lại cùng bạn mới có thể nói nhiều như vậy còn đối với mình giống như là không quen biết.

“Người đến cùng là muốn ta làm thế nào?” Trong vô thức, Du Tử Vân đem đôi đũa trong tay hung hăng đập lên bàn. Dạ Trầm Nguyệt sợ đến nhảy dựng lên, nhìn hần như một con sư tử sắp nổi giận vậy.

“Ta nói rồi, ta không muốn thương tổn người. Thế nhưng về mặt này của người là t a rất tức giận, người biết không? Tại sao người không thể chấp nhận ta.” Du Tử Vân nắm thật chặt nắm đũa, trong lòng có ngọn lửa vô danh nổi bùng lên, Du Tử Vân hai mắt biến đến đỏ. Nhìn Du Tử Vân chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, Dạ Trầm Nguyệt hoảng sợ lui ra đằng sau. Cậu trước giờ chưa từng thấy Du Tử Vân như vậy. Mấy ngày nay Du Tử Vân ôn nhu đến mức làm cho Dạ Trầm Nguyệt suýt chút nữa quên trước mặt mình là một con sư tử.

“Bảo bối lẽ nào để người yêu ta khó như vậy sao? Cho dù ta có nỗ lực cỡ nào?” Du Tử Vân đem muốn Dạ Trầm Nguyệt trốn tránh kéo đến trong ngực của mình không để ý Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa, cúi

người đem một tay luồn vào trong áo Dạ Trầm Nguyệt. Nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm nhỏ trước ngực.

“Người mau buông ra a.” Dạ Trầm Nguyệt bị động tác của Du Tử Vân làm cho khiếp sợ dùng sức giãy dụa, nhưng bị Du Tử Vân trói hai tay lại.

“Nếu như người yêu ta khó khăn như vậy, vậy thì người hận ta đi!” Lúc Du Tử Vân nói ra câu này, Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa đột nhiên nhìn thấy trong mắt Du Tử Vân có tia khổ sở, nhưng là lập tức lại khôi phục như cũ Du Tử Vân đem Dạ Trầm Nguyệt bế lên lên lầu.

“Người làm gì, mau thả ta ra!” Dạ Trầm Nguyệt sợ hãi giãy dụa, nhưng Du Tử Vân ôm cậu rất chặt làm cậu không thể giãy dụa được. Du Tử Vân ôm Dạ Trầm Nguyệt vào trong phòng ngủ của mình. Dùng chân đóng cửa lại. Du Tử Vân đem Dạ Trầm Nguyệt ném lên giường. Không để Dạ Trầm Nguyệt kịp phản ứng đã đè cậu dưới thân. Xé rách đồng phục học sinh của cậu.

“Không muốn, không muốn, người buông ta ra. Xin người.” Dạ Trầm Nguyệt khóc lóc vùng vẫy, nhưng hấn vẫn không thả cậu ra. Du Tử Vân cúi người đem cái đầu đen lắc tới lắc lui của Dạ Trầm Nguyệt đè lại, sau đó dùng miệng ngăn lại tiếng khóc, hấn vừa ngậm vừa cắn làm đôi môi cậu rỉ ra ít máu. Một tay đặt ở hạ thân của cậu vuốt ve. Dạ Trầm Nguyệt hoảng sợ trợn to hai mắt.

“Ba ba...” Nam nhân cho thiếu niên ở dưới thân hai cái bạt tay, thiếu niên đang giãy dụa nhất thời đình chỉ lại động tác.

“Người cuối cùng vẫn không hiểu cái gì là yêu, người làm ta thực sự hối hận. Tại sao lúc đó ta không giết chết người?!” Nam nhân lạnh lùng đứng lên nhìn thiếu niên ở trên giường.

“Người đúng là nhược điểm của ta, biết không bảo bối!?” Nam nhân đem y phục của mình cởi ra sau đó leo lên giường.

“Muốn không bảo bối?” Nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trần trụi của thiếu niên.

“Ta dường như đã dùng hết tất cả sức mạnh để bảo vệ người, không muốn người bị thương tổn, nhưng là người làm ta thật sự rất thất vọng.” Tay của nam nhân đặt trên hạ thân của thiếu niên.

“Không muốn.” Thiếu niên hơi thở yếu ớt từ chối.

“Không muốn sao? Nhưng mà nơi này của người rất là muốn nha.” Nam nhân lấy một ngón tay đâm vào tiểu huyết chưa bao giờ bị khai phá. Làm cho thiếu niên một trận run rẩy.

“Bảo bối nơi này của người thật chặt a.” Nam nhân nhỏ giọng nói bên tai thiếu niên.

“Không muốn... Không muốn.” Thiếu niên run rẩy.

“Bảo bối đã đến lúc này ta không dừng lại được a, hay là chúng ta bắt đầu đi.” Nam nhân cười khẩy đứng dậy, từ bên cạnh lấy ra một cái gối đặt ở dưới eo thiếu niên. Banh hai chân của thiếu niên ra.

“Bắt đầu.” Không chờ thiếu niên kịp phản ứng, nam nhân đã dùng tính khí thô to của mình đâm thẳng vào tiểu huyết thiếu niên.

“A... A...” Thiếu niên thống khổ giãy dụa muốn đem dị vật ra khỏi cơ thể. Nhưng chỉ bất lực vì hai tay bị trói ở đầu giường. Hơn nữa nam nhân trên người mình lại không có ý định bỏ qua.

“Ta hận người.” Sau khi nam nhân thỏa mãn được dục vọng, rút nam căn ra, thiếu niên cũng mệt mỏi nói ra ba chữ.

“Hận sao?” Nam nhân đột nhiên nở nụ cười nhìn thiếu niên đang hôn mê trên giường.

“Là như vậy a! Ta muốn người hận ta, Tiêu Á. Ta không thể cho người tình yêu. Sự tổn thương này là để người hận ta. Ta đã có người mình yêu cho nên ta không thể nào yêu người mà người cũng không thể yêu ta.” Nam nhân nhẹ nhàng vuốt tóc Tiêu Á, đứng dậy mặc đồ rời đi không chút lưu luyến.

“Ta hận người, thế nhưng ta sẽ không đem người nhường cho người khác, người là của ta.” Tiêu Á nguyên bản đang hôn mê ở trên giường, bỗng nhiên mở mắt ra nhìn cách cửa vừa mới đóng lại, khẽ nói.

26. Chương 26

Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn Du Tử Văn từ trên người mình đứng dậy, cậu vẫn cho là lần này nhất định sẽ bị Du Tử Văn làm thương tổn. Nhưng trong lúc cậu đang giãy dụa, hắn đang ôm chặt cậu bỗng buông cậu ra, đứng dậy mặc lại áo vọt ra ngoài. Không biết có phải ảo giác hay không mà Dạ Trầm Nguyệt nhìn được trong mắt Du Tử Văn có tia thống khổ.

Dạ Trầm Nguyệt đem cơ thể trần trụi của mình bọc ở trong chăn. Nước mắt trên mặt vẫn chưa khô. Khi nhìn thấy được sự thống khổ của hắn, cậu không hiểu tại sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu, tại sao nhìn thấy Du Tử Văn vội vàng rời đi, mình lại có chút lo lắng.

Cậu còn nhớ lúc trước khi ca ca rời đi đã đưa cho cậu mảnh giấy, bảo cậu cố gắng lén vào thư phòng của Du Tử Văn để lấy được chứng cứ phạm tội của hắn, thế nhưng cậu lại không có biện pháp đi vào. Cửa phòng được thiết kế đặc thù, chỉ mở bằng dấu vân tay và còn nhiều kỹ thuật khác, Dạ Trầm Nguyệt đã từng thử đi vào, nhưng chỉ vừa bước đến cửa đã bị phát hiện.

Điện thoại của cậu cũng bị hắn ném đi, sau đó lại đưa cho cậu một cái điện thoại mới, nhưng trong đó chỉ có số của Du Tử Văn, quần gia và vệ sĩ. Không thể gọi những số khác bởi vì điện thoại đã bị hắn cài đặt bảo mật hạn chế. Trong phòng mặc dù có TV, nhưng cũng chỉ chơi game và xem phim được thôi, những hoạt động bên ngoài cậu cũng bị hắn cấm túc.

Du Tử Văn mấy ngày nay đối với cậu ôn nhu đến như vậy làm cho Dạ Trầm Nguyệt có chút không dám tin tưởng, hắn đột nhiên nhớ tới lần đầu hai người gặp mặt, cùng với lúc ăn ở nhà hàng. Dạ Trầm Nguyệt không thích ăn cải xanh nhưng lại bị Du Tử Văn dụ dỗ, Dạ Trầm Nguyệt đành phải ăn cái món ăn ‘dinh dưỡng’ này. Trong nhà đầu đầu cũng có đồ ăn vặt, chỉ cần Dạ Trầm Nguyệt giơ tay lấy là có thể lấy được. Nghĩ tới những thứ này Dạ Trầm Nguyệt vô ý mỉm cười. Thế nhưng sau đó phục hồi lại *** thần. Đổ mặt thấp giọng tự mắng mình. Vừa nãy Du Tử Văn làm cho cậu thực sự bị khủng bố, nhưng mà sau đó lại làm cho cậu cảm giác khó hiểu. Cậu không hiểu tại sao Du Tử Văn lại thích người như mình.

Nói thật Dạ Trầm Nguyệt rất bài xích đồng tính luyến ái. Cậu không hiểu được hai người nam nhân thì làm sao có thể yêu nhau. Thế nhưng mấy ngày nay, tên Du Tử Văn biến thái kia đã giảng cho cậu nghe về đồng tính luyến, tuy rằng Dạ Trầm Nguyệt miệng nói không thích đồng tính luyến ái thế nhưng trong lòng lại bị Du Tử Văn nói cho động lòng một chút, đối với đồng tính luyến cũng không bài xích như trước. Nhưng nếu bảo cậu trở thành gay thì cậu nghĩ mình sẽ không làm được, bây giờ lại bị Du Tử Văn cưỡng bức làm những chuyện đó, hơn nữa cậu còn là người bị đè a.

Điều này làm cho Dạ Trầm Nguyệt không thể chấp nhận được. Thế nhưng tại sao khi nhìn thấy Du Tử Văn thống khổ rời đi lại làm cho cậu đột nhiên có cảm giác đau lòng.

“Người vẫn không nở xuống tay với cậu ta?” Bên trong quán bar, nam nhân nhìn Du Tử Văn uống rượu không ngừng.

“Người nói xem, Du Tử Văn ta không tốt chỗ nào, mà cậu ấy không thể chấp nhận ta.” Du Tử Văn cầm chai rượu lên rót vào ly, bình rượu không còn giọt nào, Du Tử Văn đem rượu bình ném qua một bên.

“Vi Phong đem rượu lại đây.” Nam nhân vẫy tay gọi quản lý quán rượu lại. Tuy rằng cái quán bar này vốn là của nam nhân nhưng hắn vẫn đem cho Vi Phong quản lý.

Vi Phong mang rượu lại, cúi đầu xuống nói cái gì đó với nam nhân. Nam nhân sắc mặt hơi biến đổi nhưng lập tức khôi phục như cũ, không để cho Du Tử Văn nhìn thấy. Nhìn Du Tử Văn uống rượu, nam nhân không lo lắng cái vị lão đại làm vô số người khiếp sợ này uống say.

Chỉ có điều đây là lần đầu tiên nam nhân nhìn thấy Du Tử Văn vì một ai đó mà đánh mất cả uy nghiêm vốn có của mình.

“Ta không nghĩ yêu một người không yêu mình lại khổ sở đến như vậy.” Du Tử Văn hung hăng nói, đem bao nhiêu khổ sở trong lòng nói ra hết.

“Tử Văn người tin tưởng lời nói của ta không?” Nhìn bạn tốt của mình khó chịu, nam nhân đột nhiên nghiêm túc hỏi. Du Tử Văn ngẩng đầu nhìn nam nhân, trầm mặc một chút mới gạt đầu.

“Ta có thể nói cho người biết rằng, cậu ta đã bắt đầu yêu người, bây giờ chỉ cần người cố gắng thêm một chút nữa” Du Tử Văn đột nhiên ngừng uống rượu, trơ mắt nhìn nam nhân trước mặt.

“Tin tưởng ta! Lời nói của ta luôn luôn chuẩn xác. Ta còn có chuyện đi trước, người cũng không nên uống quá nhiều.” Nam nhân đứng dậy vỗ vai Du Tử Văn mỉm cười với hắn một cái. Sau đó cầm lấy áo khác xoay người rời đi.

“Đã bắt đầu yêu ta sao.” Du Tử Văn thấp giọng tự nói, sau đó có chút hạnh phúc khẽ cười lấy ví tiền ra, ném vài tờ tiền giá trị lớn, rồi đứng dậy nhanh chóng rời đi.

27. Chương 27

Hắn tin tưởng những gì nam nhân vừa nói với hắn. Hắn cũng tin rằng Dạ Trầm Nguyệt đã bắt đầu yêu mình.

Du Tử Văn hưng phấn lái xe lái thật nhanh. Hắn dùng tay gõ gõ đầu mình.

“Đáng chết, ngày hôm nay suýt nữa đã tổn thương cậu ấy, may mắn là mình kịp khắc chế, nếu không sau này không biết phải làm sao a.” Du Tử Văn lái xe nhanh đến nỗi xém tông vài chiếc xe khác trên đường, vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ mới bình an trở về biệt thự. Lúc này đã là mười một giờ đêm, Du Tử Văn sợ mình đánh thức Dạ Trầm Nguyệt, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, thấy Dạ Trầm Nguyệt không thức dậy mới thở phào ra.

Hắn bước vào. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt đã ngủ say, Du Tử Văn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, hôn trán cậu một cái.

“Trầm Nguyệt xin lỗi người, ngày hôm nay là lỗi của ta, ta bảo đảm sau này sẽ không làm như vậy nữa, được không?” Nhẹ nhàng đem Dạ Trầm Nguyệt ôm vào trong ngực, hắn nhìn đỉnh đầu cậu tự hỏi

“Người chưa chịu từ bỏ sao?” Nam nhân tức giận nhìn thiếu niên.

“Cho dù ta hận người nhưng ta cũng không buông tha cho người. Người là người đã đem ta từ chỗ Du Tử Văn cứu ra, làm cho ta yêu người, nhưng tại sao người lại đối với ta như vậy?” Nam nhân không nói gì càng làm cho Tiêu Á tức giận.

“Phí Ngang người thật sự rất vô tình.” Tiêu Á sinh khí gọi thẳng tên của nam nhân. (Nam nhân bí ẩn thì ra tên là Phí Ngang nha:))

“Người không xứng để gọi tên ta, Nếu như ta biết có kết quả của ngày hôm nay...Ta chắc chắn sẽ không cứu người ra.....” Phí Ngang mặt không đổi sắc nhìn Tiêu Á. Hắn thật sự rất hối hận, hắn lúc trước tại sao lại xem người này là bảo vật, nhưng thực tế là tự mang lại phiền toái cho mình. Phí Ngang bắt đầu đi lắc đầu, lúc đầu vốn nhờ Du Tử Văn nghĩ biện pháp để xử lý người này, Du Tử Văn không có biện pháp, Phí Ngang nghĩ sẽ làm cho người này biến mất khỏi thế giới, Phí Ngang vốn không phải là người tốt. Trước khi hắn mở quán bar, hắn cũng là lão đại của một bang phái, nhưng bị Du Tử Văn đánh bại, sau đó mở ra quán rượu. Cũng cùng Du Tử Văn trở thành bạn bè.

“Ta mặc kệ người yêu ai, nhưng người là của ta.” Đánh gãy suy nghĩ lung tung của Phi Ngang, Tiêu Á quật cường nói.

“Tiêu Á lần trước ta giáo huấn người còn chưa đủ hay sao? Ta vốn chỉ muốn thân thể của người để giải tỏa dục vọng, trên thực tế không có tình cảm người Nếu như người không cần tình yêu mà chỉ cần “Tinh” phúc để làm chuyện đó, Phí Ngang ta có thể miễn cưỡng cho người. Thậm chí người muốn làm với bao nhiêu người, ta đều có thể mang đến cho người. Nếu người cảm thấy 3P không thể thỏa mãn người, thì chúng ta chơi NP, ta có thể tìm bằng hữu đến giúp người.” Lời còn chưa dứt, Phí Ngang ngẩng đầu nhìn thiếu niên này giờ không nói chuyện

“SM đối với thân thể người không tốt lắm đâu, nhưng nếu người muốn thì có thể thử một chút, còn đạo cụ người không cần lo lắng, ta vừa vặn có... Ba....” Phí Ngang giật mình nhìn người trước mặt nước mắt giàn giụa.

“Người nói đủ chưa, người tại sao lại đối với ta như vậy, ta có chỗ nào không tốt, không đáng để người yêu. Yêu ta người khổ sở như vậy sao? Người dùng mấy lời đó để đuổi ta đi sao? Được bây giờ ta sẽ rời đi!” Tiêu Á lau khô nước mắt.

“Đây là lần cuối cùng ta vì người mà khóc, từ hôm nay trở đi Tiêu Á ta, sẽ không tiếp tục yêu người nữa, sự sống chết của ta không liên quan đến người.” Nói xong Tiêu Á dứt khoát rời đi.

“Phí Ngang, người là người vô tình, từ nay chúng ta coi như không quen biết.” Tình yêu này vốn không thể cứu vãn được nữa. Phí Ngang nhìn Tiêu Á không lưu luyến rời đi, cả người vô lực ngã trên ghế salon.

“Phí Ngang a Phí Ngang, người đang suy nghĩ cái gì a, Tiêu Á rời đi không phải người chỉ hy vọng như vậy thôi sao? Tại sao đột nhiên có cảm giác đau lòng?. Không! Phí Ngang, người người yêu là khác một người khác không phải Tiêu Á.” Phí Ngang đột nhiên đem tất cả đồ vật trong phòng ném xuống hết. Trong lòng tựa hồ đỡ hơn một chút. Phí Ngang lại ngồi xuống. Vì cái gì mình có thể nhìn thấu được chuyện của người khác còn chuyện của mình thì lại không. Phí Ngang bắt đầu đi đứng dậy rời đi.

28. Chương 28

Du Tử Vân có chuyện nên đã đi Nhật Bản, vậy nên bây giờ trong biệt thự ngoại trừ Dạ Trầm Nguyệt thì chỉ có quần gia cùng người hầu. Biệt thự lớn thế này, Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên phát hiện như vậy thực sự rất yên tĩnh.

Hôm nay là cuối tuần tuy không cần đến trường nhưng còn có gia sư đến đây dạy, nhưng mà chỉ học mỗi buổi sáng. Còn bây giờ tan học, không có việc gì làm để giết thời gian, Dạ Trầm Nguyệt vô cùng chán a. Đem điều khiển từ xa ném lên bàn, đứng dậy đi đến phòng bếp, vì chỉ mới mười giờ sáng nên trong bếp không có ai, cậu quay đầu nhìn ra đại sảnh, sau đó chạy thật nhanh vào bếp. Ai, lâu rồi không có tự mình xuống bếp a.

Cậu đột nhiên nghĩ tới làm món sủi trường của mình, cơm rang trứng. Rất lâu rồi chưa được ăn lại trứng, Dạ Trầm Nguyệt quả thật có chút tưởng niệm. Mở tủ lạnh ra lấy trứng gà chuẩn bị. Nửa giờ sau Dạ Trầm Nguyệt hưng phấn bưng một cái nồi lớn không sai chính là một cái nồi lớn.

Cậu vốn định làm một ít, lại không nghĩ tới cơm còn rất nhiều. Muốn đem cơm giữ lại, thế nhưng vừa nghĩ tới mấy người hầu kia sẽ đem cơm đồ đi, cho nên cậu đành lấy mười mấy quả trứng gà đánh lên, vậy nên món ăn của cậu đã trở thành trứng gà xào cơm. Dạ Trầm Nguyệt nghĩ nếu như ăn không hết, thì buổi tối có thể đun sôi rồi ăn tiếp. Cậu đem nồi cơm mang tới phòng ngủ của mình, ngồi trên ghế salon ăn.

Mà ở Nhật Bản xa xôi, Du Tử Vân đen mặt lại nhìn cảnh tường trước mắt. Sau đó cũng mỉm cười nhìn cái tên ngu ngốc trong video đang ăn rất nhiều cơm trứng. Thế nhưng khi thấy Dạ Trầm Nguyệt đem nồi cơm để lên trên bàn, ngồi ôm bụng. Nụ cười của Du Tử Vân đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt biến đen cộng thêm mồ hôi chảy ròng ròng.

“Tại sao lại giữ những thứ mất vệ sinh đó lại chứ, lỡ như cậu ấy sinh bệnh thì sao?.” Nghĩ Du Tử Vân thật nhanh lấy điện thoại di động ra gọi cho quần gia. Vốn là hắn định trực tiếp gọi cho Dạ Trầm Nguyệt thế nhưng vừa nghĩ tới nếu như Dạ Trầm Nguyệt biết mình đang giám sát cậu ấy thì...thời tốt nhất là bỏ qua cái ý nghĩ đó đi, nên đành gọi điện cho quần gia.

“Cái gì trong phòng bếp không có làm đồ ăn đó cho Dạ Trầm Nguyệt, vậy cậu ấy lấy từ đâu ra?” Không thể trách đầu bếp được, cái món ăn không vệ sinh, không dinh dưỡng không khẩu vị hóa ra là do cậu ấy làm. Ai, dám tự tiện vào bếp, lỡ bị bỏng rồi sao. Du Tử Vân đột nhiên ý thức được nhà bếp cũng là một nơi rất nguy hiểm, nên đã gọi cho quần gia cùng vệ sĩ tuyệt đối không cho Dạ Trầm Nguyệt tiến vào nhà bếp.

Dạ Trầm Nguyệt thật đáng thương, ngay cả nhà bếp cũng không được vào. Đặt điện thoại xuống, Du Tử Vân nghĩ tốt nhất là đem việc ở đây làm nhanh chóng rồi trở về. Hắn cầm điện thoại lên, sắp xếp người đi làm việc. Dạ Trầm Nguyệt ở trong biệt thự chạy lên chạy xuống, chán đến mức muốn giết người. Cậu nhận ra một điều: không có Du Tử Vân ở đây, thật là nhàm chán mà.

Không nhìn thấy Du Tử Vân, Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên cảm giác trong lòng có chút buồn bực. Cậu cầm điện thoại di động lên rồi lại thả xuống. Nhìn dãy số bên trong điện thoại, cậu nhấn phím gọi. Nghe được

tiếng ‘linh đình’ liền nhấn nút tắt. Ném xuống điện thoại di động, cậu trong lòng đang sốt sắng lại càng thêm hoảng loạn

29. Chương 29

Nhưng cậu không biết rằng ở Nhật Bản, Du Tử Văn đang mỉm cười nhìn điện thoại.

“Nhớ ta sao?” Tắt điện thoại di động, Du Tử Văn gọi Lý Ý đang ở ngoài cửa đi vào. Từ sau chuyện kia, Lý Ý nghiêm túc hơn, sợ lại làm ra chuyện gì khiến Du Tử Văn nổi giận.

“Người đi đặt vé máy bay, mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở về.”

“Vâng.” Lý Ý gật đầu quay người rời đi.

Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn nam nhân ngồi trong phòng khách. Không phải hắn nói rất lâu mới về sao? Vậy sao bây giờ lại ở đây? Du Tử Văn buồn cười nhìn Dạ Trầm Nguyệt đang đứng ở trên cầu thang, hắn đem tách cà phê đặt xuống, bước đến trước mặt Dạ Trầm Nguyệt.

“Sao hả, không gặp mấy ngày có nhớ ta hay không a?” Cúi người đến gần Dạ Trầm Nguyệt. Nhẹ nhàng phun khí ở bên tai Dạ Trầm Nguyệt.

“Đồ tự kỷ, ai mà nhớ người chứ.” Dạ Trầm Nguyệt đỏ mặt tránh khỏi sự đùa giỡn của Du Tử Văn, ngồi vào trên ghế salon ôm gối ôm.

“Phải không?” Du Tử Văn một lần nữa đi tới bên cạnh Dạ Trầm Nguyệt, đem Dạ Trầm Nguyệt ôm vào trong ngực của mình. Không để ý Dạ Trầm Nguyệt hơi giãy dụa, ở trên môi Dạ Trầm Nguyệt nhẹ nhàng hôn một cái.

“Như vậy là ai gọi điện thoại cho ta a? Lẽ nào có người có số điện thoại giống như người a?”

“Đó là do ta không cẩn thận nhấn nhầm số thôi mà.” Dạ Trầm Nguyệt vội vã tìm cho mình lý do.

“Ồ! Ta biết rồi, vậy là người muốn gọi cho quản gia cùng vệ sĩ sao nhưng mà không đúng a! Theo ta biết không lí nào người sẽ chủ động gọi điện cho họ? Thật là kì lạ a.”

“Du Tử Văn đáng ghét, người muốn làm gì a?.” Nghe Du Tử Văn nói, Dạ Trầm Nguyệt đỏ mặt tức giận nhìn Du Tử Văn.

“Còn có ta không thích lão sư kia, sau này không muốn học với nàng nữa.” Nghĩ tới nữ nhân kia, Dạ Trầm Nguyệt lại bắt đầu sinh khí. Mỗi lần lên lớp nàng đều hỏi về Du Tử Văn. Còn dám ở trên người cậu sờ tới sờ lui. Nếu để Du Tử Văn nhìn thấy chắc chắn sẽ nổi điên lên. Chứ không có bình tĩnh như bây giờ.

“Làm sao vậy? Cô ta chọc gì tới người a.” Vì bảo đảm Dạ Trầm Nguyệt học tập tốt hơn cho nên Du Tử Văn không có gắn camera theo dõi ở thư phòng. Hắn bắt quá cũng chỉ hỏi Dạ Trầm Nguyệt một chút về tình hình học tập. Nhưng mà tại sao lão sư kia lại nói hai người rất hợp? Du Tử Văn ngẩng đầu nhìn Dạ Trầm Nguyệt sinh khí, như vậy cuối cùng là sao a?

“Được rồi, ta sẽ gọi một gia sư mới cho người.” Du Tử Văn bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn muốn biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nên lát nữa có lẽ phải xử lí nữ nhân kia a.

“Ta không muốn gia sư.” Dạ Trầm Nguyệt thật nhanh từ chối ý tốt của Du Tử Văn.

“Người xác định không cần sao?”

“Không cần chính là không cần.”

“Được rồi” Du Tử Văn đen mặt lắc đầu.

“Đúng rồi, có phải người đã vào nhà bếp hay không?” Du Tử Văn nhìn Dạ Trầm Nguyệt đang ngồi trong ngực mình nhẹ giọng nói.

“Àn...? Làm sao người biết?” Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn Du Tử Văn.

“Nghe quần gia nói ở trong phòng của người tìm được một cái nồi lớn đựng thức ăn cho heo.”

“Cái gì mà thức ăn cho heo! Đó là cơm rang trứng có được hay không a. Người mới là đồ ăn thức ăn cho heo.” Dạ Trầm Nguyệt tức giận gõ vào ***g ngực Du Tử Văn.

“Được, được, không phải thức ăn cho heo. Nhưng mà tại sao ta không biết người còn có thể làm cơm a.” Dem Dạ Trầm Nguyệt ôm chặt hơn, Du Tử Văn tò mò hỏi.

“Bộ chỉ có người mới biết làm cơm hay sao a? Kì quái.”

“Ha ha, vậy là ta phải cảm ơn ông trời đã cho ta tìm được một người vợ tốt rồi.” Hắn nhân lúc Dạ Trầm Nguyệt không chú ý liền hôn lên môi Dạ Trầm Nguyệt.

“Ừm...” Bị Du Tử Văn làm cho khiếp sợ, Dạ Trầm Nguyệt ngơ ngác mở to mắt nhìn Du Tử Văn nở nụ cười trên choker. Cậu định mở miệng mắng lại nhưng không nghĩ tới Du Tử Văn thừa lúc cậu mở miệng mà đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng cậu. Cậu muốn đẩy Du Tử Văn ra nhưng lại không nghĩ tới người trước mặt lại đem mình ôm chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích bảo bối, bằng không ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu a.” Vừa nghe Du Tử Văn câu nói này, Dạ Trầm Nguyệt lập tức đình chỉ mọi cử động. Du Tử Văn tiếp tục hôn Dạ Trầm Nguyệt cho đến khi cậu sắp nghẹt thở mới buông cậu ra. Nhìn Dạ Trầm Nguyệt không còn sức lực nằm trong lòng mình, Du Tử Văn mỉm cười.

” Du Tử Văn ta, cả đời này chỉ yêu mình người. Yêu người cả đời.”

30. Chương 30

Dạ Trầm Nguyệt ngồi trên ban công nhìn mặt trời lặn. Không nghĩ tới mình vốn ghét đồng tính luyến ái, mà bây giờ lại yêu một nam nhân. Với lại cậu cũng lo lắng không biết người nhà của mình bây giờ đang ở đâu, sống hay chết cũng không rõ.

“Đang suy nghĩ cái gì. Sao không mặc thêm quần áo, coi chừng cảm lạnh đó.” Du Tử Văn từ phía sau đem Dạ Trầm Nguyệt ôm vào trong ngực.

Từ khi nào mà mình ỷ lại vào cái ***g ngực này? Không phải mình vẫn luôn chán ghét hay sao? Nên làm sao đây.

“Trầm Nguyệt Trầm Nguyệt.” Nửa ngày không thấy Dạ Trầm Nguyệt đáp lại, Du Tử Văn lo lắng xoay Dạ Trầm Nguyệt lại đối mặt với mình. Dạ Trầm Nguyệt bị Du Tử Văn xoay làm cho cậu phục hồi lại *** thần. Nhìn Du Tử Văn đang lo lắng. Dạ Trầm Nguyệt miễn cưỡng cười.

“Ta không sao, chỉ là có chút nhớ gia đình. Muốn gặp mẹ, ca ca và tỷ tỷ.” Ánh mắt cậu nhìn xa vô tận. Du Tử Văn đang ôm Dạ Trầm Nguyệt, hai tay bỗng dưng cứng ngắc. Hồi lâu Du Tử Văn mới nhẹ nhàng hôn Dạ Trầm Nguyệt.

“Từ nay về sau, nơi này chính là nhà của người. Ta chính là người nhà của người, người yên tâm, mẹ, ca ca cùng tỷ tỷ của người bọn họ rất tốt. Không có ai có thể làm hại họ.” Dạ Trầm Nguyệt chỉ gật đầu không nói nữa.

“Bảo bối, ngày hôm nay ta dẫn người đi một nơi, đi thay đồ đi, ta xuống dưới chờ người.”

“Àn.” Dạ Trầm Nguyệt gật đầu. Du Tử Văn cười quay người rời đi.

“Bảo bối, tại sao trong lòng người chỉ có bọn họ chứ không có ta? Ta để cho các người gặp mặt nhau thì người sẽ yêu ta sao? Như vậy có phải hay không quá rẻ tiền. Không có ai có thể làm hại bọn họ, thế nhưng người có biết rằng là trừ ta ra?”

Du Tử Văn từ trên xe bước xuống, nhìn phong cảnh xung quanh chờ Dạ Trầm Nguyệt xuống xe. Dạ Trầm Nguyệt từ trên xe bước xuống. Nhìn Du Tử Văn đứng ở phía ngoài, cậu nghĩ nếu như không có hắn thì cuộc sống bây giờ của cậu sẽ như thế nào nhỉ.

Lúc trước mỗi ngày thức dậy đều sẽ đến trường học. Nhưng hiện tại tất cả đã thay đổi, không còn gia đình cười cười nói nói vui vẻ. Mấy người bằng hữu dường như không còn nữa. Sinh hoạt hằng ngày liên bị thay đổi. Bây giờ chỉ biết đối mặt với Du Tử Vân, người hầu, và vệ sĩ. Tuy rằng trong trường mới, cậu cũng có một số bằng hữu, nhưng cậu cũng không dám thân thiết. Bởi vì mỗi ngày đầu đi học Du Tử Vân đã dặn cậu phải tránh xa họ một chút. Điều này làm cho Dạ Trầm Nguyệt phát hiện Du Tử Vân rất là chua ngoa a.

Tuy rằng Du Tử Vân không có ràng buộc sự tự do của cậu nhưng nhìn thấy những vệ sĩ đi theo phía sau mình, Dạ Trầm Nguyệt liền rõ ràng đây không phải là sự tự do chân chính. Cậu bắt đầu đi xuống xe, đi tới bên người Du Tử Vân ngồi xuống. Nơi này phong cảnh rất đẹp, non xanh nước biếc, mỹ lệ thanh tĩnh. Ở cái này thành phố phồn hoa này mà còn có thể tìm được một chỗ như thế này quả là kì tích a.

“Như thế nào, đẹp không? Mỗi lần ta có chuyện buồn phiền ta sẽ đều đến đây, thế nhưng hôm nay ta không tới đây vì buồn phiền mà đến đây là vì muốn chia sẻ nó với hạnh phúc của ta.” Dạ Trầm Nguyệt nghe Du Tử Vân nói chỉ biết ngồi lẳng lặng ở đó.

Hình như cũng chỉ có lúc này, Dạ Trầm Nguyệt mới không để ý đến việc mình có hận người đàn ông trước mắt này hay không.

31. Chương 31

“Nếu như ta yêu người, người sẽ làm gì.” Dạ Trầm Nguyệt không nhìn mặt Du Tử Vân nói, cậu chỉ muốn biết nội tâm của hắn.

“Ta sẽ chăm sóc người cả đời. Che chở người cả đời.”

“Nhưng người là lão đại xã hội đen a, người làm sao mà chăm sóc ta cả đời được? Che chở ta cả đời?. Mạng của người, người còn không đảm bảo, làm sao mà che chở cho ta đây?.” Dạ Trầm Nguyệt nói như vậy làm cho Du Tử Vân á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, hắn ngay cả mình còn chưa dám đảm bảo, hắn lấy cái gì để đảm bảo an toàn cho người trước mắt.

“Có thể để cho gia đình ta trở về được không? Ta đáp ứng người, chỉ cần người không muốn, ta sẽ không đến gặp họ. Thế nhưng ta không hy vọng bọn họ rời khỏi ta. Ta nhớ bọn họ.” Du Tử Vân không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe. Hắn không biết Dạ Trầm Nguyệt có yêu hắn hay không nhưng hắn yêu Dạ Trầm Nguyệt, đó là ý niệm duy nhất trong đầu của hắn.

“Ta sẽ cân nhắc, bây giờ chúng ta hãy lẳng lặng hưởng thụ phong cảnh của nơi này đi.” Du Tử Vân ngã người lên cỏ, nhắm mắt lại. Dạ Trầm Nguyệt cũng nằm xuống cỏ, chỉ là không không có nhắm mắt lại mà ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Cậu không biết từ khi nào mà mình bắt đầu để ý đến mọi hành động, lời nói của Du Tử Vân. Thế nhưng trong tư tưởng cậu luôn nhắc nhở người này mình không thể yêu. Tuy là vẫn luôn nhắc nhở mình, nhưng cậu vẫn không thể làm cho mình không yêu hắn.

Cậu quay đầu nhìn Du Tử Vân đang nhắm mắt, chắc là đang ngủ. Lòng mảy mơ hồ mang theo vẻ ưu sầu. Thế nhưng vẫn không lẩn át được vẻ đẹp trai anh tuấn của hắn. Cậu vô thức đưa bàn tay lên trán Du Tử Vân nhẹ nhàng vuốt ve đôi mày kiếm của hắn.

Đột nhiên nhìn thấy đôi mắt Du Tử Vân giật giật mới phát hiện động tác của mình, liền nhanh chóng rút tay lại. Kỳ thực Du Tử Vân cũng không có ngủ, chỉ là nhắm mắt lại, nghĩ về một vài chuyện, tự đứng trên trán lại cảm thấy mát lạnh, một cái tay đặt trên trán mình.

Lăn lộn bên ngoài đã lâu, dường như đã thành thói quen, Du Tử Vân suýt chút nữa đã ra tay, định vặn gãy cái tay kia. Nhưng hắn nghĩ tới Dạ Trầm Nguyệt nên mới không có ra tay. Dem nắm nắm thả lỏng. Thế nhưng cái tay lạnh lẽo kia lại vuốt ve lòng mảy của hắn. Điều này làm cho Du Tử Vân vô cùng bất ngờ.

Hắn không thể đem người trước mặt này hung hăng chà đạp

Hắn rất muốn ăn sạch cậu. Nhưng hắn sợ Dạ Trầm Nguyệt sẽ hận mình như vậy công sức mấy ngày nay sẽ uổng phí hết.

Bất đắc dĩ mở mắt ra. Nhìn thấy Dạ Trầm Nguyệt nhanh chóng rút tay về. Hắn khẽ cười đem Dạ Trầm Nguyệt kéo vào trong ngực mình. Để Dạ Trầm Nguyệt đầu gối lên bờ vai của hắn.

“Cả đời này cho dù có chết ta cũng sẽ không để bất kỳ ai làm hại đến ngươi, ngươi a, đời này ngươi chỉ có thể là của ta mà thôi.” Nghe Du Tử Vân nói như vậy, Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên có cảm giác nhẹ nhõm.

Là không nỡ buông tay sao? Là nhận được một cái cam kết sao? Cậu nên nói như thế nào với mẹ, ca ca cùng tỷ tỷ đây? Nói rằng mình đã yêu một nam nhân. Bọn họ có thể chấp nhận sao? Đặc biệt là ca ca của mình. Liệu ca ca có chấp nhận Du Tử Vân không a?

“Này ngươi có nghe ta nói hay không đấy.” Du Tử Vân này giờ nói không ngừng, xoay đầu lại nhìn Dạ Trầm Nguyệt, lại phát hiện người trước mặt hồn đã sớm ở trên mây. Du Tử Vân đen mặt lại nhìn Dạ Trầm Nguyệt không có một chút phản ứng gì. Hắn chưa từng nói nhiều như vậy với ai cả. Không nghĩ lại nói nhiều đến mức làm cho cậu ngẩn người. Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn duỗi tay bóp chặt mũi Dạ Trầm Nguyệt. Trong trầm tư Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên cảm thấy nghẹt thở, choáng váng, cho đến khi cậu hoàn hồn lại thì nhìn thấy Du Tử Vân đang cười rất vui vẻ.

32. Chương 32

“Không phải lỗi của ta a, ai kiu ngươi trong lúc ta đang nói chuyện mà lại thất thần.”

“Ta thất thần thì sao, mắc mớ gì tới ngươi a.” Dạ Trầm Nguyệt buồn bực từ trên người Du Tử Vân ngồi dậy, ngồi ngang trên người Du Tử Vân, cậu duỗi hai tay ra.

“Hãy xem vô địch thần công của ta đây.” Nói xong, thật nhanh hướng Du Tử Vân cù lét hắn.

“Cho dù không có ai chấp nhận. Chỉ cần mình có thể chấp nhận là được rồi. Bất quá vẫn phải bảo Du Tử Vân đem người nhà của mình về đây, sau đó sẽ cùng bọn họ nói chuyện rõ ràng.” Rừng núi yên tĩnh nhất thời tràn đầy tiếng cười cười nói nói vui vẻ.

Khi yêu sẽ suy nghĩ rất nhiều, cho nên Du Tử Vân mới quyết định để cho người nhà Dạ Trầm Nguyệt từ nước ngoài trở về, nhưng sẽ không cho họ ở cùng một chỗ. Còn ca ca của Dạ Trầm Nguyệt, hắn sẽ làm cho Dạ Hạo trở về cục cảnh sát. Dùng bản lãnh của Dạ Hạo nếu muốn bắt được hắn, đó là chuyện không thể nào.

Hắn yêu Dạ Trầm Nguyệt cho nên không hy vọng cậu chịu bất kỳ đau khổ nào và hắn đã hứa với Dạ Trầm Nguyệt là sẽ che chở cho cậu cả đời. Vì vậy hắn quyết định trong mấy ngày sắp tới phải đem những mối nguy hiểm xử lý tận gốc. Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên phát hiện sau khi từ trên núi trở về, Du Tử Vân trở nên rất bận, có khi mấy ngày mới trở về biệt thự một lần. Ngay cả khi cậu tìm hắn, hắn cũng chỉ hôn cậu mấy cái rồi đuổi khéo cậu đi.

Dạ Trầm Nguyệt sinh khí nhưng chỉ hi vọng Du Tử Vân nhìn thấy cậu tức giận, thế nhưng cậu phát hiện bây giờ Du Tử Vân căn bản không có để ý đến cậu. Bất đắc dĩ Dạ Trầm Nguyệt chỉ có thể đem hồn dỗi nuốt lại trong bụng. Dạ Trầm Nguyệt bắt đầu hoài nghi, có phải là trong bang xảy ra vấn đề gì rồi không nên mấy ngày nay hắn mới căng thẳng như vậy.

Hiện tại Du Tử Vân đã đem vệ sĩ đi theo Dạ Trầm Nguyệt triệt để đi một nửa. Hiện ở bên người Dạ Trầm Nguyệt chỉ có bốn vệ sĩ, hơn nữa nếu như không có sự đồng ý của cậu, bọn họ sẽ không xuất hiện. Còn có nếu Dạ Trầm Nguyệt muốn đi chỗ nào họ cũng sẽ đi theo, nhưng nếu là cục cảnh sát họ sẽ không cho cậu đi đến đó.

“Trầm Nguyệt, đang suy nghĩ chuyện gì sao?” Mười hai giờ khuya, Du Tử Vân từ trong phòng tắm đi ra nhìn thấy Dạ Trầm Nguyệt ngồi ở trên bàn sách ngẩn người, bất đắc dĩ lắc đầu lấy khăn lau mái tóc ướt đẫm, đi tới bên người Dạ Trầm Nguyệt cúi xuống hôn cậu. Bây giờ Dạ Trầm Nguyệt không ở bài xích những nụ hôn của hắn. Du Tử Vân cười khổ, xem ra nếu muốn ăn cậu ấy chắc cũng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

“Này, chúng ta cùng trang trí lại căn phòng này đi.” Dạ Trầm Nguyệt thật sự rất ghét cái nhà gì đâu mà từ trên xuống dưới toàn là đen với trắng. Trang trí căn phòng này cậu đã suy nghĩ rất lâu rồi, chỉ là chưa nói

với Du Tử Vân thôi.

“Đến cùng có được hay không a.”

Du Tử Vân đầu “Được, ta sẽ gọi người đến trang trí.”

“Không được, ta muốn tự mình thiết kế, mấy cái thiết kế của người chắc toàn là màu tối tăm thôi a.”

“Được, tất cả đều nghe theo người.” Du Tử Vân vuốt tóc Dạ Trầm Nguyệt.

“Ngày mai dẫn người đi gặp vài người.”

“Ai?” Dạ Trầm Nguyệt tò mò nhìn Du Tử Vân.

“Ha ha, ngày mai người sẽ biết. Đi ngủ sớm một chút đi.” Du Tử Vân đem khăn ném lên bàn, đi về phía giường ngủ. Ngẩng đầu nhìn Dạ Trầm Nguyệt vẫn ngồi ở trên bàn.

“Còn chưa ngủ sao?” Từ sau khi Du Tử Vân từ Nhật Bản trở về liền muốn Dạ Trầm Nguyệt đến phòng mình ở.

Đây đã là lần thứ năm Du Tử Vân lên lầu đánh thức Dạ Trầm Nguyệt. Bất đắc dĩ đứng ở bên giường, Du Tử Vân cuối cùng cảm thấy được mình giống như một vú em. Hắn chưa từng hầu hạ người khác, bây giờ lại bị gia khóa trước mắt hành hạ thành như vậy.

“Dạ Trầm Nguyệt nếu như người không đứng lên thì đừng có trách ta a.” Du Tử Vân cười mở chăn ra, cúi đầu ở bên tai Dạ Trầm Nguyệt nói nhỏ.

“Được rồi a, kéo lên kéo, phiền chết đi được.” Bị phá giấc ngủ Dạ Trầm Nguyệt buồn bực ngồi dậy nhìn Du Tử Vân.

“Được rồi, không nên tức giận, tối hôm qua ta có nói muốn dẫn người đi gặp vài người, ngoan, nhanh lên một chút a.” Du Tử Vân ôn nhu vuốt trán Dạ Trầm Nguyệt.

“Đã biết, người đi ra ngoài ta muốn mặc quần áo.” Dạ Trầm Nguyệt lấy tay đẩy đẩy Du Tử Vân.

“Người nhanh lên một chút a. Còn xuống ăn điểm tâm nữa.” Du Tử Vân bất đắc dĩ lắc đầu, quay người rời đi.

33. Chương 33

“Được rồi, không nên tức giận, hôm qua ta đã nói rồi, ngày hôm nay dẫn người đi gặp một vài người, nhanh lên một chút.” Du Tử Vân yêu thương vuốt tóc Dạ Trầm Nguyệt.

“Xe đã chuẩn bị xong. Rửa mặt rồi xuống dùng cơm.” Hắn nói xong rời đi. Dạ Trầm Nguyệt phi thường buồn bực từ trên giường đứng dậy. Đi vào trong phòng tắm. Du Tử Vân kiên nhẫn ở dưới lầu chờ Dạ Trầm Nguyệt sau đó lại phi thường kiên nhẫn chờ Dạ Trầm Nguyệt ăn cơm. Khi Du Tử Vân sắp mất hết kiên nhẫn, Dạ Trầm Nguyệt lúc này mới ăn xong, đánh ợ một cái. Đứng dậy đi tới phòng khách ngồi bên cạnh Du Tử Vân. Dạ Trầm Nguyệt vô ý thức thân cận hân hoan làm cho cơn tức giận của Du Tử Vân bình ổn trở lại.

“Hiện tại chúng ta được rồi chứ?” Du Tử Vân nhắc nhở Dạ Trầm Nguyệt.

“Ân, đi thôi.” Mơ hồ cảm thấy Du Tử Vân có chút tức giận. Dạ Trầm Nguyệt cười đứng dậy, cậu cũng không dám đắc tội người trước mắt này. Xe nhanh chóng chạy ra đường lớn. Dạ Trầm Nguyệt trong lòng nhưng có chút xôn xao, phong cảnh trước mặt ngày càng quen thuộc. Đã rất lâu cậu không có đi qua con đường này. Dạ Trầm Nguyệt quay đầu nhìn Du Tử Vân, hi vọng nghe được câu trả lời của hắn. Nhưng Du Tử Vân chỉ là cười lắc đầu sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào trong đồng văn kiện. Dạ Trầm Nguyệt không có được câu trả lời như mong muốn, đành phải quay đầu ra ngoài cửa sổ. Xe ô tô thật nhanh lái vào khu nhà lúc trước của Dạ Trầm Nguyệt. Xe ô tô dừng lại ở một nơi vô cùng quen thuộc. Tim Dạ Trầm Nguyệt tựa hồ như ngưng đập. Nước mắt không khống chế nổi liền chảy xuống.

“Được rồi, không khóc, người xuống xe trước đi.” Du Tử Vân cười lau nước mắt trên mặt Dạ Trầm Nguyệt. Nắm tay Dạ Trầm Nguyệt đi xuống xe. Nhẹ nhàng đẩy cửa cổng đi vào.

“Không được ăn vụng, đây là ta chuẩn bị cho Nguyệt nhi, các người mau ra ngoài xem có phải bọn họ đã đến rồi không.” Âm thanh trong nhà truyền ra làm cho bước chân của Dạ Trầm Nguyệt dừng lại. Quay đầu nhìn Du Tử Vân. Du Tử Vân cười gật đầu, cúi đầu hôn nhẹ Dạ Trầm Nguyệt.

“Vào đi. Bọn họ đang chờ người.” Dạ Trầm Nguyệt này giờ vẫn luôn ngây người, lúc này mới bước vào nhà.

“Ai nha, được rồi, ta đi xem là được chứ gì.” Trong nhà truyền ra âm thanh như giết lợn. Sau đó cửa nhà bị mở ra. Dạ Trầm Nguyệt dừng bước nhìn người mở cửa. Mà người ra mở cửa cũng nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

“Ca ca.” Dạ Trầm Nguyệt kích động chạy lại ôm thật chặt người trước mắt, chỉ sợ người này đột nhiên biến mất.

“Được, được, không khóc, chúng ta chẳng phải đã gặp nhau rồi sao.” Dạ Hạo đau lòng an ủi, sau đó lau đi nước mắt của Dạ Trầm Nguyệt.

“Vào đây, mẹ và chị người đang chờ người a.” Nhẹ nhàng vỗ vai Dạ Trầm Nguyệt, ra hiệu cho Dạ Trầm Nguyệt đi vào trước. Dạ Trầm Nguyệt gật đầu đi vào nhà. Dạ Hạo không có đi vào nhà mà ngẩng đầu nhìn Du Tử Vân đang đứng trong sân.

“Nhà ta không có hoan nghênh người, Du tiên sinh.” Đôi mắt mang theo hận thù nhìn Du Tử Vân. Thế nhưng Du Tử Vân tựa hồ không có chú ý tới ánh mắt của Dạ Hạo. Cười cười đi tới bên người Dạ Hạo.

“Dạ Hạo, cảnh sát đại nhân. Ta chỉ là cùng Trầm Nguyệt tới dùng cơm.”

“Người đây là bắt cóc.” Dạ Hạo tức giận sinh khí nói.

“Bắt cóc thì thế nào? Người có thể làm gì ta??” Du Tử Vân giễu cợt cười. Sau đó không thèm liếc Dạ Hạo một cái, liền bước vào nhà.

“Đáng chết, ta không tin ta không bắt được người.” Dạ Hạo nắm chặt nắm đấm, sau đó quay người đi vào nhà. Dạ Trầm Nguyệt cùng người nhà đoàn tụ cũng không quên nhìn qua Du Tử Vân. Cậu thực sự không dám tin vào mắt mình, Du Tử Vân bị người nhà cậu bài xích, nhưng hắn cũng không quan tâm đến những ánh mắt chán ghét đó mà chỉ lo vui đầu ăn cơm, lâu lâu còn bình luận một vài câu. Lẽ nào hắn sẽ không sợ bị hạ độc hay sao? Cậu bất đắc dĩ lắc đầu. Dạ Trầm Nguyệt cùng người nhà gặp nhau nên ngày càng vui vẻ. Lập tức khôi phục lại sức sống trước kia. Cậu cùng người nhà đùa giỡn, hoàn toàn đem người ở bên cạnh quên mất. Du Tử Vân đành phải đem bao nhiêu oán hận biến thành sức ăn, ăn thật nhiều thật nhiều. Cậu muốn ở lại nhà thế nhưng Du Tử Vân không đồng ý cho nên cơm nước xong, mãi cho đến nửa đêm, hai người mới lên xe về nhà.

“Làm sao vậy, tâm trạng không tốt?” Từ khi dạ Trầm Nguyệt ra khỏi cửa thì không nói câu nào. Du Tử Vân có chút lo lắng hỏi.

“Ta không sao.” Dạ Trầm Nguyệt lắc đầu cũng không tiếp tục nói nữa. Sau đó dựa vào trong ngực Du Tử Vân. Cậu cho là mẹ của cậu có thể đồng ý để cho mình yêu một nam nhân thế nhưng mẹ lại nhất quyết phản đối.

34. Chương 34

“Mặc kệ người khác có nói cái gì thì ta vẫn chỉ yêu người. Cho dù bất kì ai ngăn cản, trong lòng ta vẫn chỉ có mình người.” Du Tử Vân đem Dạ Trầm Nguyệt ôm ngày càng chặt hơn.

“Nếu như người nhà ta không đồng ý thì ta nên làm gì đây.” Dạ Trầm Nguyệt im lặng gật đầu, lại bắt đầu lâm vào suy nghĩ của mình.

“Chủ nhân, Dịch Tư tiên sinh mang theo một người, ở trong đại sảnh chờ người.” Lúc Du Tử Vân và Dạ Trầm Nguyệt vừa xuống xe, quản gia vội vã đi tới bên người Du Tử Vân.

“Hắn tới đây làm gì?”

“Cái này thuộc hạ không rõ?”

“Được rồi, người đi trước đi. Ta lập tức tới ngay.” Du Tử Vân gật đầu ý nói đã biết. Nhìn Dạ Trần Nguyệt, Du Tử Vân kéo cậu lại, nắm tay cậu đi vào trong nhà.

“Dịch Tư tiên sinh, đã lâu không gặp.” Du Tử Vân đi tới trước mặt Dịch Tư.

“Phải a, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy hai người nắm tay.”Vị này là?” Lúc hai người mới tiến vào Dịch Tư đã chú ý đến Dạ Trần Nguyệt đi bên cạnh Du Tử Vân.

“Cậu ấy là...” Du Tử Vân đưa mắt nhìn người ở bên cạnh. “Vợ của ta.”

“Cái gì?” Du Tử Vân vừa nói xong câu đó, nhất thời trong đại sảnh xuất hiện ba tiếng vang cao vút.

“Ta nói, đây là người yêu của ta. Sao hả, có ý kiến gì?” Du Tử Vân ngẩng đầu nhìn Dịch Tư.

“A, không có không có.” Dịch Tư lúng túng lắc đầu.

“Vậy người bên cạnh người là?” Du Tử Vân nhìn bên người Dịch Tư có một nam nhân. Đúng là cực phẩm nha! Nhưng mà Du Tử Vân vẫn là có ý định từ chối.

“Hắn tên là Dạ Tuyết, vốn là muốn giới thiệu cho người, nhưng lại không nghĩ tới người đã có rồi.”

“Người đến đây chỉ vì chuyện này thôi sao?” Du Tử Vân hơi thay đổi sắc mặt.

“Không phải, ta đến đây để mong ngài có thể bỏ qua chuyện kia, khoan dung cho chúng ta.”

“Quần gia, tiền khách.” Chuyện kia Du Tử Vân tuyệt đối không thể nhượng bộ. Hắn không thay đổi sắc mặt kéo Dạ Trần Nguyệt đi lên lầu. Dịch Tư kinh ngạc nhìn Du Tử Vân rời đi.

“Có chuyện gì vậy a, tại sao người lại cự tuyệt hắn.” Đi vào thư phòng, Dạ Trần Nguyệt hỏi Du Tử Vân

“Không có chuyện gì đâu.” Du Tử Vân đột nhiên đóng cửa phòng lại. Từ phía sau ôm lấy Dạ Trần Nguyệt.

“Trần Nguyệt chúng ta bên nhau cả đời được không. Ta sẽ bảo vệ người cả đời” Dạ Trần Nguyệt không trả lời. Chỉ lặng lặng nghe.

“Hiện tại ta đang đem các thế lực của mình rút khỏi xã hội đen.”

“Người ——” Dạ Trần Nguyệt kinh ngạc nhìn Du Tử Vân

“Không cần phải nói gì cả, ta đã nói rồi, ta yêu người, nên ta sẽ làm tất cả vì người.” Du Tử Vân ôm Dạ Trần Nguyệt.

35. Chương 35

“Không cần lo lắng, nếu như người nhà của người không đồng ý. Chúng ta không cần quan tâm đến họ có được không?” Du Tử Vân thừa lúc Dạ Trần Nguyệt không để ý liền nhẹ nhàng cởi quần áo cậu ra.

“Du Tử Vân.... người?” Dạ Trần Nguyệt hoảng sợ tránh khỏi ôm ấp của Du tử Vân.

“Xin lỗi, ta vẫn chưa sẵn sàng để làm chuyện đó.” Dạ Trần Nguyệt đỏ mặt nói. Du Tử Vân tiến lên nhẹ nhàng hôn Dạ Trần Nguyệt.

“Ta biết, ta không ép người, ta sẽ chờ đến khi người sẵn sàng.” Du Tử Vân nói vậy làm cho Dạ Trần Nguyệt vô cùng cảm kích. Cậu không biết đây có phải là tình yêu hay không, nhưng bây giờ trong lòng cậu chỉ có mỗi Du Tử Vân.

Du Tử Vân lần thứ hai bắt đắc dĩ ngồi xuống ghế sofa đối diện với Dạ Trần Nguyệt. Hắn không hiểu vì sao thành tích học tập của cậu rất tốt sao đột nhiên lại kém như vậy.

Hơn nữa cậu còn thanh thoi đến mức xem như không có chuyện gì mà đi ăn KFC. Lão sư vừa nãy mới gọi điện chỉ trích hắn tại sao không biết giáo dục con. Xin nhờ hắn là người yêu của cậu, chứ không phải vú em. Với năng lực của hắn, nuôi cậu cả đời không phải là chuyện khó, nhưng hắn lại không muốn tước đoạt đi sự học và ước mơ của cậu, Du Tử Vân trong lòng thở dài, kéo Dạ Trần Nguyệt vào trong ngực mình.

“Từ hôm nay trở đi người phải học thật tốt, nếu không thì tiền tiêu vặt và đồ ăn vặt miễn bàn tới.”

“Không có tiền tiêu vặt cũng được nhưng mà đồ ăn vặt thì phải có a.” Không có đồ ăn vặt thì cậu làm sao mà sống nổi đây. Lúc trước mẹ và ca ca mỗi ngày đều cho cậu đồ ăn vặt.

“Không thương lượng. Mỗi ngày ta sẽ đến giám sát việc học của ngươi. Tốt thì có kém thì miễn.”

“Có cần bá đạo vậy không.” Dạ Trầm Nguyệt lẩm bẩm miệng

“Ngươi có đáp ứng hay không a?.”

“Hừ...” Dạ Trầm Nguyệt từ trên người Du Tử Vân đứng lên, đi đến thư phòng. Du Tử Vân cười đứng dậy đi theo phía sau Dạ Trầm Nguyệt.

“Bảo bối, sau này đừng đến đây làm bài tập nữa.”

“Không tới đây thì tới chỗ nào.” Dạ Trầm Nguyệt nghi hoặc nhìn Du Tử Vân.

“Đi theo ta.” Cầm sách trên bàn, sau đó kéo Dạ Trầm Nguyệt đi ra ngoài.

“Đến, đè ngón tay lên đây.” Du Tử Vân kéo ngón tay phải của Dạ Trầm ấn lên tay cầm. Cánh cửa liền đột nhiên mở ra.

“Tại sao vân tay của ta có thể mở được cửa vậy.” Dạ Trầm Nguyệt nghi hoặc nhìn ngón tay của mình.

“Được rồi, vào trong xem thử đi.” Kéo Dạ Trầm Nguyệt vẫn còn đang hoài nghi đi vào phòng.

“Sau này ngươi học ở đây. Ta sẽ giám sát việc học của ngươi.” Du Tử Vân đặt một cái bàn làm việc màu đen của mình bên cạnh bàn học màu trắng của Dạ Trầm Nguyệt. Hắn đem Dạ Trầm Nguyệt ấn xuống ghế.

“Đây sẽ là thư phòng riêng của hai chúng ta. Nếu như tháng sau ngươi thi không đạt được kết quả tốt thì đừng trách tại sao ta lại mời gia sư về dạy kèm cho ngươi.” Du Tử Vân cười có chút tà ác. Cho dù Dạ Trầm Nguyệt trong lòng phẫn nộ nhưng cũng chỉ dám phát tiết trong bụng không dám mở miệng.

“Nơi này lúc trước ngươi đâu có cho người khác đi vào đâu?” Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên nhớ tới đây là thư phòng riêng của Du Tử Vân, từ xưa tới nay không ai có thể đi vào.

“Phải, nhưng mà trừ ngươi và ta.” Du Tử Vân cười cười nhìn Dạ Trầm Nguyệt.

36. Chương 36

“Hiện tại chúng ta nên làm thế nào.”

“Giết cậu ta, nếu cậu ta lợi dụng sự trân trọng của ta thì cậu chết cũng không sao.” Du Tử Vân mặt không đổi sắc gằng từng chữ.

“Làm sao? Ngươi đang chất vấn quyết định của ta sao?” Du Tử Vân cười lạnh nhìn Lý Ý.

“Không, ta không dám.” Lý Ý vội vàng lắc đầu.

“Như vậy ngươi làm theo lời ta.”

“Ngươi xem này, thành tích học tập của ta rất tốt, ngươi dẫn ta đi ăn KFC đi.” Du Tử Vân vừa đi vào thư phòng, Dạ Trầm Nguyệt liền cao hứng cầm bảng điểm chạy đến bên cạnh Du Tử Vân. Du Tử Vân chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, sau đó đi vòng qua người Dạ Trầm Nguyệt ngồi xuống ghế salon.

“Ngươi làm sao vậy, tâm tình không tốt sao?” Nhìn Du Tử Vân không được cao hứng, Dạ Trầm Nguyệt đi tới bên cạnh hắn, quan tâm hỏi.

“Trầm Nguyệt, ngươi có yêu ta không?” Du Tử Vân ngẩng đầu hơi nghi hoặc nhìn Dạ Trầm Nguyệt một chút.

“Ngày hôm nay ngươi làm sao vậy.” Dạ Trầm Nguyệt không trả lời câu hỏi của Du Tử Vân, mà để bảng điểm lên bàn, giúp Du Tử Vân lấy một ly nước. Ngồi vào bên người Du Tử Vân.

“Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước, ngươi có yêu ta hay không?” Dạ Trầm Nguyệt không trả lời chỉ lẳng lặng là gật đầu.

“Hừ...” Du Tử Vân cười gằn.

“Người xác định người yêu ta chứ không phải là vì ca ca người nên người mới ở bên cạnh ta để làm tay trong?” Du Tử Vân nói làm Dạ Trầm Nguyệt giật mình.

“Người đang nói cái gì vậy, người có ý gì?”

“Ba...” Du Tử Vân không trả lời Dạ Trầm Nguyệt. Mà thay vào đó là một cái tát vang dội trực tiếp đem Dạ Trầm Nguyệt đánh ngã xuống đất. Nhất thời mặt bên trái của Dạ Trầm Nguyệt đã sưng lên, khóe miệng bị chảy máu. Dạ Trầm Nguyệt kinh ngạc nhìn Du Tử Vân đang cực kì nổi giận.

“Tại sao, tại sao người lại gạt ta.” Du Tử Vân gào thét.

“Ta không có.” Dạ Trầm Nguyệt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bây giờ những gì cậu nói Du Tử Vân đều không nghe lọt. Không đợi Dạ Trầm Nguyệt kịp phản ứng. Du Tử Vân liền đạp thêm một cước vào bụng Dạ Trầm Nguyệt.

“A...” Dạ Trầm Nguyệt thống khổ khom người.

“Chỉ có một mình người mới có thể vào thư phòng này, cũng chỉ có mình người mới biết mật mã máy tính của ta. Hơn nữa người dám đến bắt ta là ca ca của người. Chẳng lẽ tất cả đều không liên quan đến người. Ta rốt cục cũng nhìn rõ được tâm tư người ha ha.” Du Tử Vân cười gằn, ánh mắt mờ mịt.

“Bởi vì người mà ta mất đi hơn mấy trăm anh em tốt, nhưng người đáp lại tình yêu của ta như thế này sao.” Du Tử Vân ngửa đầu, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

“Ta không có” Dạ Trầm Nguyệt yếu ớt trả lời

“Người nói ta nên làm thế nào đây, e rằng ngày từ lúc bắt đầu ta đã lựa chọn sai. Ta không nên yêu người. Không nên để người nhà của người tồn tại ở trên thế giới này. Mà người ha ha... Ta đáp ứng người, rút hết tất cả thể lực rời khỏi hắc đạo, thế nhưng quyết định của người đã nói cho ta biết tất cả những việc ta làm chỉ là phí công. Ta vẫn luôn che chở người, hy vọng người không phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Ta thực sự sai rồi. Người khác không thể thương tổn người thế nhưng ta có thể.” Du Tử Vân nói xong, không để ý Dạ Trầm Nguyệt đang giãy dụa kéo Dạ Trầm Nguyệt đẩy lên trên giường.

37. Chương 37

“A...” Dạ Trầm Nguyệt bị đẩy ngã khê rên. Còn Du Tử Vân thì đứng yên mặt không đổi sắc nhìn thiếu niên ở trên giường.

“Người có biết ta sẽ làm gì người nhà của người không?” Du Tử Vân cười gằn

“Cái tên ca ca đáng chết kia của người cũng yêu thích nam nhân lắm đúng không. Vậy ta sẽ giúp hắn chuẩn bị mười nam nhân cao to. Hung hăng thao chết hắn” Du Tử Vân cảm giác được thiếu niên trên giường đang run rẩy, hắn từ từ bước tới bên cạnh Dạ Trầm Nguyệt. Cúi người nhìn thiếu niên đang hoảng sợ.

“Còn người, người muốn mấy người. Năm người? Mười người? Hay Mười lăm? Người tự cho mình con số đi? Hả?” Nhìn sắc mặt Dạ Trầm Nguyệt tái nhợt, Nguyệt Du Tử Vân trong người đột nhiên nổi lên lửa giận.

“Nếu sợ ta sao lại còn dám phản bội ta? Nói a, tại sao?”

“Ta không có.” Dạ Trầm Nguyệt hoảng sợ run rẩy.

“Đến bây giờ vẫn không dám thừa nhận thừa nhận sao? Hảo, đừng trách ta.” Đem Dạ Trầm Nguyệt đẩy ngã ở trên giường. Du Tử Vân nghiêng người dùng một tay kéo hai tay đang giãy dụa của Dạ Trầm Nguyệt lên trên đầu. Còn tay kia đem áo Dạ Trầm Nguyệt xé ra. Du Tử Vân mắt đầy tơ máu, nhìn khuôn ngực trắng nõn của cậu, liền cúi đầu xuống gặm nhấm nụ hoa hồng nhạt bên phải.

“A...” Tê dại cùng những cơn đau nhẹ truyền từ ngực lên làm cho Dạ Trầm Nguyệt ngửa đầu thở dốc. Du Tử Vân cười gằn, lưỡi của hắn từ đầu ngực di chuyển ra sau gáy Dạ Trầm Nguyệt. Một tay khác thì vuốt ve hạ thân của cậu.

“Không muốn —— người dừng tay.” Cảm giác được tay Du Tử Vân kéo quần mình xuống, mặc kệ cơ thể đang vô lực, Dạ Trầm Nguyệt lần thứ hai điên cuồng dẩy giữa

“Ba...” Du Tử Vân đây cũng là lần thứ hai tát vào mặt Dạ Trầm Nguyệt.

“Làm sao? Không muốn?” Không để ý tới khóe miệng Dạ Trầm Nguyệt chảy máu, Du Tử Vân cởi bỏ quần ngoài và quần lót của cậu.

“Nơi này của người thật đúng là mê người a.”

38. Chương 38

Du Tử Vân vuốt lên vuốt xuống hạ thể của Dạ Trầm Nguyệt, thỉnh thoảng lại dùng sức làm cho Dạ Trầm Nguyệt đau đến giãy dụa.

“Còn có nơi này.” Du Tử Vân nhẹ nhàng lấy ngón tay đánh vòng lên hai khóa anh đào trước ngực cậu.

“Ừm...” Dạ Trầm Nguyệt không kiềm chế được tiếng rên rỉ của mình.

“Sao hả, cảm giác như thế nào?” Du Tử Vân lạnh lùng cười. Thừa dịp Dạ Trầm Nguyệt thả lỏng thân thể, tàn nhẫn dùng sức vặn nụ hoa kiều diễm kia một cái. Dạ Trầm Nguyệt thống khổ thở dốc.

“Không cần lo lắng, thời gian còn dài người cứ từ từ hưởng thụ.”

“Không....dừng mà....van cầu người...” Dạ Trầm Nguyệt khóc không thành tiếng. Cậu không hiểu sao mọi thứ đang tốt đẹp lại biến thành như vậy. Với lại, điều làm cậu lo lắng hơn là an toàn của người nhà.

“A không... Người lấy ra...Ừ...” Dạ Trầm Nguyệt bị cơn đau từ phía sau truyền đến làm cho hoàn hồn, thống khổ giãy dụa. Cậu không nghĩ tới Du Tử Vân lại trực tiếp cầm ngón tay vào cục huyết của cậu mà không dùng tới cái gì để bôi trơn. Du Tử Vân đè lên người Dạ Trầm Nguyệt để cậu không tiếp tục dẩy giữa nữa, ngón tay cũng không ngừng lại, rút ra rồi lại đẩy vào ngày càng nhanh

“A...” Cái địa phương chưa từng bị khai thác qua của cậu bị sáp nhập đến mức chảy máu.

“Thế nào, thoải mái không?”

“Không.... người đi ra.” Dạ Trầm Nguyệt giãy dụa chỉ hy vọng có thể sớm kết thúc cái sự đau đớn thống khổ này, nếu không thoát khỏi, cậu chỉ còn cách tự sát mà thôi. Tựa hồ đoán được suy nghĩ của Dạ Trầm Nguyệt. Du Tử Vân hừ lạnh.

“Nếu như người muốn tự sát, tất nhiên là có thể a. Nhưng mà ta sẽ cho nam nhân đến chơi cả nhà người.” Dạ Trầm Nguyệt mở to mắt trừng Du Tử Vân.

“Ta hận người. Hận người cả đời này.”

“Vậy sao” Du Tử Vân dừng động tác lại, cúi đầu nhìn Dạ Trầm Nguyệt. Cho dù hắn có giận người trước mắt đến thấu xương, nhưng khi nghe cậu nói câu này, tâm tựa hồ như rất đau, rất đau. Nhưng hắn không thể thả cậu đi. Thả cậu đi hắn sẽ càng hối hận hơn. Du Tử Vân hoàn hồn rút ngón tay ra. Dạ Trầm Nguyệt đã không còn sức lực giãy dụa, mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường thở dốc. Du Tử Vân đem quần áo trên người mình cởi sạch, sau đó lật Dạ Trầm Nguyệt lại. Buộc cậu phải đối mặt với ánh mắt của hắn.

“Người có từng nghe qua loại hình phạt này không? Đó là lột sạch quần áo trên người đối phương, sau đó úp một cái nồi hoặc là ***g sắt lên trên bụng người đó, bên trong có mấy con chuột. Tiếp theo sẽ đun nóng nồi hoặc ***g sắt. Lũ chuột vì không muốn bị thiêu chết nên chúng sẽ cắn rách bụng và sẽ xâm nhập vào nội tạng của họ. Ha ha, đây là hình phạt ta dùng cho những kẻ dám phản bội ta. Bất quá người thì khác...” Dạ Trầm Nguyệt bị những lời Du Tử Vân khủng bố cả người run rẩy.

“Nhưng mà, cơ thể người rất xinh đẹp, ta thực sự không nỡ. Để ta nghĩ xem nên làm thế nào để trừng phạt người”

“Nha....” Dạ Trầm Nguyệt ngửa đầu rên rỉ.

“Bộ dạng này của ngươi thật là hấp dẫn.” Du Tử Vân dùng đầu lưỡi liếm lên nụ hoa mê người của Dạ Trầm Nguyệt.

“Không..... không muốn....” Dạ Trầm Nguyệt chỉ cảm thấy phía dưới có gì đó nóng rực ma sát cửa huyết của mình.

“Nơi này cảm thấy như thế nào?” Du Tử Vân nhẹ nhàng bên tai nói nhỏ cậu.

39. Chương 39

“Không... Ngươi lấy ra... Không muốn.... cầu ngươi.” Dạ Trầm Nguyệt không ngừng run rẩy, thống khổ cầu xin.

“Tại sao lại muốn lấy ra. Chẳng phải ngươi rất thoải mái sao, hửm?” Du Tử Vân lạnh lùng nói.

“Bảo bối, đêm còn rất dài, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

“A...” Không để ý đến Dạ Trầm Nguyệt khóc lóc xin tha thứ, Du Tử Vân không hề thương tiếc hung hăng đâm vào.

“A... Bảo bối ngươi thật sự rất chặt a.” Du Tử Vân từ từ đẩy mạnh vào. Tuy rằng hắn không muốn thương tổn Dạ Trầm Nguyệt nhưng bởi vì hậu huyết chưa từng bị khai phá nên không tránh khỏi bị chảy máu.

“Không muốn... Không muốn.” Du Tử Vân bị dục vọng chinh phục căn bản là không nghe được tiếng gào khóc của Dạ Trầm Nguyệt. Có máu bôi trơn, Du Tử Vân không có chậm rãi tiến vào, mà trực tiếp đẩy một lần lút cán.

Buổi sáng ánh mặt trời chiếu vào phòng, trong phòng quần áo nằm bừa bãi trên sàn nhà, giường thì xộc xệch đầy vết máu cùng tinh dịch. Dạ Trầm Nguyệt run rẩy ngồi trên giường. Trên người đầy những dấu vết hung ác của Du Tử Vân để lại.

“Ta hận ngươi... Hận ngươi... Hận ngươi....” Dạ Trầm Nguyệt đôi mắt vô hồn, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Ngươi nói lại một lần.” Trong thư phòng của biệt thự, Du Tử Vân mặt đầy tức giận nhìn Lý Ý.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi? Xin lỗi hữu dụng sao.” Du Tử Vân ngồi xuống sô pha.

“Nếu xin lỗi thì chuyện kia sẽ được giải quyết sao.” Nhớ tới ánh mắt Dạ Trầm Nguyệt nhìn mình hôm qua, hắn biết tất cả đều đã kết thúc, tất cả đều mất hết. Là do hắn tự mình phá hủy. Bây giờ hắn đã mất tất cả.

40. Chương 40

“Chủ nhân, tiểu thiếu gia nói muốn rời khỏi đây.” Ngoài cửa, một thuộc hạ đi vào cung kính nói. Cậu ấy muốn rời khỏi? Du Tử Vân si ngốc ngồi đó, thực sự kết thúc rồi sao? Hắn không muốn, nhưng hắn phải làm gì đây trong khi hắn đã thương tổn cậu. Du Tử Vân quay người xua tay.

“Ngươi đưa cậu ấy về nhà đi? Với lại gọi thêm vài vệ sĩ âm thầm bảo vệ an toàn của cậu ấy.”

“Vâng.” Lý Ý gật đầu, ánh mắt có chút thâm ý nhìn Du Tử Vân, sau đó quay người rời đi.

“Tiểu thiếu gia, chủ nhân nói ngươi có thể rời khỏi đây.” Lý Ý nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn Dạ Trầm Nguyệt đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên giường. Dạ Trầm Nguyệt đứng lên đi qua người Lý Ý. Tuy rằng cơ thể còn rất đau thế nhưng hiện tại cậu không muốn ở lại đây dù chỉ một giây. Dạ Trầm Nguyệt đi lên xe, không hề luyến tiếc quay đầu lại. Lý Ý đứng ở trước cửa xe, quay đầu nhìn người đang đứng ở trên thư phòng lâu hai đang nhìn xuống, bất đắc dĩ lắc đầu. Thật sự để cậu ấy rời đi sao?.

“Trầm Nguyệt, ta để ngươi rời đi, là ta không đáng để yêu ngươi. Hi vọng ngươi hạnh phúc.” Nhìn xe đã đi xa, Du Tử Vân ở trong lòng yên lặng chúc phúc.

“Trầm Nguyệt. Người có sao không?” Từ khi Dạ trầm nguyệt được Lý Ý đưa về nhà, cậu hay thất thần ngồi một chỗ ngẩn người. Ngay cả trường học cậu cũng không muốn đến, điều này làm cho người nhà cậu rất lo lắng.

“Ca, người nói xem, hấn hiện tại đang làm gì?”

“Người vẫn còn đang nghĩ về hấn sao, thực sự không đáng. Nghe ca quên hấn được không?” Dạ Hạo thật sự rất hận Du Tử Vân nếu như không phải không có chứng, y đã bắt hấn từ lâu rồi.

“Nhưng ta không quên được a.” Thật sự là không quên được, mấy ngày nay Dạ Trầm Nguyệt thử cố quên đi, nhưng những ký ức kia cậu vẫn không thể quên. Lúc nào cậu cũng nhớ đến hấn.

“Được rồi, ta sẽ cho người biết.” Nhìn đệ đệ của mình biến thành bộ dạng này Dạ Hạo vô cùng thương tâm.

“Ngày hôm qua hấn đã chính thức tuyên bố rời khỏi hắc đạo. Cũng thành lập lên một công ti tên gọi là Quốc Uy ở trung tâm thành phố. Thế nhưng ta thực sự không tin hấn sẽ hoàn toàn bỏ đi những sản nghiệp mà hấn đã tạo dựng được trong hắc đạo.”

“Hấn thực sự làm như vậy sao.” Dạ Trầm Nguyệt tự lẩm bẩm.

“Cái gì thực sự.” Dạ Hạo tò mò nhìn Dạ Trầm Nguyệt mặt đầy hưng phấn.

“Ca, hấn đã hứa với ta sẽ rút khỏi hắc đạo, hấn không gạt ta, ca người mang ta đi gặp hấn được không?” Dạ Trầm Nguyệt đột nhiên lôi kéo Dạ Hạo. Nhìn đôi mắt khẩn cầu của đệ đệ mình, Dạ Hạo chỉ có thể bắt đầu đi gạt đầu.

“Cám ơn người, ca ca.” Không chờ Dạ Hạo nói thêm cái gì, Dạ Trầm Nguyệt liền kéo y chạy ra ngoài cửa.

“Ca, đây là công ti của hấn sao, thật lớn a.” Dạ Trầm Nguyệt đứng ở trung tâm thành phố, hưng phấn nhìn tòa nhà mười mấy tầng trước mặt.

“Người không còn hận hấn sao? Dạ Hạo hỏi vấn đề mà mình vẫn luôn thắc mắc. Dạ Trầm Nguyệt nguyên bản còn hưng phấn đang bỗng nhiên tỉnh táo lại.

“Có chứ, nhưng là sau đó lại không hận. Ta nghĩ đến hấn đã hi sinh rất nhiều anh em của mình vì ta, ta không còn hận hấn nữa.” Dạ Hạo muốn nói gì đó nhưng lời định nói ra khỏi miệng lại nuốt trở vào. Du Tử Vân người khá lắm.

“Người không sợ người khác nói mình bị biến thái sao?..”

“Ha ha, ca ca, đó cũng chỉ là ánh mắt của người khác mà thôi.” Dạ Trầm Nguyệt bi thảm nở nụ cười, quả thật lúc trước mình thực sự rất sợ ánh mắt của người khác, nhưng mà bây giờ cậu không còn nghĩ như thế nữa.

“Tổng tài đây là văn kiện.” Trong phòng làm việc tầng thứ 15, Lý Ý đưa xấp tài liệu cho Du Tử Vân.

“Những việc kia đều đã xử lý xong chưa?” Du Tử Vân có chút mệt mỏi ẩn ẩn trán.

“Tổng tài, người nên nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay người đều làm việc đến tận khuya, sẽ tổn hại đến sức khỏe, như vậy có đáng không?”

“Ta cũng không có cách nào a, chỉ cần nghỉ ngơi một chút ta sẽ nhớ tới cậu ấy.”

“Tổng tài, ta nghĩ ta nên nói cho người biết chuyện này.” Lý Ý đứng ở phía trước cửa sổ, đột nhiên nói.

“Chuyện gì nói đi, không cần làm ra vẻ bí mật.” Lý Ý cười quay người

“Chuyện ta muốn nói với người chính là... Bảo bối của người... Người yêu.. Đang ở phía dưới...”

“Cái gì.” Du Tử Vân đột nhiên đẩy Lý Ý ra, xuyên qua cửa sổ nhìn xuống đất.

“Cậu ấy sao lại ở đây.” Du Tử Vân nghi hoặc tự hỏi.

“Theo suy đoán của ta, cậu ta hình như nhớ người. Hơn nữa tựa hồ không có hận người.”

“Thật sự là không hận ta sao?” Du Tử Vân quay đầu lại nhìn Lý Ý. Lý Ý kiên định gật đầu. Nhận được sự xác định từ Lý Ý, Du Tử Vân thật nhanh chạy xuống lầu.

“Ai... Lão đại, người phải biết quý trọng người ta a.”

“Ca, chúng ta đi thôi.” Dạ Trầm Nguyệt đắng chát trong lòng, nói.

“Sao vậy, người không muốn gặp hân sao.” Dạ Hạo nghi ngờ hỏi.

“Trầm Nguyệt.” Dạ Trầm Nguyệt muốn lắc đầu từ chối, thì nghe được một âm thanh truyền đến, sau đó thân thể đã bị ôm lấy.

“Tha thứ cho ta, xin lỗi, ta yêu người, đừng rời khỏi ta được không?” Du Tử Vân nói nhỏ thỉnh cầu.

“Người đáp ứng ta, không được chộc ta sinh khí, phải lắng nghe lời giải thích của ta....” Dạ Trầm Nguyệt cơ hồ xúc động đến mức nói một tràng.

“Hảo, tất cả ta đều đáp ứng người.” Du Tử Vân hơi nhú mào một chút, nhưng vẫn đáp ứng.

“Xin nhờ, các người nhìn xem đây là chỗ nào a. Nơi này là ngoài đường, đừng có tình tứ như vậy được không.” Dạ Hạo buồn bực nhìn một đám người bu lại tò mò nhìn bọn họ. Y chỉ còn cách là ngăn lại hai con người ngu ngốc kia.

“Cám ơn người, Dạ Hạo.” Lần này Du Tử Vân là nói thật tâm.

“Người không cần cảm ơn ta, ta chỉ vì đệ đệ, nếu người còn dám làm điều phạm pháp ta sẽ đến bắt người.”

“Ta biết, yên tâm đi.” Du Tử Vân gật đầu.

“Trầm Nguyệt, về phần mẹ, người không cần lo lắng, ta sẽ nói giúp người.”

“Cám ơn người ca ca.”

“Không cần cảm ơn, các người tâm sự với nhau đi, ta đi trước. Du Tử Vân nói cho người biết, người phải chăm sóc thật tốt cho đệ đệ ta.” Nói xong, Dạ Hạo liền lái xe đi.

“Đứng mệt không? Đi chúng ta đi vào trong đi.” Du Tử Vân kéo Dạ Trầm Nguyệt vào trong công ti, không thêm để ý tới ánh mắt khác thường của người đi đường.

“Bảo bối, chúng ta thưởng lượng được không?”

“Chuyện gì nói đi.”

“Chính là những điều kiện người nói đó, chúng ta có thể bỏ bớt cái điều kiện ‘không làm’ có được không?”

“Hừ không thể.” Bỏ mặc Du Tử Vân, Dạ Trầm Nguyệt đi thẳng vào trong công ti.

“Bảo bối....”

“Nói không được là không được.”

“Bảo bối... Nghe lời a.”

<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-hoc-sinh-cao-trung-cua-hac-bang-lao-dai>